

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУЛ 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1614

**ПРОГОН СРБА
2001. године
ПОД ДОСОМ**

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

- Прво су нас ипреварили иричком о бољем живоју;

- Онда су нам амиутирали разум;

- Зайим су нам убили смисао за хумор (нема више вицева, све је постојало истина);

- сада покушавају да нам амиутирају дух;

Управо из ових разлога (а и због великог броја ваших апела који нам свакодневно стижу на адресу редакције), одлучили смо да од овог броја на јединствен начин демистификујемо намере ДОС-а.

Прво, да се овај најтамнији период у историји Срба никада не би заборавио, а, друго, треба да знаше за какав сте животи у септембру гласали!

Слика коју нећете заборавити: доношење велеиздајничке Уредбе о сарадњи са Хашким трибуналом

У овом броју:

- Епилог сукоба Човића и Павковића: "Ради њо налогу ЦИЕ";
- Криза савезне државе и распад ДОС-а због неуставне Уредбе о сарадњи са Хашким трибуналом: "Србе иречицом у Хаг";
- Руско-амерички самит на Брду код Крања: "Уобичајено одмеравање снага";
- Лидери ДОС-а из другог угла;
- Тиранија парламентарне већине: "Досократија у парламентију";
- Србија у ширајку: "ДОС шера зайослене на улицу";
- Политишка у сиорју, сиорји у полицији: "Морални слом Бобија Јанковића";
- Српска култура на раскришћу: "Ко ће организирати сајам књига ове године";
- Ментална манипулација Зајада: "Маскирање у свелоси";
- Реаговања чиишалаца.

Редакција

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел; Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић; Заменик главног и одговорног уредника: Марина Рагуш; Редакција: Жана Живаљевић, Огњен Михајловић, Весна Арсић, Дејан Анђус, Ивана Томић, Јадранка Шешел, Драгана Глушац, Наташа Жикић, Весна Зобеница, Добрица Гајић, Весна Марић, Момир Марковић, Елена Божић-Талијан, Злата Радовановић; Техничко уређење, компјутерски прелом: Северин Поповић; Фоторепортер: Марко Поплашен; Лектор: Зорица Илић; Секретар редакције: Љиљана Михајловић; Председник Издавачког савета: Др Ђорђе Николић; Заменик председника Издавачког савета: Др Бранко Надовеза; Издавачки савет: др Војислав Шешел, Томислав Николић, др Никола Поплашен, Маја Гојковић, мр Небојша Величковић, Александар Вучић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Ратко Гонди, Момир Војводић, Стево Драгишић, Драгољуб Стаменковић, Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић, др Бранислав Блажић; Карикатуре: Синиша Аксентијевић; Штампа: "Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч; Редакција прима пошту на адресу: "Велика Србија", Трг победе 3, 11080 Земун; Рукописи се не враћају; Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у 100.000 примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

КО ЋЕ КОГА ПОШТЕНО

Догађаји који су обележили период између два редовна броја "Велике Србије" имају заједнички именитељ који се (сп)очитава у следећем:

С једне стране, интензивира се поларизација у оквиру ДОС-а, претпостављамо у циљу дефинисања политичке сцене коју би чиниле 18 странака, на позицији левице, центра и деснице. Дакле, јасно је да ДОС хоће да направи нову политичку сцену апстрахујући, притом, постојећу опозицију коју би "ваљало" свим расположивим средствима репресије "ликвидирати". Овде, свакако, не треба забравити и средства менталне манипулације јавног мњења које чини бирачко тело, а која је свакодневна омиљена активност функционера удружене опозиције Србије.

Дакле, да покушамо да демистификујемо намере придошлих на власти и евентуално, у намерно створеном хаосу, препознамо суштину. Тако, примера ради, издвајамо следеће...

СРПСКА ПОЛИЦИЈА

УДАРИЛА НА

ФЕДЕРАЛНУ ВОЈСКУ

Душан Михајловић, министар српске полиције је, према писању листа "Европљанин" (број 10) из 1998. године, члан велике ложе "Југославија" од 22. децембра 1994. године. Како лист наводи, при самом пријему у масонерију Михајловић је имао извесних проблема, јер је при гласању (балотажи) добио црну кутицу, због чега није аутоматски примљен, већ се његов статус разматрао неколико недеља.

На конференцији за новинаре, где је приказан филм о ископавању лешева близу полигона САЈ – 13. мај у Батајници, српски министар полиције се пита: "Чега се то плаши и шта то крије генерал Павковић? Чега се то плаши генерал који се хвалио да је победио НАТО?"

Небојша Павковић, обавестио јавност, почетком јуна, да располаже позданим информацијама да неко жели да дискредитује војни врх. Затим је одбацио инсинуације о умешаности војске у "Случај хладњача" говорећи, притом, да суштинске субординације Министарства унутрашњих послова и Војска Југославије, у периоду агресије, није било – пребацујући упућену му "лоптицу" на пуковника полиције Лукића, који је командовао полицијским снагама на Косову и Метохији у периоду тромесечне агресије.

Епилог: Пензионисани 21 генерал и адмирал

ДА ПРЕВАРИ?

Припремила:
Марија Рагуш

Поводом враћања генерал-пошћуковника Нинослава Крстића на обављање редовних дужности, а према Указу председника Савезне Републике Југославије, Војислава Коштунице, насљавља се сукоб на релацији

Небојша Човић, одбио орден југословенске звезде првог реда између осталог и због предлагача.

Сазнавши да се генерал-потпуковник Крстић враћа у Београд из зоне копнене безбедности, Човић је "излетео из ципела, згазио шајкачу" и рекао како је уверен да је председник СР Југославије обманут и како је Павковић то урадио због чаршијске приче (која је, вероватно, потекла из поузданих извора са југа Србије) да ће генерал-потпуковник Крстић наследити Павковића. Он позива начелника генералштаба да промени своју одлуку и "победи своју сујету и одбрани себе", називајући, притом, актуелног начелника генералштаба Војске Југославије "Лујом -XIV" и "генерал Сунце".

Небојша Павковић предложио председнику Савезне Републике Југославије да се Небојша Човић одликује орденом југословенске звезде првог реда; по Човићевом одбијању ордена, Павковић је "искрено" саопштио јавности да је Човић пре извесног времена сам тражио орден.

– Павковић на речитост Човића, када је реч о епитетима који описују личност као и претњи да ће поднети оставку на место председника Координационог тела на Комету, а поводом дана Армије, одговара да је то његова "лична ствар". И још, "Човић је изјавио да сам ја несменљив, а ја кажем да је он несменљив" (ма шта ово последње значило).

ЕПИЛОГ

Зоран Ђинђић: "Онај ко се одлучи на промене мимо воље Владе Србије, преузима одговорност за оно што би могло да се деси, у овом случају то је генералштаб Војске Југославије, који се одлучио на промене".

Званично: Ово се догодило између 10. и 16. јуна 2001. године

Незванично: Јавност наслућује да прави одговори ипак леже у "поузданим информацијама" (које је генерал Павковић поменуо на почетку ове приче) добијеним, вероватно, од стране КОС-а.

Војислав Коштуница: "Крстић није смењен", већ "остаје на изузетно важној функцији коју је и до сада обављао у Војсци Југославије". Поводом дана Војске Југославије, Коштуница је именовао (а на предлог генералштаба) 13 нових начелника у Војсци Југославије.

Шта је КОС сазнао, остаје питање, а чињеница је да се Указом председника Савезне Републике Југославије, војска (као председничково једино оружје) на препоруку начелника генералштаба "прочистила". А да је све то опасно узнемирило републичку власт.

С друге стране, дуго најављивани "легалитетски оквир револуционарних интереса" Закон о сарадњи са Хаџим трибуналом, ичашћирао је разилажење федералне коалиције ДОС-СНП, а председника Савезне Републике Југославије довео у њаи позицију...

ДОС

Мирољуб Лабус: "Ако Закон не прође у Већу република, онда он не постоји, онда више нема Савезне владе, нема ни савезне државе, јер неће бити ванредних савезних избора... Једини човек који може да утиче на СНП јесте Војислав Коштуница".

Горан Свијановић: "Ако Закон не прође, био би доведен опстанак Савезне владе у питање".

Владан Батић: "... Нема потребе да се продаје магла, да се грађанима пласира нешто округло па нашоце".

СНП

Предраг Булатовић: "Ако се чека промена става СНП-а, онда ту нема дијалога". (Радио Слободна Европа)

"Уколико је свима у ДОС-у истински стало до Југославије, коалиција треба да настави са пуном функцијом", додајући да, притом, не искључује ни могућност преговора ДОС-а са ДПС.

СНП остаје доследан ставу да не гласа за Закон, сем у случају избацивања спорне одредбе о екстрадицији југословенских држављана.

В. КОШТУНИЦА

Војислав Коштуница: – Поводом иступања челника своје коалиције, ДОС-а, захтева договорено коректно понашање према коалиционом партнеру, односно према СНП-у?!

– После разговора са врхом СНП-а, председник Савезне Републике Југославије истакао је да је постигнут договор да Закон иде на Владу?!

Епилог: Шта ће бити са Савезном Републиком Југославијом и спрема ли то ДОС Милошевићу пречицу за Хаг?

Дођајај који је свакако поделио квалификовану домаћу и свейску јавност, јесуе Самит двојице председника, Буша и Пуштина, на Брду код Краља, а посебно долазак председника Руске Федерације, Владимира Пуштина, у Београд.

Оно што смо (на овај или онај начин) сазнали, јесте да су се двојица председника – Руске Федерације и САД "погледали у очи" и отворено разговарали о прошлости, садашњости и будућности. Закључак Самита на врху је да Русија и Америка више нису супарници, већ партнери; да је време хладног рата прошлост, а да је дошло време сарадње две суперсиле. Ко је схватио – разумеће.

Дакле, као по обичају, о току разговора између председника две суперсиле сазнали смо протоколарни део.

Међутим, када боље заронимо у саму суштину билатералних односа Русије и Америке, Самит на Брду код Краља добија нове димензије, посебно када је реч о Балкану.

Америка се до гуше заглибила "у добро контролисану кризу" на Балкану, или можда прецизније – експеримент је успео, али је пацијент подлегао. Уколико би ишли још даље, могло би се рећи и "параван балканске кризе" изгубио је наметнуту улогу одвлачења пажње јавности док се чистило "светско двориште". И време је да се у области југоисточне Европе подели шта је чија зона утицаја.

Да је ово тачно, показала је изјава председника Руске Федерације, Владимира Путина, уочи Самита на врху, да балкански народи и државе треба да потпишу споразум о "међусобном признавању", у смислу територијалног интегритета, националног суверенитета и добросуседских односа.

Повезане судбине два братска православна народа

Радна посета Руске Федерације Југославији обрисала је "зној са чела" многим који су забринутии за судбину српског народа.

Заједничка конференција за новинаре у Палати федерације, Путина и Коштунице, донела је назнаке почетка уређења односа на Балкану који ће, свакако, представљати дуготрајан процес уз најаву регионалне конференције о решавању балканских проблема. Такође, посебна пажња се обратила нарастајућем тероризму у региону; неуспелој мисији тзв. међународне заједнице на овим просторима.

Све у свему, Русија, више него икад, јасно ставља до знања

Досијојевски: "Јер, шта је то источно питање? Источно питање јесте у својој суштини решење судбине православља..." (Дневник, 1877)

Свакако да је вредно поменути да су медије паралеле изјаве домаћих и светских аналитичара које се могу супсумирати под следеће:

– Самит – увертира у рекомпозицију југоисточне Европе (у том контексту јавност је већ била уозната са новим мапама лорда Овена који опет говори о "хуманој размени становништва"; о Србији са морем и источним делом бишве БиХ, али без Косова – дакле, линија разграничења истока и запада прелази преко територије некадашње БиХ).

– Сусрет на врху – почетак поделе интересних сфера, односно успостављање биполарне равнотеже снага на светској спољнополитичкој сцени.

свима да ће њена улога на Балкану у перспективи само јачати.

Ово би могао да буде почетак позитивног развоја догађаја за Србију, а негативног за (про)западно оријентисану досовску власт.

Вероватно је из тог разлога српски премијер дао тежити својој изјави (после виђања са Путином) да Русија "подржава демократске владе и институције". Да ли можемо да му верујемо на реч?

Свакако се оставља сумња и ствара сет дилема концентрисаних око само једног питања – зашто се председник Руске Федерације није огласио после разговора са Ђинђићем (а била је најављена заједничка конференција за новинаре), када му је већ "дао подршку"?!

Међутим, разговор Путина и Коштунице "у четири ока" остаће још неко (верујемо краће) време енигма.

"Лаки је много нервозан"

Ваиредно заседање Рејубличког парламенџа појврдило је велики одијум јавности према власџи која, очигледно, изражава све већу нервозу.

Записи из Скупшџине изгледали би овако:

– Због укаљаног образа и Обрадовићевог "палца", на захтев премијера српске Владе, Скупшџина је разрешила Вука Обрадовића функције потпредседника Владе.

– Позадина прве српске сексуалне афере ипак је војничко истеривање корупџије, или саплитање око "Лутре", предузећа српског министра полиџије, Душана Михајловића.

– Вук Обрадовић: "Ако се било шта од наведеног докаже... ја ћу сам себи пресудити".

– Посланичка група Српске радикалне странке принцијелно је, бранећи акџију истраге, тражила аргументовано објашњење за много већу лагу бачену на извршну власт, а то је умеша-

ност премијера у дуванску аферу, што је, де факто, довело у питање дигнитет целокупне Владе.

Ово је био почетак отвореног сукоба на линији Српска радикална странка – Демократска странка.

Наредних дана, пошто је др Војислав Шешељ показао фотографије куће Зорана Ђинђића у Бановцима, Демократска странка покрене акцију "Како да срушимо дом Шешеља у Батајници", пласирајући, притом, обрнуту слику, односно лаж. Приказана слика породице Шешељ у Батајници једина је истина у целој причи. Све остало смишљено је као одговор на бачену рукавицу у лице Зорана Ђинђића.

ПРЕСТОНИЦА СРБИЈЕ ОВИХ ДАНА: СЛИКЕ ГОВОРЕ

"Ђинђића и Ђелића на Кубу, а Србију у Европу"

Ово је крилатица са пројесних синдикалних здравствених радника, који су почели јуна изражити да ураде здравствени преглед српске Владе, а пошто да их позову на одговорност због карицирофалног стања у здравству.

Убијени поштар
Милан Пауновић

**Гуча Мамац
за убиство
ЛЕГИЈЕ**

Епилоз: Посланик Српске радикалне странке, Сивево Дражић, изнео је из скупштинске сале на рукама обезбеђења; У наставку ванредног заседања, 18. јуна, председавајућа Наташа Мићих налаже бројном скупштинском обезбеђењу да избаје Сивеву Кесејића, посланика Српске радикалне странке, због реченице да лексикецијалис о експри профриту "треба да важи и за актуелну власт". Посланички клуб Српске радикалне странке шелима је брашио покушај обезбеђења да Сивеву Кесејића избаји. Дошло је до копкања које се завршило бруиалним избацивањем из сале свих посланика Српске радикалне странке. Сивево Кесејић је пребачен у Ургентни центар, где је утврђено да је због порасла крвног притиска, изазваног инцидентом у сали Скупштине Србије, здравље овог посланика озбиљно доведено у питање, а констатоване су и озребоитне на рукама и модрице иза уха.

Ово је незапамћени пример "трансарепитне" примене силе у политици, у композицији "демокраија", посебно када се ради о лицима са имунитетом, и свакако слика која се неће заборавити у историји српског парламентаризма.

Блокада Србије - социјални немири у најави!

Штрајк здравствених радника пред Владом Републике Србије

Радници "Телекома" протерују УДБУ из свог пословног простора због неплаћених рачуна

Узгајивачи малина послали поруку: "Малине остају код нас"

Драган Веселинов враћа лопту: "То што хоће могу да траже од свог хаће"

Штрајк таксиста са захтевом – порез на 24 месечне рате без камате

Протест запослених у правосуђу

"РАДИ ПО НАЛОГУ ЦИЕ"

Отворено анонимно писмо, свим релевантним институцијама, бацило је ново свејло на позадину односа начелника генералштаба Војске Југославије и председника Координационог шела за југ Србије

Постоји у нас Срба карактеристична особина – фасцинација заверама и манична (не)способност гоњења себе и других. Ово је до свог климакса дошло оног момента када је служба Државне безбедности одлучила да отвори досијеа грађана са назнаком "Унутрашњи непријатељ". Велики број грађана био је просто разочаран чињеницом да није ушао у број "праћених", као и чињеницом да су "доушници, тастери, друкарe (или како већ хоћете)" заштићени шифрама.

Све ово, свакако, није безазлено. Прво, јер осликава ментални склоп нације, друго, није безразложно када се зна да су многи због неслане шале на рачун "руководства" туцали камен на Голем отоку.

Међутим, понадали смо се да ће прича о тајним службама, конспирацијама са "демократским променама" – стати на маргину. Не!

Понавља се иста епизода неокомунистичког филма. Усталом, земљу нам (спро)воде аутократе комунистичког профила. Не треба онда да изненађује атмосфера отежана, скоро, параноичним страхом и нечувено пребијање дугова међу доскорашњим друговима преко (контра)обавештајних служби, а по психи јавности.

Тренирање удара на војску

У нормалним околностима у правој држави коју воде легалисти, сукоб

цивилног и војног сектора сматрао би се подривањем уставом гарантованог система и друштвеног уређења, а санкција би била тешка вишедеценијска робија.

Какво је "транзитно" друштво у којем смо сви заточеници сопствених илузија, сведоче догађаји који су у последње време на првим странама и ударним терминима, а могу се свести на тренирање удара на војску.

Почетком јуна је српски министар полиције, чувенији по свом предузећу "Лутра" и по (пре)скакању на политичкој сцени, Душан Михајловић, "између редова" отварањем случаја "Хладњача" и ископавањем лешева инкриминисао војни врх.

Начелник генералштаба Војске Југославије (скоро названи "ге-

Непотписани припадници ВЈ из зоне безбедности критиковали председника Координационог одбора и упозорили

Поштовани господи председниче, иштујући смо да вам се поново обратимо на овај начин, јер је ситуација постала још гора од наше последње обраћања вама, мада је евидентно да сте ви одмах предузели одређене мере и тиме у потпуности потврдили да сте патриоти ове наше државе и народа и прави човек за председника СРЈ и првог човека ВЈ.

Ваша одлука да враћите генерала Крстића на ранију дужност наша је на одобравање свих припадника ВЈ, а посебно припадника ЗСБ, Треће армије и Приштинског корпуса, као и великог броја наших колега и познаника из МУП Републике Србије, који већ годинама заједно са нама извршавају задатке на одбрани ошацине.

Међутим, и поред тога, појединци (на које мислимо да нису припадници нашег народа) и даље покушавају да омаловаже рад и шруд припадника ВЈ, а посебно припадника МУП, да што већ почиње да изазива опасан револт код нас, те може доћи до веома тежких последица по све појединце. Да бисмо били јаснији и конкретнији, наведемо сваки од проблема посебно:

Ко је дозволио господину Човићу да он оцењује рад (стручни) наших команданата, кад се он за то квалификовао и где (можда у САД или су га тамо подучили Шон Саливен, Џорџ Робертсон и Хавијер Солана), те ко му дозвољава да прави раздор у ВЈ, али то можда ради по задатку ШИЕ? Упозорите га да, ако наступи с таквим понашањем, неће моћи да се слободно креће југом Србије са својим ментором Шоном Саливеном, те да може проћи исто као његов пријатељ "Командант Леши". Кад смо већ код покојног "Лешија", обавештавамо вас да је г. Човић био веома шуркан истио је "Леши" погинуо и веома бесан на припаднике ВЈ који су га у борби вишеишци, ако се ипак може рећи, ликвидирали. Чак је наредио да се установи ко је од припадника ВЈ убио "Лешија", али то није успео да сазна. Такође вам морамо нагласити да није био толико ни шуркан ни бесан кад су мучки убијени кативани ВЈ Кијановић и Бојовић, исти је било коме изјавио саучешће. Стигло је ипак да су ови професионалци, па је нормално да неко и погине, те га за нас и није брига као председника Координационог тела, док се за Крстића боломи ових дана јер је за њега надлежан.

Из разговора с нашим колегама из МУП сазнали смо да је нај истио Човић 15. 5. 2001. године наредио радницима ОУП Прешево да на слободу пусти 42 (четрдесет два) припадника "ОВПМБ", за које је паравозном рукавицом ушарћено да су ошварали вагону на припаднике МУП и ВЈ. То је учинио за велике паре и то, како је изјавио, по нашем одобрењу. Колико се ми разумемо у закон, ви иу господу штерористије (експресије) нисте амнестирали, а ни Народно скуштинна, али Човић јесте (надамо се да ће и нас амнестираити, уколико ми будемо почели да пуцамо на њега).

Трећутио господа Човић и Крстић обилазе села (ишитарска) и иштују за оштанак Крстића и Јелића и њихово унапређење јер само у њих имају поверења, ишто је потпуно шачно, али што нама српским официрима и одговара јер ми и не верујемо генералима и пошитарима које ШИИари хвале и које идржавају. Стиро је правило да када те ипријатељ шташе по рамену, онда...

Ми верујемо онима који су нам командовали, који су то ири поћи пре сваке акције илаширали сваки деиша и који су били са нама када смо их изводили: ШИИари и дан-данас чувају Јелићеву кућу у Подујеву, иако је он наводно рашовао ирошив њих, мада ни у једној акцији није лично учествовао, осим у чувању урошевачког гробља. Додуше, Јелићева јединица је 1988. године учествовала у акцији на село Рачак, али Јелића није, а чак ни Човић, ни ШИИари, а ни Американци не оштују да је рашни злочинац. Што је нама веома чудно, јер не знамо ко је Јелића аместирао (Тачи, Речи, Чеку, Човић, Саливен или Карла дел Пошије?) и по којој цени. Да га нису можда уценили? То би свакако иреба ло ировериши.

Колико се Човић иштересе за припаднике ВЈ, говори и то да кад се год помене проблем финансирања ВЈ и наведе се да за МУП има пара, а за нас нема (дневница обичног полицајца у Бујановцу већа је од дневнице команданата гарнизона Бујановац, који је по чину пуковник), он каже да то није његов проблем, јер је он у Републичкој влади и да је он за МУП обезбедио пара, а да се ми обратимо вама и председнику Владе СРЈ, г. Жижићу, ишичући да је он шособан и уштин.

цајан, за разлику од савезних органа. Тако је смешијај специјалној јединици МУП обезбеден у мошелу "Врање", а наше специјалне јединице, као ишто су 63. иаодобранска или 72. специјали, сивају по земунцима и у најбољем случају под ишторима.

Обавештавамо вас да је Човић наредио (каже уз ващу сагласност) да напуштимо касарне у Бујановцу и Прешеву јер су то раније биле школе и фабрике, али не каже куда да се иселимо ништо га што иштересе. Такође шврди да за изградњу нових касарни нема пара. Е, ипак неће моћи, осим ако иселимо да нас исели, а што није успео ни НАТО.

Толико овог иуша, уз молбу да нас сасеије Човића, Крстића и Јелића и других ишитарских и америчких пријатеља, јер се ово више не може иришати. Уколико ви нисте у сшању да што урадише, наредише нама и ми ћемо то ипређење ивришии брзо и ефикасно.

нерал Сунце") је "сваку умешаност у случај" демантовао речима да: "Суштинске субординације припадника МУП-а Војсци Југославије на Космету у периоду агресије није било"; и да војска у последње време располаже поузданим информацијама "да неко жели да дискредитује војни врх".

Српски министар полиције сазива конференцију за новинаре и поставља питање: "Чега се плаши и шта то крије генерал који се хвалио да је победио НАТО"?

Епилог: новинари се забављају; народ наслућује удар; а Павковић је очигледно инкриминисан због "хвалисања". Или је нешто друго по среди.

Таман када смо помислили да се све завршило чином честитања дана Војске Југославије од стране МУП-а и Кошћунициним указом о пензионисању 21 генерала и адмирала и постављењу 13 начелника у Војсци Југославије – дешава се "случај Крстић".

Генерал Сунце и маршал Човић

Главномандујући оружаним снагама Војске Југославије у рату (а води се специјални рат, зар не), председник Савезне Републике Југославије, Војислав Кошћуница, враћа генерал-потпуковника Нинослава Крстића, команданта здружених снага безбедности, на обављање редовних дужности, што иницира епилог сукоба на релацији Човић-Павковић.

Потпредседник српске владе и председник Координационог тела, Небојша Човић (још раније назван маршалом), одапиње "отровне стреле" ка начелнику генералштаба Војске Југославије са којим је, узгред речено, на "ратној стази" још од промена називајући га Лујем XIV и генералом Сунце. Препуцавања на овој релацији своде се на то да је Павковићева (контра)обавештајна служба "затрвала" главу "наивном" председнику Савезне Републике Југославије, којем се на основу добијених информација покварила слика о њего-

вим досовским колегама.

Поставља се логично питање како је могуће да се "браћа по демократској музици" тако слабо и (не)искрено познају да су лако склони радикалној промени мишљења једни о другима?! Или се то Војислав Кошћуница "отео контроли" неком "клубићу" из ДОС-а.

У наставку сукоба Човићевим тврдњама и квалификацијама прикључује се Републичка влада, пружајући му потребну логику захтевајући, притом, на састанку председништва ДОС-а разрешење начелника генералштаба Војске Југославије, тиме директно прозивајући Кошћуницу.

Епилог: драматична ситуација тера "ловца на потез" и до те мере компликује (иначе једноставне) односе у ДОС-у; народ схвата да се криза у удруженој опозицији прелива у поделу на два тabora: Кошћуница-Бинђић. Једини то отворено вербализује Веља Илић (самонабеђени председник Републике Србије), стварајући себи перспективу модела "уби ме прејака реч".

У целу невешто осмишљену игру "подемања" отворено се "навлачи" генерал Павковић одговарајући сценарију (као да му није довољно свеж пример разрешења његовог доскорашњег колеге Вука Обрадовића преко "секса", који указује на стратегију и намеру ДОС-а), изјавама типа: "Човић каже да сам ја несменљив, а ја кажем да је он несменљив"?!

Конечно, долазимо до врхунца драмске ситуације, а то је отворено анонимно писмо у којем се квалификује Човићева улога у зони копнене безбедности на југу Србије (по задатку ЦИЕ) и прети ликвидацијом по "брзом и ефикасном поступку".

Нечувено!

Замислите – убица се де-

кларише којем сектору припада, најави своје дело остављајући, притом, писмо као доказ?!

Ко још може да поверује у ово?

Међутим, прича свакако није нимало наивна. Чини се да уопште није битно хоће ли се веровати, већ је кристално јасна намера стављања Војске Југославије под тоталну контролу једне од фракције ДОС-а груписане око Демократске странке или њено уништење. Јер, како су нас медији известили, брже-боље је "тестамент ликвидатора" искоришћен (вероватно од стране аутора) као аргумент за финални ударца Павковићу и њему лојалних (а можемо и даље – Кошћуници).

Реакције с Човићеве стране су – ето, шта сам вам причао, Нинослав Крстић већ маркира ауторе лојалне актуелном начелнику генералштаба Војске Југославије, а генералштаб Војске Југославије иницира проверу писма и детаљну истрагу целе ситуације.

Очигледно је да ће морати врло брзо да се преломи на једну од страна, што представља тотално отварање "државника године" садашњег председника Савезне Републике Југославије – Војислава Кошћунице.

Е, то ће бити дан!

До тада... за ово сте гласали опредељујући тиме и судбину оних који су вас упозоравали на редослед догађаја (и као што се, нажалост, види ни у чему нису погрешили).

Сада вас питамо: Јесте ли овакав живот желели, или, још боље, да ли сада живите боље?

Мислите сада о томе (када нисте онда).

Марина Рагуш

Уредба о сарадњи са ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

Неуставна Уредба о сарадњи са Хашким трибуналом
изазвала кризу савезне државе

СРБЕ, ПРЕЧИЩОМ У ХАГ

Пути у Хаг, а искључиво захваљујући савезним министрима ДОС-овске вла-
сти, који су неуставно донели Уредбу о сарадњи са Хашким трибуналом, и на тај
начин само извршили наредбодавну вољу новој светској колонизатора Америке,
отворен је за све српске родољубе, који су бранили своје кућне прагове, самим тим
и отаџбину од усипања, балија, шиптарских терориста, а најослепљују и од НА-
ТО агресора, па су заједно и проглашени ратним злочинцима. Куда нас овакав изда-
јнички поступак савезних министара ДОС-а води, и хоће ли криза Савезне владе
биће превазиђена, или нас чекају нови избори?

Ратни злочинци, по мишљењу садашње ДОС-овске власти су сви они честити Срби који се нису, у критичном тренутку за државу, а док су нас засипале „демократске и мило-средне“ НАТО бомбе, покупили и побегли главом без обзира у иностранство, а по угледу на немачког ђака и домаћег издајника, нажалост, још једном грешком српске наивности, данашњег републичког премијера Зорана Ђинђића. Оваква издајничка досовска власт, све српске родољубе сврстава у ред ратних злочинаца, а један од потпредседника Републичке владе назва их „псима рата“! То је исти онај човек, који је у једном тренутку свог живота оболео од енормне количине љубави према власти, а мислио је да ће до ње брже и лакше стићи ако се улизује Милошевићу. Али преварио се...

Последњи социјалистички градоначелник Београда

Тај лик ипак се брзо снашао, а осећања енормне и готово непријатне лојалности поткрепљене „љубављу“ заменио је мржњом према дојучерашњем партијском вођи. Можда то не би било тако опасно да та мржња није прерасла и у мржњу према свему што има српски, или патриотски карактер. Бивши социјалиста, а у суштини само властољубац, постао је тајна, ударна песница Америке, још почетком 1997. Године. Дуго се, истина, крио иза некаквог лажног манира искрености, коме су га добро подучили амерички налогодавци, а за то време, дабоме, потрудио се да од напаћеног српског народа отме све што се може отети. У том отимању чак је, да ли баш случајно или намерно, како кажу добри познаваоци прилика, залутао и у спорт!?

Данас је тај исти политичар међу првим перјаницама и узданицама домаћих издајника, а послушника Запада, а још увек се представља, наравно лажно, у шта не треба сумњати, као велики миротворац и ослободилац српске територије... Изгледа да је брзо изучио и усавршио „демократију“ коју нуде Американци: причај једно, ради друго! Занимљиво је да би он све што има везе са српством и јунаштвом, заменио и заменио неким људима који су лојални само њему и америчким налогодавцима, и то, наравно, у корист српске штете!

Дакле, шта нам је петооктобарски пуч донео, осим горег и тежег, гладнијег и беднијег живота?

Донео нам је, пре свега, издајничку власт, којој је главни инструктор у освети према српском народу, Монтгомери, који је опет само један од „мудријих“, над овим „нашим домаћим“ извршитељима, за које би била похва-

Савезна влада јуче, без министара СНП-а, усвојила Уредбу о сарадњи с Хашким трибуналом, а потпредседник Лабус саопштио:

МИЛОШЕВИЋ МОРА У ХАГ

Зоран Ђинђић јуче у Суботици најавио

**Изручење
за 15 до
20 дана**

странице 3

Мирогљуб Лабус с члановима Владе на конференцији за штампу у Палати федерације

ла назвати их целатима српског народног бића! Ипак, идемо у Европу, није важно што су нам стомаци гладни, а џепови празни, најпразнији, јер због европских стандарда који подразумевају високе порезе, те самим тим и превисоке цене струје, телефона, комуналија, школарине и свега онога што би се могло назвати основним животним условима, а које од „наше власти“ захтевају западни налогодавци, нама је остало само обаћање да ћемо, захваљујући петооктобарским променама, живети нормално! Рекло би се, „Европа је чудо, човек Србин бос и гладан, а срећан. Срећан до бола“. Тачно, све ово што нам се данас дешава, могло би се подвести под један прост и једноставан термин: болно, да болније не може бити, па ко воли Има ли некога међу српским јунацима ко воли да буде мучен само зато што се зове Евролејац, кад то већ по природи ствари јесте, јер такав је географски положај наше земље?!

Од лепих обећања се не живи

Од 5. октобра па до данас, све што има само призвук нормалног живота, за српски народ постала је научна фантастика, јер од лепих обећања се не може преживети!

„За све је крива прошла власт и зато нам треба још времена“, само је једна од многобројних фраза које користе представници данашње, издајничке ДОС-овске власти. Због оних прошлих нема струје, због њих су нарастале цене хлеба, млека, школарине, теле-

фона, комуналних услуга, због њих „морамо“ да испоручујемо српске браниоце Хашком трибуналу“, а неки часни политичари који у екстрадицији српских јунака неће да учествују, ни милом ни силом, по ДОС-овском мишљењу, не треба ни да буду у власти, макар не на савезном нивоу. Па, ако треба, нека се савезна држава и распадне, „јер је Србија одлучила да иде својим путем“, рече пре неки дан републички премијер Зоран Ђинђић, подразумевајући ваљда, да му премијерска функција коју обавља, а до које је дошао захваљујући светској завери, скривајући се иза тада још неукаљаног политичара Војислава Коштунице, који је, узгред буди речено, само фигура која нема права да мисли и одлучује (видело се то већ неколико пута до сада), допушта да јавно и дрско одлучује уместо српског народа из Србије и Црне Горе, говорећи при томе, само оно што одговара интересима америчке, а не српске владе. Само он, немачки ђак, познати домаћи издајник, може у толикој мери да изгуби компас и изговори такве бесмислице, јер ако је и била у питању светска завера, помоћу које је ДОС дошао на власт, у њој је несвесно и против своје воље учествовао и српски народ.

Смејала се мачка мишу

Дакле, српски народ је Ђинђића довео на власт, он ће му и судити, баш као и Милошевићу, јер разлике не постоје! Велико је то време одговорности, које неће прихватити српски народ, и то само из једног јединог разлога, док нас је злочиначки НАТО „де-

мокраски" засипао бомбама и јавно, пред камерама белосветских телевизијских мрежа убијао, из сваке српске породице је макар једна мушка глава ишла на браник отаџбине. Сада су, по америчким „демократским“ схватањима, сви ти српски војници, који су углавном само гледали у злослутне НАТО-бомбардере, ратни злочинци, којима треба да суди некакав Хашки трибунал, међународни суд за ратне злочинце, очито намењен само Срби-ма?!

Неће моћи господо! Можда бисмо на то и пристати, али тек онда кад деветнаест чланица НАТО зликовачке војске буде одговарало за сва убиства над становницима наше државе, јер ако нам је власт издајничка, то не значи да је и цео српски народ – издајница!

На власт је ДОС дошао захваљујући „багер револуцији“, и то на свим нивоима, прво на савезном, а онда и на републичком. Народ је поверовао у ДОС-овске лажи, да ће живети боље, али брдо обећаних долара и карамела, још увек није стигло, а по свој прилици и неће, а и зашто би, када су послушници Запада, лидери ДОС-а, свој део доларског колача добили још пре 5. октобра. Међутим, ДОС-овска обећања о лепом животу и девизама, које српски непријатељи „једва“ чекају да пошаљу путем донаторске конференције у Савезну Републику Југославију, још увек су на снази, и представљају трајно трпно стање српског народа, другим речима названо, обећање – лудом радовање.

Издајничка власт ДОС-а

На путу донаторских девиза, управо оних земаља – донатора, који су нас „милосрдно“ и врло „демократски“ убијали, прво санкцијама, па онда, разноразним блокадама, а на крају и стварним бомбама пуњеним осиромашеним уранијумом, испречила се, данас, када они баш „желе“ да нам помогну само једна ситница: тврдоглави Срби, а због којих је Хашки трибунал и измишљен, приметно би неки независни и од глобалистичких ставова оперисани посматрач, неће да сарађују са једном дамом каква је Карла дел Понге, па макар она више личила на мушкарца, и макар њено правничко (не)знање задовољавало само Кофи Анана и њему сличне представнике разноразних међународних тела, а која су, важно је нагласити, под потпуном материјалном контролом амричке администрације! Какви су то Срби? Читав свет, и то онај који их је месецима бомбардовао и рушио мостове, уништавао фабрике и инфраструктуру, хоће да им помогне и пошаље донаторске девизе, а Срби их неће! Наравно, у константној замени теза, што је у суштини термин за ортодоксну лаж, нико од светских донатора ни не спомиње да српском народу не треба донаторски новац, већ накнада ратне штете, коју су изазвали својим рушачким и крвничким нагонима правих ратних злочинаца, који су и цивилне мете прогласили стратешким и војним

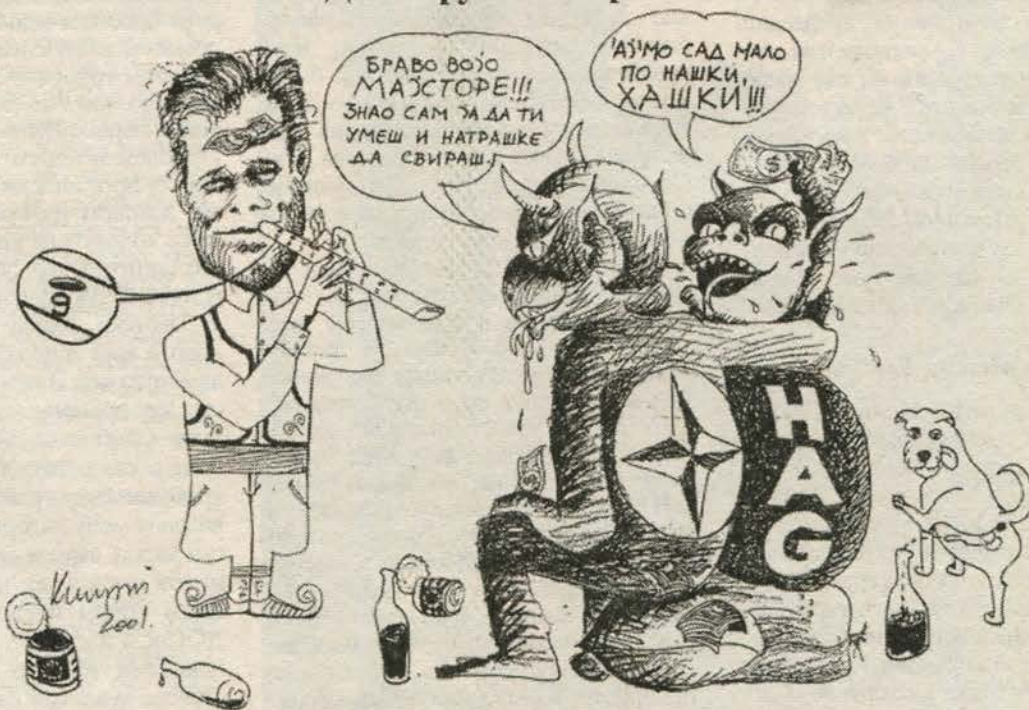
циљевима, док су више од седамдесет дана НАТО бомбама рушили Савезну Републику Југославију, и свесно, чак, намерно убијали Србе. О тим стварним и многобројним, а камерама светских телевизија, забележеним ратним злочинима, које је починио НАТО, не говоре ни Американци, највећи ратни злочинци на свету, али ни наша, најжалост, издајничка власт!

Дакле, домаћи издајници, који су постали власт на савезном и републичком нивоу, у договору са Американцима, одлучили су да учине све, па чак, и ако треба мимо свих закона и Устава, који важе у нашој земљи, како би се Срби, а нарочито Слободан Милошевић испоручивали Хашком трибуналу!

Ко мења кошулицу

Испорука свих српских родољуба, а ако хоћете и америчких неистомисљеника, још од 5. октобра постала је, поред распродаје земље и свега што у том пакету иде, један од најважнијих циљева ДОС-овске власти. Међутим, како је председник овога што се још увек, а захваљујући представницима политичких странака из Црне Горе, који су у коалицији на савезном нивоу са ДОС-ом, а који су пре неки дан, макар и из маркетиншких политичких разлога спашавали част српских бораца (тако што су одбили да учествују у екстрадицији Срба), може назвати Савезном Републиком Југославијом, себе, у току предизборне кампање ДОС-а означио као легалисту, који поштује

Девета рупа на свирали

законе и Устав своје земље, а како исти, нигде не предвиђају сарадњу, то јест испоруку Срба Хагу, било је неопходно пронаћи легитимни пут и начин за то. У тим предизборним данима, па све до повратка из Америке, где је примио награду за државника године, наш председник Савезне државе, изјављивао је како је Хаг за њега само девета рупа на свирали.

Некад је, можда, данашњи председник Савезне Републике Југославије тако и мислио, а данас, човек напросто не може, а да се не запита, шта ли се то променило у глави „нашег“ председника после боравка у Америци, или, шта ли би тек било, и шта би све „јадни председник легалиста“, морао да преживи од овог незахвалног и злочиначког српског народа, да је којим случајем Хаг по његовом схватању био прва рупа на тој олифалој, легалистичкој свирали?! Ко ту кога фолира, председник српски народ, или Американци њега, а преко њега, покушавају и нас

Врућ кромпир Ђинђићу

У складу са легалистичким тежњама „нашег“ председника Војислава Коштунице, а ради успешнијег и што снисходљивијег задовољена америчких „демократских принципа“, који су изричито налагали и захтевали што хитнију екстрадицију свих српских ратних злочинаца, а које би, наравно, по америчким правилима, требало пре свих да предводи бивши председник Савезне Републике Југославије, Слободан Милошевић. У складу са тим,

Хашки трибунал је новој, пучистичкој власти све чешће почео ултимативно да одређује термин испоруке Срба, пре свих Милошевића. Само један у низу неодмерених америчких насртаја на суверенитет и државност Савезне Републике Југославије био је 31. март 2001. године, када је министар правде Републике Србије, Владан Батић, направио праву збрку у продавницама чарапа, јер је његове главе момке требало добро замаскирати, док су покушавали да отму Слободана Милошевића из резиденције, у којој је боравио са својом породицом. Наравно, стицајем случајних околности, наш председник савезне државе, није био у земљи, а Батићеви момци и нису били тако вешти у отмици Слободана Милошевића, а још мање у рвању са „војводом из кукуруза“, тек председника је по повратку, сачекало питање хапшења Слободана Милошевића.

Шта још рећи, позната слика из Ужичке, која је обишла све светски значајне медије, а недељама се није скидала ни са БК телевизије, чији су власници у једном периоду свог живота, а кога се данас јавно стиде, па и причу да је то уопште икада постојало, били миљеници смењеног Милошевића, а данас се „боре“ за гледаност, рекло би се и са ВВС, тек велики лидери ДОС-а, састали су се са председником – легалистом, да виде шта ће и како ће хапсити Слободана Милошевића, И, што је још важније, како ће га послати у Хаг, ако се поштује Устав Савезне Републике Југославије, као што је председник Коштуница обећао својим српским поданицима.

Гле чуда, „врућ кромпир“, како су неки тада приметили, намењен републичком премијеру Зорану Ђинђићу, нашао се у рукама онога, ко је тврдио да се Срби неће испоручивати Хагу, а ако се утврди да су ратни злочинци, судиће им се, искључиво, у југословенским судовима! Неки злогници и злоради људи, констатовали су 1:0, само за кога. За часне Србе сигурно не!

Дакле, од 31. марта, каква случајност и подударност са захтевима који су долазили директно из Хага, а све, захваљујући виртуозним преговарачким способностима, надобудног и млађаног, а тако демократски – перфидног и циповима оплемењеног, а „белим“ продуровљеног, представника ДОС-а, Слободан Милошевић смењен је у Централни затвор у Београду.

У кругу великих и малих

Од тада је прошло неколико месеци, и Карла дел Понте, а под притиском оних који су јој поверили тако одговорну и значајну функцију у међународном правном телу, све више је губила живце. Најљубљивала је и отказивала, сурете са нашим председником Коштуницом.

Зачарани круг, у коме главну улогу имају српски родољуби, којима су амерички и светски донатори наменили хашке ћелије, постајали су све неспокојнији и сумњичавији, макар када је у питању ДОС-овско поштовање Устава Савезне Републике Југославије

Српски народ, који је на прошлим изборима гласао за Коштуницу и ДОС, само да би већ једном живео нормално, због евидентне претње, која се просто и једноставно зове - неуставна и нелегитимна испорука Срба Хашком трибуналу, готово да је и заборавио, како је данас још гладнији, него у периоду Милошевићеве власти. Проблем испоруке српских јунака, а који су проглашени ратним злочинцима, Хашком трибуналу, јесте прихватање колективне кривице, и свих ратних одштета, које ће морати да плаћају и наши чукућунуци

Светски медији јавно су пронели абер, а који је долазио право из Хага, да Карла дел Понте, ДОС-овској власти, даје времена да до краја јуна испоруче Слободана Милошевића, а за њим и све остале Србе, које Хашки трибунал буде тражио! Нервоза је завладала међу лидерима ДОС-а, а српски народ, иако је сумњао у све што је његов председник јавно изрекао, пре свега током предизборне кампање ДОС-а, а и касније, за време председниковања, ипак је веровао у чврсте ставове засноване на поштовању Устава савезне државе.

Час о достојанству

У међувремену, све је било јасније да СНП, коалициони партнер ДОС-а у Савезној влади, из чијих је редова и савезни премијер, неће и не жели да учествује у срамном чину испоруке Срба Хашком трибуналу. Уосталом, Зоран Жижкић је то наговестио, још средином фебруара, следећим речима: „Мислим да је испод достојанства једне државе да свог бившег председника изручи међународном суду за ратне злочине, и убеђен сам да је таквог мишљења и председник Југославије Војислав Коштуница. То не значи да онај за кога се објективно докаже да је чинио ратне злочине не треба да одговара, али ми имамо Устав и законе. Нико није крив док се не утврди његова кривица, а ако се она утврди, биће дат приоритет домаћим судовима“ („Политика“, 12. 2. 2001. године).

Овакав став савезног премијера оштро су коментарисали лидери ДОС-а, међу којима је предњачио, неодмереним и надобудним изјавама, у којима се осећао призивак потоње претње, републички министар правде, који није пропуштао прилику да наговести како ће Милошевић, уз доношење закона на савезном нивоу, а који обезбеђује сарадњу са Хашким трибуналом, или без њега, бити испоручен Хагу.

Криза између коалиционих партнера на савезном нивоу, постала је сасвим отворена, а опстанак савезне владе и те како доведен под знак питања, мада су ове чињенице оповргавали, али без јаким аргумената, и представници ДОС-а и СНП-а.

Притерани уз ивицу политичке пропасти, а због нереалних обећања светским колонизаторима, како ће Милошевића по хитном поступку испоручити Хагу, лидери ДОС-а приступили су припреми закона о сарадњи са Хашким трибуналом. У свим домаћим и страним медијима, а на сав глас говорили су о томе како је доношење, односно изгласавање овог закон у Савезној скупштини неопходно, јер се тиме постиже и остварује легитимитет, на коме инсистира Коштуница. Представници Савезне владе, из Социјалистичке народне партије Црне Горе, наговештавали су како они јесу за сарадњу са Хашким судом, али да тај вид сарадње не подразумева искључиво и екстрадицију Слободана Милошевића, што је у суштини и неуставни чин.

Шта нас чека

Медијска препуцавања између лидера ДОС-а и Социјалистичке народне партије, све више су пунила новинске ступце, а српски народ је све више стрепоо од безочности, коју су све отвореније и јасније, без устезања, по-

казивали лидери ДОС-а! Из Београда, а од високих представника оних који себе још увек, називају демократском опозицијом Србије, а у ствари, захваљујући „багер револуцији“ постали су власт на свим нивоима, па и у заборављеним засецима, било је неодмерених порука, које су многи часни Срби схватили као претњу. Све у свему, Нацрт закона о сарадњи са Хашким трибуналом повучен је из скупштинске процедуре и није се нашао пред посланицима Савезне скупштине, а све то захваљујући одлучности представника Социјалистичке народне партије Црне Горе, којима је овакав став, па макар то и био само део политичког маркетинга, донео популарност код српског народа. Све чешиће се могу чути коментари оваквог типа: „Српску част покушала су да спасу браћа из Црне Горе, а ови домаћи издајници, само потврдише да је Милошевић у свом последњем обраћању нацији био у праву“.

У медијској игри између ДОС-а и Социјалистичке народне партије, ни представници Савезне владе из Црне Горе, нису остајали дужни лидерима ДОС-а, па је тако Предраг Булатовић у коментару о тренутним проблемима коалиционих партнера изговорио следеће: „Овде је у питању трка за новцем који је преко потребан Србији, а много више ДОС-овској власти која је у великим проблемима, јер је обећала више, но што може да реализује“ („Данас“, 11. 6. 2001. године).

Оно што нису успели легалним путем у Савезној скупштини, уз учешће савезних посланика, лидери ДОС-а одлучили су да ураде нелегитимно и про-

тивзаконито, и показали још једном како између Брозових комуниста и њих не постоје никакве разлике. Јер и једни и други српским народом владају уз помоћ нелегитимних уредби. Другим речима, доношењем Уредбе о сарадњи са Хашким трибуналом, а коју је донела Савезна влада у крњем саставу, направили су пуч у земљи у којој сами владају. Да ли је у питању правно незнање, збуњеност „притераних уз ивицу политичког понора“, или безочни безобразлук, показаће време.

Све у свему, нелегитимним доношењем ове Уредбе устало се српски народ, а што је довело до опасног љуљања не само поверења у савезног председника, већ и у добре намере ДОС-овских лидера по питању очувања заједничке државе. Изречене су крупне и неодмерене речи, које не приличе политички стабилним личностима, и што је још опасније од народне осуде, Срби су још једном доведени до саме границе незнања. Хоће ли ова криза на савезном нивоу бити превазиђена неким тајним, кулоарским договорима, или су пред нама нови савезни избори, или, у најгорем и најсрамнијем случају, цепање савезне државе, сазнаћемо врло брзо. До тада, остаје нам горак укус у устима да смо на прошлим изборима поверење поклонили лошим политичарима, који доносе још лошије одлуке. О томе, какви су лидери ДОС-а, на време су упозоравали српски радикали, али народна мудрост и провидљивост, макар код Срба, уме и да подбаци.

Јасна Олујић Радовановић

ВЕЏАШЋА

УРЕДБА О САРАДЊИ СА ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

I. Опште одредбе

Члан 1.

(1) Овом Уредбом уређује се поступак сарадње Савезне Републике Југославије са Међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године (у даљем тексту: Међународни кривични трибунал) и извршење обавеза које за Савезну Републику Југославију произилазе из резолуције Света безбедности бр. 827 (1993) и Статута међународног кривичног трибунала.

Члан 2.

(1) Захтеви за сарадњу или извршење појединих одлука Међународног кривичног трибунала достављају се Савезном

министарству правде.

(2) Након што утврди формалну ваљаност захтева (члан 3), Савезно министарство правде ће га доставити надлежном органу ради поступања.

(3) Сарадња са Међународним кривичним трибуналом одвија се на српском језику или на једном од језика Међународног кривичног трибунала уз превод на српски језик.

Члан 3.

(1) Захтев за сарадњу или извршење одлука Међународног кривичног трибунала усвојиће се ако је заснован на одредбама Статута и Правила о поступку и доказима Међународног кривичног суда и ако није у супротности са Уставом Савезне Републике Југославије.

(2) Ако надлежни орган процени да би одређени поступак сарадње могао да угрози суверенитет или интерес др-

жавне безбедности о томе ће обавестити републичку владу.

(3) Ако републичка влада оцени да би испуњење захтева угрозило суверенитет или интерес државне безбедности наложиће министарству надлежном за послове правде да о томе обавести Међународни кривични трибунал и уложи приговор према правилима о поступку и доказима.

Члан 4.

(1) Месна надлежност судова и других државних органа који поступају по захтеву Међународног кривичног трибунала за сарадњу одређују се према правилима која важе за одређивање надлежности у кривичном поступку, односно у другом поступку у којем се обавља радња којом се остварује сарадња.

Члан 5.

(1) Поступак по захтевима Међународног кривичног трибунала је хитан

(2) Судови, тужилаштва и други државни органи известиће Савезно министарство правде о предузетим радњама или извршењу захтева Међународног кривичног трибунала, као и о сметњама насталим у току поступања, одмах, а најкасније у року од три дана.

Члан 6.

(1) На предлог Савезног министарства правде Савезна влада може формирати посебно тело ради обављања послова сарадње са Међународним кривичним трибуналом. У одлуци о оснивању таквог тела ближе ће се одредити његови задаци и овлашћења у складу са Резолуцијом 827. Савета безбедности и Статутом Међународног кривичног трибунала.

(2) Савезна влада може именовати посматрача СРЈ при Међународном кривичном трибуналу.

Члан 7.

(1) Међународни кривични трибунал може имати канцеларију на територији Савезне Републике Југославије.

(2) Правни статус Канцеларије Међународног кривичног трибунала уређује се посебним споразумом.

Члан 8.

(1) Одредбе ове уредбе примењују се на сва лица која се затекну на територији Савезне Републике Југославије без обзира на то да ли су странци или домаћи држављани.

II. Овлашћења Међународног кривичног трибунала на предузимању истражних радњи у Савезној Републици Југославији

Члан 9.

(1) Истражни органи и тужилац Међународног кривичног трибунала могу на територији Савезне Републике Југославије, ради откривања кривичног дела из своје надлежности, предузимати следеће радње:

- 1) прикупљање обавештења од грађана;
- 2) саслушање осумњичених, оптужених, оштећених, сведока и вештака, укључујући обдукције и ексхумације лешева;
- 3) прикупљање материјалних доказа;
- 4) разгледање и преписивање исправа, укључујући и оне које сачине или прикупе југословенски правосудни и други државни органи о повредама међународног хуманитарног права.

Члан 10.

(1) У вршењу радњи из претходног члана представници Трибунала не могу примењивати принудне мере којима се ограничавају права и слободе грађана Савезне Републике

Југославије и других лица на њеној територији, нити поступати супротно стандардима међународног права.

(2) Ако се јави потреба за применом мера којима се ограничавају права и слободе грађана, истражни органи Међународног кривичног трибунала ће се са захтевом за њихову примену обратити надлежном органу Савезне Републике Југославије.

(3) Органи Међународног кривичног трибунала у вршењу радњи из члана 8. не могу поступати супротно прописима Савезне Републике Југославије, нити на начин који би могао да штети њеном суверенитету или интересу националне безбедности.

Члан 11.

(1) О ослобађању сведока дужности чувања државне или војне тајне и о разгледању списа који се односе на државну или војну тајну одлучује републичка влада.

III. Уступање кривичног поступка који се води пред домаћим судом

Члан 12.

(1) Захтев Међународног кривичног трибунала да му се уступи кривично гоњење лица, против кога се пред надлежним судом у СРЈ води кривични поступак, мора бити образложен, и уз њега достављена потврђена оптужница.

(2) Решење о уступању кривичног поступка доноси веће надлежног окружног, односно вишег суда, у саставу од троје судија. Веће ће одбити захтев за уступање кривичног поступка ако се захтев не односи на исто лице и исто кривично дело, ако кривично дело није у надлежности Међународног кривичног трибунала или ако је окривљени за то кривично дело већ осуђен првоснажном пресудом надлежног суда у Савезној Републици Југославији.

(3) Изузетно, кривични поступак довршен правоснажном пресудом уступиће се Међународном кривичном трибуналу ако се захтев односи на понављање поступка пред Међународним кривичним трибуналом према одредбама члана 10. став 2. Статута Међународног кривичног трибунала.

(4) На седницу већа из става 2. овог члана позивају се надлежни јавни односно државни тужилац, окривљени и његов бранилац који могу изнети своје разлоге и предлоге поводом захтева Међународног кривичног трибунала за уступање кривичног поступка. Седница већа одржаће се и ако позване стране нису присутне, као и у случају, ако је окривљени у бекству или је недоступан суду.

Члан 13.

(1) На решење о уступању кривичног поступка Међународном кривичном трибуналу надлежни јавни, односно државни тужилац, окривљени и његов бранилац могу изјавити жалбу у року од осам дана. Жалба задржава извршење решења.

(2) О жалби из става 1. овог члана одлучује републички врховни суд у већу састављеном од пет судија у року од петнаест дана од пријема списа.

(3) Веће врховног суда може одбити жалбу као неосновану или је уважити и првостепено решење укинути или преиначити.

(4) По правоснажности решења о уступању кривичног поступка решење се заједно са списима предмета доставља републичком министарству надлежном за послове правде.

(5) Ако нема сметњи из члана 3. став 1. и 2. овог закона, републичко министарство надлежно за послове правде ће списе предмета доставити Међународном кривичном трибуналу.

Члан 14.

(1) Кривични поступак пред домаћим судом, за који је дозвољено уступање Међународном кривичном трибуналу, обуставиће се.

(2) Ако је дозвољено уступање Међународном кривичном трибуналу, а предмет поступка пред домаћим судом је кривично дело које није у надлежности Међународног кривичног трибунала, поступак пред домаћим судом ће се прекинути до окончања поступка пред Међународним кривичним трибуналом.

(3) Када је пресуда суда у Савезној Републици Југославији, за кривично дело за које је уступљено гоњење постала правоснажна, неће се извршити, а ако је извршење у току, биће прекинуто даном предаје окривљеног Међународном кривичном трибуналу.

Члан 15.

(1) Оптуженом о чијој је кривици одлучио Међународни кривични трибунал не може се за исто кривично дело судити у Савезној Републици Југославији.

IV. Сходна примена одредаба Закона о кривичном поступку

Члан 16.

(1) Поступак предвиђен одредбама главе I Закона о кривичном поступку спроводе правосудни органи у републикама и републичка влада.

Члан 17.

(1) Одговарајуће одредбе закона о кривичном поступку из претходног члана сходно ће се примењивати у поступку сарадње са Међународним кривичним трибуналом на све оптужене.

(2) У поступку по одредбама из претходног става овог члана надлежни органи ће примењивати и правна правила предвиђена Статутом међународног кривичног трибунала.

V. Указивање правне помоћи Међународном кривичном трибуналу

Члан 18.

(1) На захтев Међународног кривичног трибунала надлежни државни органи Савезне Републике Југославије обавиће поједине истражне радње, прикупити потребне податке о кривичном делу и учиниоцу и друге чињенице важне за кривични поступак, расписати потерницу, предузети мере за заштиту сведока, доставити позив и друга писмена која лицима са боравиштем у Савезној Републици Југославији упућује Међународни кривични трибунал и обавити друге радње важне за поступак пред Међународним кривичним трибуналом.

(2) Представницима Међународног кривичног трибунала омогућиће се присуство при обављању радњи из става 1. овог члана, као и да при томе постављају питања, дају предлоге и обављају друге радње везане за поступак.

Члан 19.

(1) На захтев Међународног кривичног трибунала Савезно министарство правде одобриће транзит окривљеног, сведока и других лица преко територије Савезне Републике Југославије.

(2) Надлежни државни органи Савезне Републике Југославије предузеће радње потребне за безбедан транзит лица из става 1. овог члана.

укључујући и мере ограничења слободе лица чији се транзит врши.

IV. Извршење пресуда Међународног кривичног суда на територији Савезне Републике Југославије

Члан 20.

(1) Правноснажна пресуда Међународног кривичног трибунала може се извршити у Савезној републици Југославији. Савезно министарство правде обавестиће Међународни кривични трибунал о спремности Савезне Републике Југославије да прихвати осуђенике на издржавање затворске казне.

(2) Затворска казна извршава се према прописима Савезне Републике Југославије.

(3) Међународном кривичном трибуналу омогућиће се надзор над извршењем казне.

Члан 21.

(1) Када се према прописима Савезне Републике Југославије, стекну услови за помиловање, ублажавање казне или условни отпуст, о томе ће се обавестити Међународни кривични трибунал ради доношења одговарајуће одлуке.

VI Остале одредбе

Члан 22.

(1) Савезно министарство правде може од Међународног кривичног трибунала затражити накнаду трошкова насталих за Савезну Републику Југославију у вези са сарадњом са Међународним кривичним трибуналом обављеном на његов захтев.

Члан 23.

(1) Судије, тужилац и регистратор Међународног кривичног трибунала уживају у савезној Републици Југославији имунитет и повластице предвиђене за дипломатске представнике.

(2) Службеници канцеларије и други представници Међународног кривичног трибунала уживају имунитете и повластице које се признају према међународном праву.

Члан 24.

(1) На питања која нису регулисана овом уредбом (нпр: о позивању, довођењу, обећању окривљеног да неће напусти бораваште, јемству, издавању потернице, поступку по жалби на решење о притвору, поступку извршења притвора и др), сходно ће се примењивати одредбе Закона о кривичном поступку.

Члан 25.

(1) Ова уредба ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном листу СРЈ".

АДВОКАТСКА КАНЦЕЛАРИЈА "ФИЛА"

ПРЕ ВИКЕНДА НЕ МОЖЕ У ХАГ

БЕОГРАД, (Танјуг). - Адвокат Зоран Јовановић из адвокатске канцеларије "Фила" изјавио је јуче Танјугу да бивши председник СР Југославије Слободан Милошевић не може да буде изручен Хашком трибуналу до наредног викенда.

Руско-амерички самит на Брду код Крања

УОБИЧАЈЕНО ОДМЕРАВАЊЕ СНАГА

Амерички председник Џорџ Буш Млађи и руски председник Владимир Путин завршили су, 16. јуна у Словенији, састај на коме није нарушио досадашње позиције САД и Русије

После разговора са Бушом, председник Русије посетио је Београд и ириштински аеродром на којем је покренуо иницијативу о гарантирању постојећих граница на Балкану

Упркос медијској офанзиви која је претходила почетку руско-америчког самита на Брду код Крања и бројних аналитичких упозорења који ће проблеми бити предмет спорења америчког председника Џорџа Буша Млађег и председника Русије Владимира Путина, општи утисак по окончању њиховог сусрета у Словенији могао би се, у најкраћем, свести на оцену да се ништа неочекивано и сензационално није изродило из разговора два председника.

Мало опрезнији познаваоци међународне политике и тренутног односа снага на светској политичкој сцени, свакако су били убеђени да се на "деценијском самиту" ниједно решење неће донети напречац и да ће сва спорна питања, која су и до сада мање-више оптерећивала међусобне односе две велике силе, наставити да се и даље провлаче у будућим контактима, уз обострано "опипавање pulsa" њихових лидера и релативно рутинске састанке.

Поготово што ће се у овој години одржати још неколико сличних сусрета на којима ће Буш и Путин врло брзо бити у прилици да своје разговоре, од 16. јуна, из резиденцијалног дома кнеза Павла Карађорђевића, на Брду код Крања, наставе и у многим појединостима продубе, или, пак, прошире актуелним садржајима.

Европска турнеја Џорџа Буша

Нови амерички председник Џорџ Буш Млађи допутовао је у Словенију у оквиру своје прве службене посете Европи која је била испуњена зајед-

ничким сусретима са шефовима западних држава и влада чланица НАТО-а, као и лидерима Европске уније са којима се, после Мадрида и Белгије, Клинтонов наследник састао у шведском граду Гетеборгу, после чега је своју интензивну европску турнеју допунио званичном посетом Пољској.

С друге стране, руски председник Владимир Путин долетео је у Љубљану после сусрета са председником НР Кине Ђијанг Цемином у Шангају, чиме је, највероватније, желео да сигнализира Вашингтону да Русија може своје политичке и економске партнере потражити и на Истоку. Иако овај Путинов потез нису у потпуности игнорисали, преваходно због руско-кinesког противљења изградњи америчког ракетног штита и могућег сукоба са Кином око независности Тајвана, неки амерички аналитичари су, као ограничавајућу околност евентуалног партнерства, навели готово незнатну трговинску сарадњу Русије и Кине и насупрот томе – веома развијену економску размену Кине са Западом.

Да њихове оцене нису биле без основа сведочи и постигнути договор између Кине и САД да ће на састанку Светске трговинске организације (СТО), 28. јуна у Женеви, представници америчке администрације подржати приступање Пекинга овој организацији и добијање субвенција резервисаних за земље у развоју.

Као што се може уочити, у светској политичкој арени ниједна комбинација се не сме искључити из игре. Тако је,

примера ради, могуће да САД обнављају контакте са Северном Корејом или исказују забринутост због тога што Кина, наводно, у тајности снабдева Кубу оружјем, а да у исто време оптужују Пјонгјанг као опасност за америчку територију и са кинеског острва Хајнан у деловима транспортују своју општећену шпијунску летелицу.

Осуђивали ми то као лицемерје или не, али такво понашање је реална чињеница у међународним политичким водама.

Јачање Путинове моћи

Уочи самита Буш-Путин занимљиву анализу преговарачких позиција два лидера дала је тексашка агенција за стратешка истраживања "Стратфор", чије су делове многи медији пре-

СУСРЕТ НА ВРХУ

нели у својим рубрикама. По њеној оцени, Бушов наизглед стабилни петомесечни председнички мандат покварио је републикански сенатор Џејмс Џефордс напуштајући републиканце, због чега су они изгубили превагу у Сенату, тако да се у тој ситуацији показало колико Буш, у ствари, слабо стоји на домаћој политичкој сцени.

"С друге стране, Путинова моћ у Русији постепено јача. Русија, први пут од пада Михајла Горбачова, има лидера који има контролу над парламентом и све већу контролу над земљом. Далеко од тога да су све Путинове битке добијене, али је очигледно да је он чврсто у седлу", пише извештају помануте агенције.

Оно с чиме амерички аналитичари у својим плановима не би хтели да рачунају односи се, сасвим сигурно, на успостављање чвршће војно-техничке сарадње између Русије и Кине, до које

би могло да дође већ у јулу приликом најављеног састанка руског и кинеског председника у Москви.

Приземљивање на "Слатини"

Иако су после сусрета у Словенији и један и други лидер дали одмерене изјаве о дOMETИМА својих разговора и неопходности даље сарадње између њихових земаља, није спорно да је свако од њих остао на већ познатим позицијама, избегавајући помињање радикалних решења као одговор на притисак и условљавања друге стране, мада се могло приметити да постоје очигледна неслагања око напуштања Споразума о антибалистичким ракетама из 1972. године или пријема у НАТО три бивше совјетске балтичке републике -

Естоније, Литваније и Летоније.

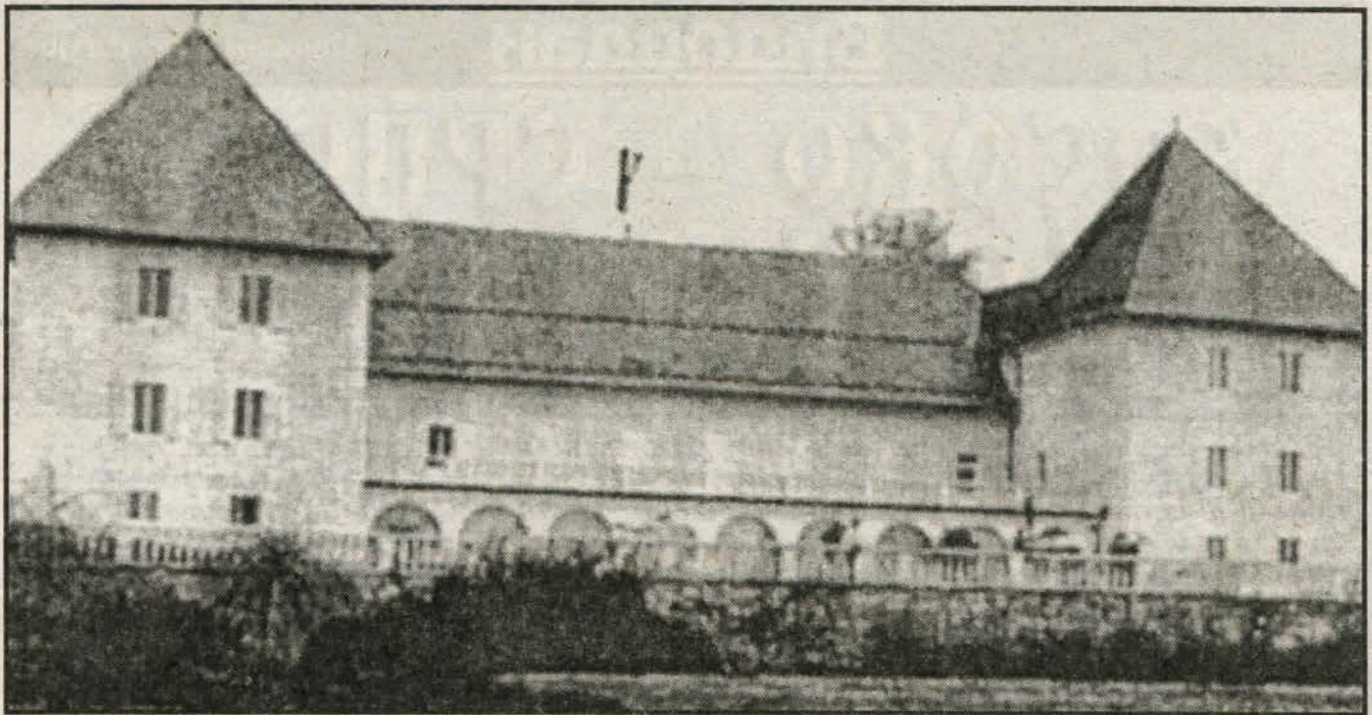
У сусретима америчког председника у Европи, који су се дотицали и проблема глобалног загађења и укидања смртне казне, па и у разговору са Путином, помињана је, наравно, и наша земља и посебно положај Косова и Метохије у њој. Да читава прича добије на динамици потрудио се Владимир Путин, који је право из Љубљане стигао у Београд, а већ сутрадан неочекивано слетео на приштински аеродром "Слатина" у посету командантима руских мировних трупа на Космету.

КФОР остаје на Космету

Ако се по избору новог председника САД калкулисало с тим да ће се америчке снаге брзо повући са Балкана, после Бушове европске турнеје јасно је да до тога у догледној будућности неће доћи, и то је оно што се у свим предстојећим анализама мора узимати у обзир. Уосталом, после заседања у Гетеборгу, амерички председник је то и потврдио.

"Још неко време ће проћи док наше трупе не повучемо из југоисточне Европе. Све док се то не догоди, наша влада је решена да сарађује са партнерима у ЕУ и НАТО како би се у том делу света успоставили мир, демократија и стабилност", рекао је Буш.

Идентичан став, недељу дана пре Гетеборга, изрекао је после састанка министара одбране НАТО земаља у Бриселу и генерални секретар ове организације Џорџ Робертсон, констатујући успут да ће само у занемарљивом проценту бити редуковане међународне снаге у Босни и Херцеговини.

Дакле, ради се усаглашеним ставовима који опстанак страног фактора на Косову и Метохији чине предвидивим у дужем временском периоду.

Путинова балканска иницијатива

У изјави за штампу, коју је дао у Палати федерације на Новом Београду, председник Русије Владимир Путин истакао је да је југословенског председника Војислава Коштуницу информисао о својим разговорима са председником САД и заједничким ставом "да су и Русија и САД спремне да ураде све како би дошло до праведног регулисања кризе у овом региону".

Осим тога, Путин се заложио за потпуну реализацију Резолуције 1244 Савета безбедности УН и одлучнији приступ међународне заједнице у разоружању албанских терориста који су своје акције проширили и на територију Македоније.

Значајне реакције у јавности изазвао је Путинов предлог изнет на приштинском аеродрому, по коме би што пре требало приступити потписивању споразума који би гарантовао немењање постојећих граница на Балкану, као и негативан став Русије према Уставном оквиру за Косово и одржању избора заказаних за 17. новембар.

"У условима када је из покрајине протерано више од 300.000 неалбан-

ског становништва, избори би могли да доведу до верификовања резултата етничког чишћења, до стварања квази-државних структура на Косову", нагласио је руски председник.

У светлу неких најава, попут оних лорда Дејвида Овена, о могућем преиспитивању граница на простору бивше Југославије и лансирања одређених мапа на основу којих би се извршила подела територија, поставља се питање није ли покретањем своје иницијативе Владимир Путин покушао да предупреди оне снаге у међународној заједници које су склоне да подрже Овену слична размишљања и на некој "мировој" конференцији изврше рекомпозицију Балкана.

Да ни Русија такву намеру Запада не

би могла у међународним институцијама да блокира, показује најбоље начин на који су донета Уставна решења за Косово, што је и сам Путин, на крају крајева, критиковао.

Ни енергичније поступке Русије у таквом случају не треба очекивати, јер је у кључним моментима по српски народ она остала само на вербалној подршци. А колико је од ње било користи највише су осетили они Срби који су са одушевљењем дочекали руске "мировњаке" баш у самој Приштини пре две године.

Због тога, од сусрета Буш-Путин и њихове спремности да пронађу "праведно решење" за регион и не можемо неку прекретницу очекивати.

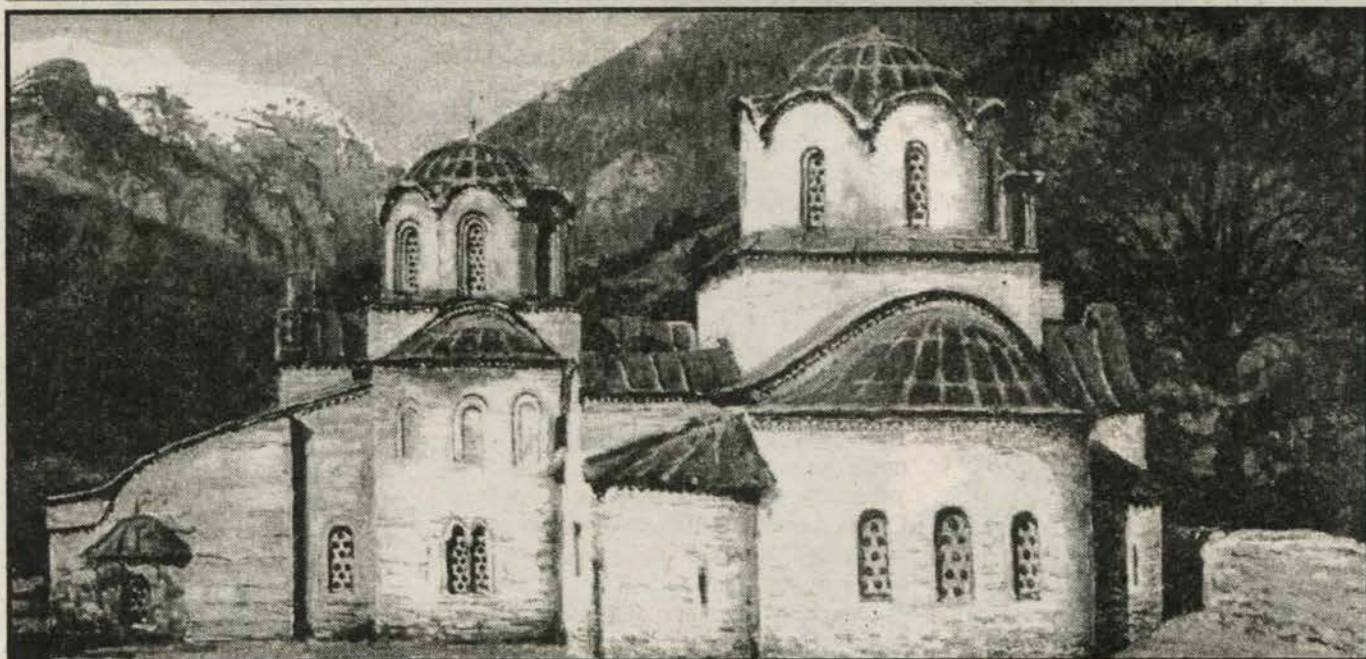
Добрица Гајић

КОСОВО - СРПСКО СВЕТИЛИШТЕ

На Видовдан 1389. године на Косову пољу сукобила су се два царства, две вере. Главе су изгубили српски цар Лазар и турски султан Мурат. А поља на Косову на-топила је српска крв. Судбина православног крста била је 500-годишње ропство под Отоманском империјом

Видовдан 2001. године - Косово је војна база НАТО алијансе, Бондстил. Историја се, јасно је, понавља

Постоје моменти у животу свих нас, који терају да трансцедирате из сопственог бића и погледате себе другим очима. Тада се неминовно све оно што јесте сабије у једну тачку скоро безначајно спрам онога што ће бити или је требало да буде. Рекли би - будите се у сопственом духу; свакодневне ствари којима сте придавали "животни" значај скоро да се и не бележе - пред очима вам се нижу сасвим другачије слике чија вас симболика заувек мења.

То су управо они моменти када "се нешто деси и више нисте онај стари". Записи који су одувек у вама излазе на површину и будите се потпуно нови - свеже окупани у сопственом духу. И више нема натраг...

Прво вас обузима стид (због погрешног чињења из незнања или нечињења због интереса), на крају вас хвата

страх не толико за себе колико за народ којем припадате.

Да не би отишли у сферу где "по мисли" неприкосновено влада владика Николај Велимировић, оно што желимо да поручимо је следеће: Свако појединачно дело убраја се у колективни дух нације. Ваља добро промислити и према срцу одлучити чак и пре него што се појави мисао која најављује дело. Јер, пред нашом децом криви смо сви ако им у наследство остављамо тежину свог незнања или још горе поқварености и слабости. Ту нема простора за правдања у пребацивању кривице на "владаре", постоји само лична кривица и одговорност.

Овде већ долазимо до дела где смо тако лако окренули главу и скренули поглед у страну од тако једноставне истине правдајући се сада - преварили су нас?!

Побогу, решава се судбина православља а ми у хору певамо неке тужбалице. Као да ће нас то спасити сопственог ропства. Чујемо позивање на "божији ауторитет" и то од оних који су нас везали у окове. И шта чинимо - ламентирамо до бесвести, и одричемо се традиције и културе (по систему све нам је даље ближе); стидимо се сопственог фолклора; заборављамо своју историју и жртве оних који су били довољно свесни и храбри те своје животе дали у име православног крста.

Срамота и јад пратиће нас и наша поколења вековима (да ли о томе било ко размишља).

Да нас ко не би, случајно, погрешно разумео: овде нема ратних поклича нити амнестирања било чије кривице или злочина. Напротив, овде се само могу наћи трагови враћања фундаментима православља и истини!

ВИДОВДАНСКА ОПОМЕНА

28. јуна 1389. добили смо свеца – Лазара Хребељановића и пали смо у 500-годишње ропство, пред подивљалом отоманском империјом на, српском крвљу на-топљеном, Косову пољу

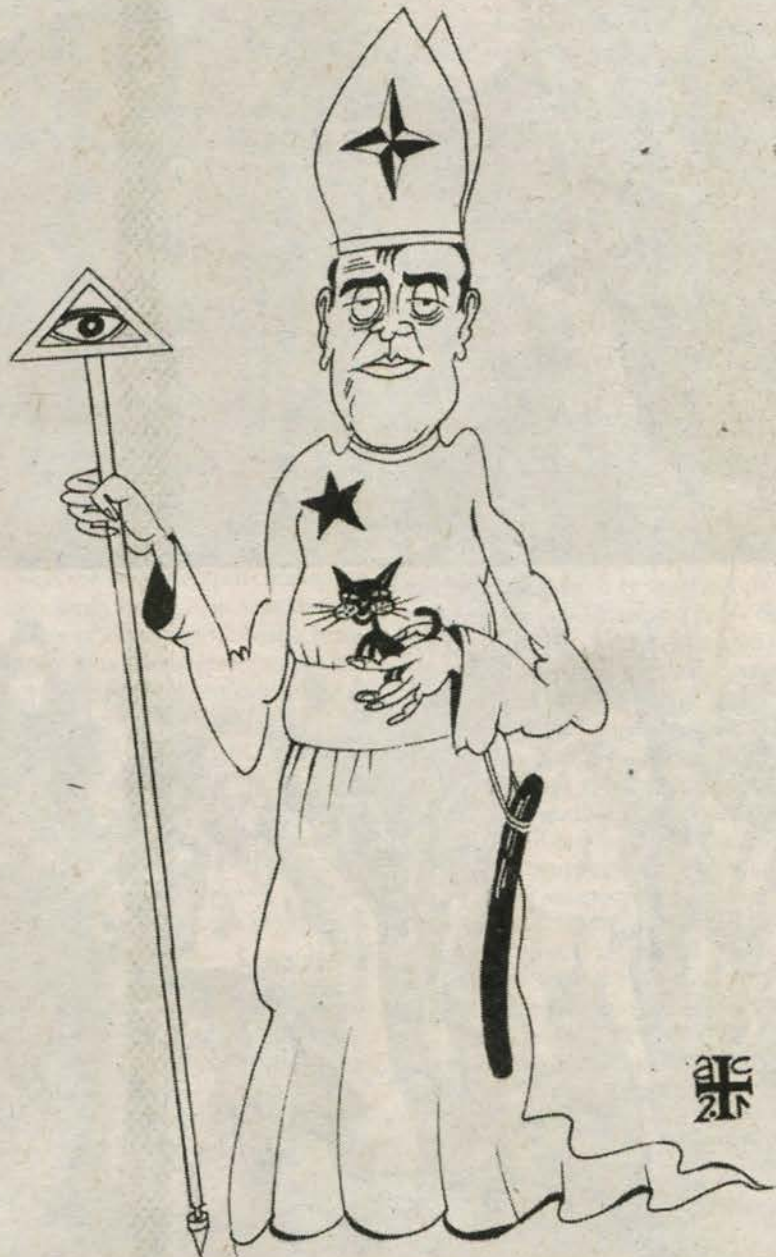
Свет је посматрао крваву Косовску арену навијајући за крст спрам полумесеца, али наравно није учествовао. Уосталом, то је била наша – српска одлука, да бранимо свој крст. Лазарева светла глава постала је драгуљ у круни српства која нас је увек диза-ла из пепела. Тако ће, сигурни смо, увек и бити. Сваки пут када би склизнули са правог пута и када би кренули да пони-remo она нам је била симбол уздицања и крајпуташ.

Да не би створили сопствену интер-претацију Косовског боја и највећег срп-ског епа подсећамо се на писање Кон-стана Амера...

„Никада гуслара нису толико позива-ли на разне стране. И то не увек поводом неког сеоског или породичног празни-ка: групе сељака су се на неколико часо-ва отимале од обавезе на кметској зем-љи да би се тајно договарале. И слале би гласника Стојану Дојку. Старац би од-мах долазио да им се придружи, не пла-шећи се, као ни Милица, дужине пута који је требало превалити. Стизао је на назначено место састанка, а људи, крот-ки, равнодушна изгледа, та сирота не-весела раја, веома затворена у себе, тражила је од гуслара да јој преда мало оне страсти која је треперила у њему, док је певао о јуначким подвизима из про-шних времена; људи су били захваћени неодољивом жељом да се протресу из учмалости.

А кад им је слепи певач, пратећи се тихо на гулама, испричао причу о побе-ди код Грахова, о дану на Круши (???) и о подвизима Краљевића Марка, они су га молили да код других, код пријате-ља – неки су се усуђивали да кажу: код свих оних који су део завере – пробуди те тежње које су их испунавале. До сада су – како је то било могуће – препушта-јући се мање или више судбини, подноси-ли понижење изазвано тиме што се осе-ћају као робови; али њихов понос сло-бодних људи се коначно побунио, и, мада са закашњењем, чудили су се што

Папа ДОС-а

исти дух не покреће све угњетене. Пошто би позвали гуслара, послали би га, устрепталог од њиховог заједничког узбуђења, оној својој браћи која су још увек била сувише сатрвена да би подигла главу и чију је снагу требало подстаћи.

А стари слепац, истовремено апостол и изасланик, прихватао је двоструки задатак да шири тај дух и да загрева срца.

Старац као да није знао за изнемоглост, а ни Милица никада није посустајала. Успела је да га наговори да се приликом певања држи само оних верзија које говоре о томе да ће се Марко ускоро пробудити у својој пећини, ради ослобађања великог српског народа; Марко Краљевић, који чека да му његов страшни мач буде поново донет из Стамбола, где само један дечак кога су подучиле виле из језера и сеновитих планина зна за скривено место на коме мач лежи, светао, блистав, одолевајући рђи времена.

Гуслар је говорио о свему томе. И ставивши то у стихове и знајући да девојка из његових веровања црпи жар, који на тако диван начин шири око себе, он би на крају готово поверовао у те легендарне догађаје, које је због свог хладног здравог разума дуго одбацавао.

... Стари гуслар, врло уморан, поква-

Kosta Krainčanić Dragan Čolović
Dušan Vojnović Ljubomir Zečević

JUGOSLOVENSKI ANTIBARBARUS

си усне у бакарној шољи пуној воде, у коју је додато неколико капи шљивовице, коју му је донела унука. Ослушкивао је шта говоре они збуњени и неодлучни људи...

Кад бисмо још имали оружје, говорили су један другоме; али, немамо оружје, обесхрабрено су одговарали они којима су те речи биле упућене.

На старчевој усни појави се бора пуна горчине...

– Ах, рече напоскон он, ни сада, браћо, нећемо осветити Косово!

Гуслар је подсећао на крвави пораз који је Србима 1389. године нанео султан Мурат. Њихов цар Лазар је тада погинуо, а његови поданици постали су робови Отоманског царства.

Одједном, гуслар појача глас, тај глас који је увек био дубок и одмерене боје:

– Браћо!, рече он, признајте да вам недостаје... пре свега жар! Нема међу нама издајника, то не!, али има мало предузетних и одлучних. Видите, вера у

победу најбоље се стиче кроз спремност за велико жртвовање. Али, кажем вам: човек на крају заволи своје ланце, и поробљавање има то својство да ствара ропске душе. Због своје слабости, ми смо сопствене издајнице...

Око старца се подиже жамор од кога се Милица мало уплаши.

– Ко говори о издаји?, чула је. Нема издајника међу нама!

– Не треба сувише тражити од нас!

– Чинимо колико можемо.

Али, Стојан Дојко би говорио, као да не чује те приговоре:

– Ако се нађу неки човек, нека породица, неко село способни да издају земљу... ах!, нека их стигне вечито проклетство, као Јуду који је издао Господа Бога и као срамног Вука Бранковића који је, издајући Србе на Косову, навукао на себе проклетство народа и остао без милости божје.

А затим користећи бесом испуњену тишину коју су изазвале његове готово претеће речи, два пута удари гудалом

по јединој струни на гулама и каза уз одлучно запевање неколико стихова из ризнице српских народних певача:

*"А ишћо ишћани за проклејџ Вука,
проклејџ био ко за је родио!
Проклејџо му илеме и кољено!
И одведе дваиестџ хиљада,
Госћо моја! љушџо оклојника."*

Сви су заћутали и слушали. Дрхтали су.

Гуслар пређе на епско набрајање снага које је српски цар окупио на Косову – на пољу косова. Није пропустио да помене позив који је Лазар упутио свима полазећи из Крушевца, своје престонице.

*"Ко је Србин и Срџскога рода,
И од Срџске крви и колена
А не дош'о у бој на Косово,
Од руке му нишћина не родило:
Ни у иољу бјелица ишеница
Ни у брду вишова лозица!"*

То је био као неки прикривен префор. Био је дочекан ћутањем које је слутило на зло.

А онда се из гусларевих уста разлегше стихови у којима су се речи сударале уз звекет сличан звекету хладног оружја на бојном пољу.

Он није певао стихове, него их је више рецитовао, дајући им ритам клађењем тела, час меким, час одлучним, док су преливи гласа били веома разнолики и кретали су се од жалопојке ветра до трагичних тонова разгневног пророка.

Приказао је цара Србије како окупља око себе јуначку војску у којој су блистали заповедници већ овенчани славом и гласом у љутим и тешким бојевима. Али, да су се сви Срби који су били око Лазара у со праметнули, њихови непријатељи били су толико бројни да то не би било довољно ни да им се засоли један оброк. Ако је веровати гуслару, да се киша излила на војску отоманског калифа, ниједна кап не би могла да се пробије и да падне право на земљу.

Затим је испричао како је битка била изгубљена чим је издајник Вук Бранковић предао непријатељу крило којим је заповедао, а да војници нису то ни схватили... Колико добрих ратника погинулих у цвету младости!

Било је суза гнушања у гласу старог гуслара. Поново је сакупио сав свој смели жар и обзнанио да се и Мурату лоше писало и да није дуго уживао у победи.

... Круг око старог певача све се више стезао. У грудима сваког српског сељака куца војничко срце. Подстицали су гуслара да настави".

Објављено у књизи "СЕРБИЈА" коју су приредили Р. Дамјановић, Н. Томић и С. Ђосић (српски народ, српска земља, српска духовност у делима страних аутора)

ДВЕ ГОДИНЕ ОКУПАЦИЈЕ

Уставним оквиром Ханса Хакеруја, Косово и Метохија добијају афирмују државности

Навршило се две године од окупације Косова и Метохије. У том периоду, уз обилату помоћ и благослов окупатора, Шиптари су протерали Србе са скоро целог Косова и Метохија, а 1300 Срба се води као нестало. Уз све то, окупатор је донео Уставни оквир којим је прекршио Резолуцију 1244, јер се њиме Косову и Метохији додељују сви атрибути државности. Искористили смо прилику да питамо посланике из свих посланичких група у Скупштини Србије, који долазе са Косова и Метохије, да нам кажу коментаре поводом навршавања две године од окупације Косова и Метохије.

Љубомир Краговић (Српска радикална странка): Стање на Косову и Метохији је катастрофално. И поред обећања тзв међународне заједнице, да ће доласком мировне мисије на Косову и Метохији завладати мир за све грађане, ситуација је апсолутно супротна. Косово и Метохија је данас најкритичнија и најнебезбеднија територија у Европи. То је територија која је рај за криминал, за шверц дроге, за промет белим робљем и за све оно чега се нормалан и цивилизован свет стиђи. Сва шиканирања која се догађају на Косову и Метохији искључиво су везана за шиканирања Срба.

• **Ваш коментар на проглашење Вилијама Вокера за почасног грађанина Приштине?**

Љубомир Краговић: Вилијам Вокер, као творац измишљене приче о наводном масакру над Шиптарима у селу Рачак, добио је ту награду од оних за које се увек залагао. Тзв међународна заједница се залаже искључиво за права Шиптара и независно Косово и Метохију. Срби под окупацијом оних који су послали тог Вокера немају апсолутно никаква права. Немају права на слободно кретање, на рад, малтене немају право на живот. Под том тзв међународном

заједницом Срби живе у гету. Живот, какав је на Косову и Метохији за Србе, не постоји нигде на кугли земаљској.

Слично мишљење имају и посланици Социјалистичке партије Србије. Њихов посланик из Гњилана, **Ђура Лазић**, за "Велику Србију" каже:

"После две године од доласка тзв мировних снага на Косово и Метохију ништа се није урадило на успостављању мира и сигурности за Србе и остало неалбанско становништво. Сведоци смо стравичних злочина над српским живљем и уништавања на стотине српских насеља. Уместо да све то спрече, припадници међународних снага су, чак напротив, на све то благодански гледали. Сама чињеница да је у Приштини Вилијам Вокер проглашен за почасног грађанина говори све о томе на чијој је страни тзв међународна заједница".

Посланик ДОС-а **Драган Лазић** се слаже са чињеницом о пристрасности тзв међународне заједнице, али не жели да коментарише зашто се ДОС више не труди око решавања питања Косова и Метохије када има пријатељске односе са западним земљама:

"Ове две године су показале све оно што је најнегативније када је у питању међународна заједница. Она није учинила ни М од стварања мултиетничког Косова и Метохије".

• **Ипак, у предизборној кампањи ДОС је обећао да ће остварити добру сарадњу са западним земљама и да ће врло брзо решити питање Косова и Метохије. Очигледно је да од тога нема ништа. Ваш коментар?**

"Ја не бих коментарисао ту тврдњу јер су међународне пројекције такве какве јесу. Мислим да треба поздравити неколико корака који су направљени по том питању. Ту, пре свега, мислим на демилитаризацију копнене зоне безбедности. Сигурно је да ову ситуацију не можемо да решимо у једном даху, него ће то бити корак по корак".

Да ли ће Срби имати времена да питање Косова и Метохије решавају на начин како каже Драган Лазић посланик ДОС-а, јер, да подсетимо, Ханс Хакеруп је донео Уставни оквир којим је успоставио независност Косова и Метохије. Уз то не би ваљало да се то питање реши као што је то урадио Небојша Човић у копненој зони, јер је он помогао шиптарским терористима да обуку униформе српске полиције и да на најбезболнији начин успоставе контролу над копненом зоном. Непобитна чињеница је да Срби ни данас не могу да кроче у Велики Трновац, Кончуљ, Лучане и остала села у прешевској општини.

Све у свему, две године од окупације свете српске земље су прошле. Срби, они који су остали, и даље се боре за своја права под окупацијом, али садашњи режим у Србији очигледно не даје ни пет пара на то. Српски народ мора да схвати да је окупација једно привремено стање и да ниједном окупатору није горела до зоре. Будимо уверени да неће ни садашњем окупатору, и баш из тог разлога морамо свим средствима да се боримо за српско Косово и Метохију. Без њега нема ни нас.

Владимир Ђукановић

Тиранија парламентарне већине

ДОСОКРАТИЈА У ПАРЛАМЕНТУ

Црнило које се надвило над Србијом у облику осамнаест јахача апокалипсе из Брозовог времена кренуло је у коначни обрачун са сваким оним ко другачије мисли. У том обрачуну средства се не бирају. Све оно што су некада научили од свог идејног вође, Јосипа Броза, успешно примењују заводећи најмрачнију диктатуру која није постојала ни у латиноамеричким државама

Уз сво извињење латиноамеричким земљама што диктатуре које су владале код њих поредимо са овом нашом, морамо констатовати да су оне за ову ДОС-овску биле мед и млеко. Најтипичнији пример је Народна скупштина Републике Србије, у којој свега има осим оне демократије о којој су нам толико причали пре него што су дошли на власт. Понашање скупштинске већине у тој институцији је слично оном које је Калигула спроводио у Риму. Додуше, Калигула је прогласио коња за сенатора, па је коњ имао прилику да води Рим и одлучује о њему. Нас је снашла много гора ситуација, јер по понашању посланика ДОС-а, а и представника Владе, очигледно је да у Скупштини о битним питањима наше државе одлучују људи који се не разликују много од калигулиног сенатора.

Наводна демократија коју они покушавају да уведу у поре нашег друштва, састоји се у томе да се донесу закони чији су текстови усаглашени са револуционарном правдом, а не са Уставом. По принципу "што је баби мило то јој се и снило". ДОС предлаже законе наручене по жељи његових главешина, баиш онако како је Тито то радио. Не треба да нас чуди што је већина тих закона у потпуности против Устава, јер је чињеница да се и њихов идеолошки вођа Јосип Броз такође слабо придржавао Устава и закона, па је својевремено изговорио чувену ре-

ченицу "да се закона не треба придржавати као пијан плота". Такав вид диктатуре је данас на делу. Свако онај ко помисли да каже нешто супротно одмах бива кажњен и жигосан. У Скупштини Србије се управо дешавају овакве ствари.

Понижење које српски парламент, као законодавно тело Републике Србије, данас доживљава од ДОС-а превазилази све мере и границе. Никада нисмо могли да сањамо да ће се у њему опет појавити стари титоисти, ојачани млађим кадром, који се васпитавао по којеквким сорошевском институцијама. Некадашњи титов комунизам, данас је одевен у мондијализам, а српски народ трпи срзавање државе и њених институција на најнижи могући ниво.

Српска радикална странка, као једина права опозиција, и као једина права национална групација, овакве ствари не може да трпи. Зато је, одмах након ДОС-овске октобарске револуције, прва кренула са оштрим и аргументованим нападима на ову комунистичку групацију. Резултат тога је узнемиреност режимских посланика, па су, у складу са својом демократијом, принуђени да на свакој седници удаље макар једног посланика Српске радикалне странке.

Видевши да то није ефикасна мера којом ће ућутати српске радикале, по-

чели су да примењују физичку силу. Тако смо били сведоци да уз наредбу потпредседника Скупштине, Наташе Мићић, која иначе припада Грађанском савезу (странка која се цела може стрпати у полицијску марицу), скупштинско обезбеђење без икаквог разлога удаљи посланика Српске радикалне странке Стевана Кесејића са скупштинске говорнице. Његова кривица је била то што је на крајње аргументован начин објаснио како се Законом о једнократном порезу на екстра добит садашњи властодршци амнестирају од плаћања тог пореза. То је био разлог да му се одузме реч и изрекне мера удаљења са седнице.

Парламент

Пре тог инцидента, дотична госпођа је данима у својој мржњи према Српској радикалној странци, провоцирала посланике Српске радикалне странке, изричући им без повода опомене и прекидајући их у излагању. Видевши да јој то не помаже одлучила је да се са српским радикалима обрачуна уз помоћ скупштинског обезбеђења. Стеван Кесејић, као частан човек и угледни домаћин, није желео да га неко, ко у себи нема ни трунке морала, без повода избацује са седнице, јер он свој посао схвата озбиљно, с обзиром да га је народ бирао за посланика. Вратио се у скупштинску клупу, сео је међу своје колеге, а онда је уследило спровођење ДОС-ове "демократије" у облику шутирања, ударања, цепања одела и свега осталог чега би се један парламент морао да стиди. Наравно, Титови пионири су били поносни на оно што скупштинско обезбеђење ради народним посланицима, па су навјали и урлали као неандерталци.

Епилог дивљачког понашања и осиноности ДОС-овске већине је тај да је посланик Стеван Кесејић, у тешком здравственом стању, одведен у Ургентни центар, док су остали посланици Српске радикалне странке завршили са поцепаним оделима, масницама, повређеним раменима и нагњеченим ребрима. Та безобзирност је ишла толико далеко да су дебљи крај извукле и жене посланици у Српској радикалној странци, Гордана Поп-Лазивић и Наташа Јовановић, које су након инцидента биле видно угруване. Шеф посланичке групе Српске радикалне странке, Војислав Шешељ, обраћајући се новинарима дао је следеће виђење читавог догађаја:

"Посланик Стеван Кесејић је искључен само зато што је говорио да се овај Закон мора примењивати пре свега на ДОС-овске министре. Да ли је то

Посланичка групе СПС-а је поднела захтев за смену потпредседника Скупштине Наташе Мићић. Ради се о посланику који још увек није доживео и схватио значај парламента. Њена намера према опозиционим посланицима је толико изражена кроз негативни однос да је спремна да у року од две секунде изриче опомене, мере удаљења са седнице и то све ствара једну непријатну атмосферу. Директан кривац за инцидент који се десио у Скупштини је Наташа Мићић која је у року од два минута изрекла опомене и удаљење са седнице посланику Српске радикалне странке Стевану Кесејићу, и тиме показала да је очигледно на неком другом месту донета одлука о ригиднијем поступању према опозиционим посланицима.

Ово што се догађало данас у парламенту је запањујуће, посебно за нас који смо били присутни и чули реакције појединих ДОС-овских посланика, посебно жена. Ја сам запањен и затечен вокабуларом жена народних посланика из ДОС-а. Верујте ми, срамота ме је да споменем и сеоског кочијаша, јер би се и тај човек вероватно увредио.

разлог за искључење? Видите шта ради ова ДОС-овска власт. Њој смета опозиција у парламенту и она жели опозицију да избаци из парламента".

Једно је ипак сигурно, а то ДОС мора да схвати-Српска радикална странка неће поклекнути, и неће ни милиметар одступити од своје критике према ненародном режиму који сада дави Србију. Нека се сете стихова из "Горског вијенца": "Тврђ је орах воћка чудновата, не сломи га ал' зубе поломи". Нека се сете и нека им то буде за науку шта је Српска радикална странка. Нека буду свесни да све што више шиканирају српске радикале, да код њих расте све већи инат и пркос. ДОСОКРАТИЈА коју су увели свуда, па и у парламент, брзо ће бити срушена.

Владимир Ђукановић

КОНФЕРЕНЦИЈЕ ЗА НОВИНАРЕ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Одржана у Народној скупштини Републике Србије 18. јуна 2001. године

ВРХУНАЦ РЕПРЕСИЈЕ

Др Шешељ: Даме и господа, досовској парламентарној већини је све неподношљивија Народна скупштина Републике Србије. ДОС-у смета опозиција зато што опозиција раскрива његове намере и суштину његових законских пројеката. У опозицији највише му смета Српска радикална странка. Српски радикали се темељито припремају за све седнице Народне скупштине, проучавају све законске пројекте, припремају амандмане и спремају се за учешће у расправи. Српски радикали се не дају уплашити досовском самовољом, не подлежу досовским претњама и ДОС примењује све безобзирније репресивне мере према народним посланицима Српске радикалне странке.

Данас је достигнут врхунац у тим репресивним мерама, јер је тиранијом досовске већине изгласана одлука да се народни посланик Стево Кесејић избаци из Народне скупштине. Претходно му је противзаконито, противустановно, противпословнички одузета реч.

Ја ћу вас подсетити, на основу службеног стенограма, шта је рекао Стева Кесејић и због чега му је одузета реч. Стева Кесејић је рекао: "Дакле, што се тиче Закона о екстрапрофиту и екстраимовини, морамо да кажемо да овај закон има много шупљина, пре свега ми смо убеђени да је овај закон амнестија за садашњу

власт, јер као што сам изнео, а видите да има везе, да министри који седе у Влади су корумпирани до те мере да ће бити амнестирани само чињеницом..." и ту упада председавајућа и каже да му одузима реч.

Да ли је ово могао да буде разлог за одузимање речи? Очигледно је да није. Никаквог разлога за одузимање речи није било осим стандардне досовске нетрпељивости. И када је та нетрпељивост већа онда се прљави послови управо овој потпредседници Народне скупштине поверавају.

Наравно, није кривица само њена, кривица је целе досовске већине. ДОС омаловажава Народну скупштину, ДОС ни данас није имао кворум, ако погледате службену документацију о људима који су гласали у сали је било мање од 110 посланика ДОС-а. Многе картице су биле убациване мада ти посланици нису били присутни, на пример картица Горана Весића. Компјутер је регистровао да је Горан Весић у сали и Горан Весић се у службеном документу води међу онима који нису гласали ни за ни против, али му је картица узета у обзир, јер је он један од тих без којих не би имали кворум.

Наравно, увек се деси да понеко из опозиције помогне ДОС, неко ко глуми опозицију, а убаци је и двоструке картице кад то треба. Ја сам један такав случај утврдио непосредно пред гласање.

Реч је о посланику Странке српског јединства из Крушевца, оном малом доктору, нема потребе да му памтим име ни где га се могу сетити у садашњем тренутку. То сам наочиглед свих демонстрирао како је убадио две картице.

Досовска власт је у великом хаосу, она у тај хаос увлачи и Србију. Досовци су све нервознији, јер су се њихова обећања од шест милијарди долара показала празним, досова економска политика је крајње неуспешна, али главни досови челници, огрезли у криминалу, предмет су многих афера које се све више отварају.

Док не сазнамо дефинитивно шта је са нашим послаником Стевом Кесејићем, који је одвезен у Ургентни центар у тешком здравственом стању са притиском од 195 са 120, иначе тежак срчани болесник, оперисао срце, једном био у стању клиничке смрти, а овим дивљаштвом, бруталношћу коју је показала досовска власт његов је живот у опасности, ми данас нећемо присуствовати наставку скупштинског заседања, а да ли ћемо сутра доћи у Народну скупштину пре свега зависи од здравственог стања Стеве Кесејића.

Полиција се брутално обрачунавала са целом посланичком групом Српске радикалне странке и када је формално изгласана одлука да се један по-

сланик одстрани, они нису могли да одстрањују остале посланике. Ми смо полицији пружали само пасиван отпор у својим клупама, они нису смели из наших клупа да нас избацују.

Новинар: Да ли су вас тукли?

Др Шешељ: Па, ја не могу да кажем да је неко намерно ударао, али у томе свему бруталности су биле присутне, неки су показивали више жара у тим бруталностима, неки мање, праве туче не може да се каже да је било, али било је и неконтролисаног насиља док су нас избадили из Скупштине. Неки посланици су повређени приликом тог изношења, Томислав Николић, Наташа Јовановић, колико ја знам за сада су најозбиљније повређени.

Наташа Јовановић је добила ударац у пределу стомака. Томиславу Николићу је повређено десно раме и раније је имао проблема са тим раменом, после саобраћајног удеса, а сад су му тек зарасло раме повредили. Он ће данас да слика раме, па ћемо видети у каквом је стању. Иначе, било је угрожено здравствено стање и народног посланика Петра Јојића, који је седео поред Стеве Кесејића, а и он је дугогодишњи срчани болесник.

Новинар: Да ли је тачно да су избадили лекара који је пришао да помогне посланику Кесејићу када му је позило?

Др Шешељ: Да, избадили су др

Цветановића који је прискочио да помогне Стеви Кесејићу. Полиција га је уклонила. Тек ваљда кад су полицајци видели да је веома озбиљно здравствено стање Стевана Кесејића, онда су омогућили да му се укаже лекарска помоћ. Колико ја знам, ја сам већ био изнесен тада, наши посланици су изнели Стевана Кесејића, предвођени др Браниславом Блажићем. Иначе, др Цветановић је кардиолог, а Бранислав Блажић хирург.

Новинар: Посланичка група Социјалистичке партије Србије је најавила да је покренула иницијативу за разрешење потпредседнице Народне скупштине. Да ли ћете и ви урадити нешто слично?

Др Шешељ: Очигледно да дотична потпредседница није у стању да води седнице, али ни други досовци се нису показали ни коректним, ни успешним у том вођењу и већина досоваца је гласала за противзакониту одлуку за избацивање Стевана Кесејића из Народне скупштине.

Знате, одстрањивање народног посланика је мера која би смела да се изриче само у најтежим ситуацијама и она би морала да се изврши на деликатнији начин, неупоредиво деликатнији. Ако то није могуће учинити, а да се не повреди права народних посланика који нису одстрањени са седнице не може се онда прелазити преко тих народних посланика.

Не може полиција, да би дошла до једног народног посланика, да гази све остале посланике. Данас се управо то десило. Данас су прво покушали преко нас, да нас газе, када смо се ми мало усправили, онда су нас износили. Ломили су чак и клупе извлачећи нас из тих клупа. Поломили су клупу испред Томислава Николића, то сте могли да видите док су га извлачили. Толика је бруталност била примењивана. То је било једно стандардно правило, ако се посланик одступи са седнице па неће да изађе, онда се проглашава пауза, па кад крене следећа седница, онда је тај посланик онемогућен да уђе у скупштинску салу, а не ово што они раде.

Прво, тако сувише озбиљна мера одстрањивања из Народне скупштине би смела само изузетно да се примењује, а они су је већ више пута применили против српских радикала потпуно противзаконито. Да ли се сећате, и у мом случају је прекршен Пословник, јер та мера се може изрећи само на предлог председника Народне скупштине, а мени је изречена спонтано иницијативом из досовских редова. Чак ни услови које предвиђа Пословник нису испуњени за изрицање такве мере. То је значи знак нервозе досовске власти, њене бескрупулозности и њене нетрпељивости према Српској радикалној странци.

Кивни су на нас јер не могу да нам пронађу ниједну криминалну аферу и онда као мува без главе покушавају на све могуће начине да се свете, да малтретирају, да угрожавају.

ПАНИКА У ДОС-У

Сада је очигледно да је ДОС у паничном страху због српских радикала којима рејтинг расте свакодневно. У последње време сведоци смо синхронизованих акција Демократске странке којима се припрема терен за "ликвидацију" најјаче опозиционе партије Српске радикалне странке

Од српске петооктобарске револуције па наовамо, ДОС је показивао само нервозу, несигурност и страх. Низали су се покушаји инкриминисања некадашње власти а садашње опозиције; медији су преузели улогу органа гоњења и судије; свако ко је покушао да каже истину убрзо би био жртва нечувене хајке.

"Лов на српске радикале" из дана у дан попримао је све веће размере. Прво су покушали да "отму" седиште Српске радикалне странке; похапсили су чланове обезбеђења председника странке;

одузели су блиндирани цип др Војислава Шешеља, показујући притом нечувену бруталност; министар просвете је уредбом уклонио др Војислава Шешеља са Правног факултета?!

У последње време новинске ступце и ударне термине Демократска странка користи за утврђивање порекла имовине породице Шешел и за инкриминисање председника Српске радикалне странке за ратне злочине?!

У српском парламенту српске радикале обезбеђење редовно износи на рукама због "откривања закулисних рад-

њи транзиционе власти".
Шта је следеће?

Они о њима, а свако о себи

Коначно је вербализована дуго очекивана истина у емисији "Прес претрес" о намери и страховима ДОС-а. Дакле, требало је да се деси распад удружене опозиције да би бирачко тело које их је гласало сазнало шта се "кува у кухињи".

Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, о који је ДОС поломио зубе, био је тема "Прес претреса" о којој су гово-

ХАЈДУЧИЈА

рили: Александар Тијанић, новинар; Небојша Човић, потпредседник републичке владе; Борис Беговић, специјални саветник потпредседника Владе Србије; др Војин Димитријевић и др Србобран Бранковић, директор агенције "Медијум".

Ево шта смо сазнали: – ДОС прави нову политичку сцену Србије апстрахујући постојећу опозицију;

Наслућујемо: У Хаг ће вероватно, а према формалистичком принципу, прецизно поћи истакнути опозиционари;

– За решење постојеће ситуације постоје два пута: избори, који не долазе у обзир, јер постоји вероватноћа да националистичке партије (ми овде подражавамо само Српску радикалну странку) однесу победу или компромис. Овако је видео ситуацију на политичкој сцени "човек револуције" који је пропратио све изборне ноћи – др Србобран Бранковић.

Наслућујемо: Поред репресије Дос-а на српске радикале у најави је, евентуално, и забране рада.

– Александар Тијанић је једини од учесника емисије који невиди разлоге страха Дос-а од избора, ако већ истраживање јавног мњења показују добар реј-

тинг удружене опозиције. Поготово кад (како сам каже) у једној ноћи може да се деси: "Прво да не постоји Савезна влада и држава; друго, да се распадне Републичка влада и треће, да се ДОС распадне".

Пригом, за њега је ДОС: "Хор у којем тенори држе партитуре басова а басови држе диригентске палице".

Када се узме у обзир да је дотични господин на платном списку председника Савезне Републике Југославије онда овде немамо шта да наслућујемо већ је све кристално јасно.

Дакле у најави су избори и престројавање у ДОС-у!

Сада се ваља окренути (а у прилог већ написаног) вапајима Веље Илића који траже изборе на свим нивоима јер га је ДОС преварио?! Он сумња у свог премијера после писања забрљачког Национала и пита се ко је тај Чеда Јовановић а држи све konce у рукама у Србији?!

С друге стране, Драган Маршићанин, председник Народне Скупштине Републике Србије констатује да ДОС, односно Влада "има умишљај да заобилази Скупштину", односно да ДОС-у скупштина не треба. Тако не може да се ради, порука је господина Маршићанина која се спочитава из његовог интервјуа датог дневном листу Глас и то у једној легалистичкој држави?!

Нечувено!

Епилог: Председника Скупштине Србије већ неколико дана нема на месту председавајућег заседања; посланици из редова ДСС редовно не гласају за предлоге ДОС-а а неки дају и оставке на своје посланичке мандате док им председник странке путује по свету тако елегантно избегавајући "да реагује".

Коначно је подвлачење црте дао "Отпор" у претпоследњем викенду шестог месеца 2001. године; тек ми на (уве власти лојалној) БК телевизији видимо извештај са конференције за новинаре покрета "Отпор" где један од преосталих лидера овог покрета говори следеће о ДОС-у: "У време када треба решавати круцијалне проблеме ове земље, посланици ДОС-а су ставили на ово здање (мисли на Народну скупштину) црвени фењер, па расправљају да ли је у време опште кризе потпредседник владе цепао чарапе својим сарадницима... ДОС-у смо се већ супротставили и ДОС није добио мандат да влада затеченим стањем него да мења и стање и људе који су земљу довели довели... Тако су сад у Србији настале нове врсте птица попут голубова прелетача. Тврдим да ће ова еволуција прво појести странке које су постале гнезда за ову врсту птица..."

Срђан Миливојевић активиста "Отпора" о којем је овде реч, ове наводе је потврдио транспарентним примером његове мајке, која са пијаце долази празног новчаника и још празније торбе, урлајући: "Е ово је програм ДОС-а"! Проф. др Чедомир Чупић, иначе члан Савета "Отпора" на себи својствен начин опрао је ОТПОР (читај: на првом месту себе) од ДОС-а речима: "Ми смо у септембру гласали против Милошевића а не за ДОС"!

Добро! И шта сад?

Пост скрипум: Чујемо да се неки народ спрема да пали багере гунђајући притом: "Доста је ДОС-а"!

Да ли нас то чека врело лето?!

Марина Рагуш

ПИЈАНА ПРОСВЕТА

Национална свест младих људи у Србији је на најнижем могућем нивоу. Наравно, ту не треба кривити омладину, јер она није та која утиче на сопствено сазревање. Обично се каже да је кућно васпитање једно од најбитнијих карика у сазревању човека, али, поред тога, школа је то место у коме дете, касније младић или девојка, стиче прве спознаје о себи и друштву које га окружује

Због свега тога наставни кадар по школама мора да буде добро припремљен како би деци објаснио та суштинска питања: ко су и коме припадају?

Ипак, да би наставни кадар био способан за тако нешто, онда људи који одлучују о судбини просвете у нашој земљи морају да буду ти који ће се трудити да што боље припреме наставнике и да донесу адекватан наставни програм. Али, како то очекивати од људи који тренутно седе у министарству, које, пре свега, носи невероватан назив – Министарство просвете и спорта. Једно са другим има таман толико везе што ђаци или студенти имају часове физичког васпитања. Елем, зашто смо забринути због људи у том министарству?

Један од најважнијих разлога зашто је дошло до толико великог срозавања националне свести код младих људи је управо велики период владавине антинационалног комунистичког режима. Тито и његови полтрони, људи којима је мржња према свему ономе што је било српско била на првом месту, усађивали су овом народу у главу учење о интернационалном схватању, о братству и јединству, о тобоже светској равноправности, али су, са друге стране, зарад свих ових глупости уништавали свест о националном идентитету српског народа како би своје мондијалистичке жеље, и жеље њихових наредбодаваца из разних масонских ложа, постале стварност.

Године оваквих учења су учиниле своје. Није тајна да велики део наше

омладине не зна ни оне основне ствари из српске прошлости, да не зна ни да се прекрсти када иде у цркву (у великом броју никада није ни ушао у њу), да себе проналазе у сектама. Једноставно, створила се једна тотално безидејна маса младића и девојака која није имала могућност да на било који начин сазна макар нешто о себи и својој припадности.

Ипак, уместо да се данас, када Тита већ дуже време нема, неке ствари промене по овом питању, дешава се нешто што је много горе и од онога што је некада било. То је и разлог зашто се бојимо људи који седе у Министарству омладине и спорта. То Министарство врви од некадашњих Титових полтрона, и од људи који су прихватили ово савремено поимање мондијализма, наравно пре тога поучени од својих старијих колега како су они са Титом уништгавали националну свест српског народа.

Доказ томе је чињеница да то Министарство воде људи из странке која је настала на основу распада омладине комунистичке партије – Грађански савез Србије. Актуелни министар из те странке Гашио Кнежевић, некадашњи истакнути члан КПОЈ и човек коме је једина вера, вера у виски (мада може и било које друго алкохолно пиће), данас ведри и облачи српском просветом. Његова жеља да доврши посао својих претходника из Титовог периода око уништења националне свести

превазилазе све границе. У пијаном стању (додуше такав је сваки дан) он је спреман да изјављује како ће наше школство уредити по моделу словеначког.

Очигледно је да су Словенци по Гашио Кнежевићу дали много већи број научника у односу на Србију која, по њему, има толико застарело школство да мора да се угледа, ни мање ни више, него на Словенију. Да тежи ка стварању једне, благо речено, дебилне омладине он показује кроз следећу изјаву: "Деца ће у школу ићи са шест година, часови ће бити скраћени, а обавезно школовање ће се повећати на девет разреда. Студенти ће по избору да одреде предмете које ће да полагају по систему кредита, а не оцена. Да би час био занимљив постављаће се проблем, а неће се сервирати готове чињенице. Наставници морају бити изузетно расположени да би часови били што занимљивији".

Очигледно је да нам Гашио кроз овакву изјаву каже да ће нас направити будалама. Убудуће мора да нам буде јасно да ћемо кроз кредите полагати испите, и то вероватно на онај начин да ако се добро владамо на предавању и слушамо професора, добићемо лепа

тирића или цветић, а то нам је пролазни кредит, док у супротном можемо добити опомену од професора који ће нам то уписати у свеску да би нам се родитељи потписали, а то је већ онај кредит који нам неће дати могућност пролаза на испиту.

Наравно, све те испите које полагамо полагаћемо по принципу "воли ме, не воли ме", јер ћемо испите полагати по избору, онако како нам се ћефне. Тако ће се на нашим факултетима појавити права армија ретардираних студената, јер како прокоментарисати другачије ту лудост коју дотични министар покушава да уведе. Уз то, као што видимо из изјаве, наставници морају да су увек изузетно расположени, јер су они изгледа, по Кнежевићу, људи без икаквих емоција па немају право да мисле о својим проблемима. Заиста, да није тужно било би смешно.

Али, да се вратимо још мало на његову жељу за денацификацијом образовног система. Наиме, у једној од својих многобројних бисерних изјава Гашио Кнежевић је рекао да ће у будуће из наставних планова избацити градиво које ученике "оптерећује" подацима о српској историји. Свима је опште познато да је део предмета историје, који се односи на српску историју, у потпуности осакаћен од стране комунистичких цензора. Гашио жели да и ово мало што се у школама учи о нашој прошлости ускрати деци. Он ту намеру образлаже жељом да деци омогући

Гашио

*Како ли се људи само
Могу да досете
Спојисте нам министарства
Спорта и просвете.*

*Физичке активности
С учењем се слажу
У здравоме телу
И дух је здрав, кажу.*

*Ал' на челу министарства
Ко је човек тај
Са флашом у руци
То је Гашио, знај!*

*Србијанка Турајлић
Десна му је рука
Од данас ће студентима
Мајка да закука.*

*Одлучио Гашио
Да крене у борбу
Студентима добру
Да запржи чорбу.*

*Искапивши флашу
Обрати се ножу
"Студентима сву ћу
Да одерем кожу.*

*Требало би све њих
Притегнути јаче
Зато ћу да кренем
Да купим хараче.*

*У то име још једна
Мора се попити
О, студенти платићете
Ил' вас неће бити!"*

*Тако је одлучио
Кнежевићу Гашио
Да има за капљицу
Одлично се снашио.*

*Ми се ништа не питамо
Ми смо тако мали
И шиће је скупо
Па се он не жали.*

што боље упознавање светске историје, јер му је очигледно битније да дете зна ко је Дејви Крокет или неки командант америчких плавих блуза у рату са Индијанцима, него Карађорђе, Милош, не дај Боже Дража Михајловић.

Такође је принципијелан и у наставном програму за језике, где планира да деца од првог разреда основне школе уведе страни језик. У том периоду када деца тек уче азбуку, уводити страни језик било би неодговорно. Како дете које не зна ни слова свога матерњег писма учити страном језику? Ако се наводно залаже да се деца олакша наставни план и програм, онда заиста остаје нејасно одакле му оваква лудачка идеја, која је вероватно плод алкохолизованог стања у коме се тада нашао.

Популарација која ће највише испаштати због Гашиних испада су студенти. По принципу турског султана који убира харач, није ни трепнуо када је саопштио цене школарина за наредну годину студија. Иначе, цене су "права ситница", тек да се зна да је најјефтинија цена на Правном факултету 30.000 динара. Ако, притом, додамо да се укида категорија суфинансирајућих, онда се поставља једно кључно питање – ко ће то у будућности студирати на нашим факултетима? Ко има пара за овакав намет на вилајет? На оваква питања уместо Гаше одговоре даје његов заменик Србијанка Турајлић, која у свом цинизму и дрскости каже: "Живот је привилегија богатих".

Иначе, да подсетимо, то је иста она која је, колико до јуче, кукумавчила на Закон о универзитету из 1998. године, којим се, по њој и њој сличнима, наводно одузима аутономија универзитета. Тада су им била пуна уста о правима студената и њиховом стандарду. Данас, када су сви они осетили сласт власти, одједном се те приче заборављају, уводе се харачи и јасно ставља до знања да ће само богати моћи да студирају. Да ли су то та људска и грађанска права за која се преко сорошевских медија и организација залагала Србијанка Турајлић?

Да цинизам буде већи, и Србијанка и Гашо, увођење овако високих школарина оправдавају чињеницом да ми морамо да усвојимо западне стандарде како би што пре били прихваћени од стране међународних организација. Очигледно је да људи живе у неком свом свету којег су изградили док су још били истакнути комунистички активисти.

Проф. др Војислав Шешељ због истине уредбом министра просвете, Гаше Кнежевића, избачен са Правног факултета

Непобитна је чињеница да оволико високе школарине, велики број свршених средњошколаца неће моћи да плати, и да ће им због тога бити ускраћено студирање. Ако се, са друге стране, узме податак да у Србији има свега 5% високообразованих људи, онда овакве школарине заиста нису потребне. У државном је интересу да имамо што више високообразованих људи. Али, Гаши Кнежевићу и Србијанки Турајлић државни интерес је најмање битан. Они имају своја глобалистичка схватања, и њима је до развоја српске просве-

те стало као и до ланског снега.

Податак да је Гашо Кнежевић ишао као министар у званичну посету код Џорџа Сороса, како би му овај дао донације за просвету у Србији, довољно говори. Џорџ Сорос је један од највећих протагониста глобализма и са својом "Сорос фондацијом" свуда у земљама које су ушле у тзв. транзицију ради на разбијању постојања националне свести и пропагирању глобалистичког друштва. Сорос је на време схватио на који начин ће најбоље пропагирати своју идеју у Србији. Управо преко омладине.

С обзиром да има погодност човека на челу министарства просвете, опасност за Србију и српство је уколико већа. Када вам узму омладину лако ће и државу, а Гашо Кнежевић је по свему судећи извршилац њихових идеја. Међутим, студенти су први увидели његове лоше потезе и праве намере, те се у то име на целом Београдском универзитету прикупљају потписи за његову смену. Ако се уз то дода да је посланичка група Српске радикалне странке упутила захтев Скупштини Србије за смену Гаше Кнежевића остаје нам да се надамо да ће се то врло брзо десити. То би очигледно био једини спас за српску просвету и српску омладину.

"Студент није запалио жито" ... још!

После октобарских промена и бечумичних убеђивања у њихову неопходност обећавало се да ће се кренути са кореним и ефектним реформама

Универзитет

како у читавом друштву, тако и у образовању. Нажалост, ентузијазам и еуфорија, жеља за променама и искирено дата обећања која су очито послужила као мамац, веома брзо су се претворила у прах и пепео.

Типичан пример таквих манипулативних делатности јесте и сам Београдски универзитет који не само што није доживео никакав прогрес, већ се налази у константној стагнацији. Мито, корупција, нестручност и непрофесионални однос према раду и студентима слика су и прилика садашњег стања

на универзитету. Уместо подстицаја и стимулисања младих људи да стекну што виши ниво образовања чини се управо супротно. Ономогућава се студирање, јер реформа почиње управо од студентских, ионако силним наметима и обавезама, испражњених целова. На начин који најбоље открива праве намере садашњих властодржаца. Што ће рећи извршити што већу маргинализацију, ограничавање и затупљивање које их неће омести у остваривању њихових ниских циљева.

Прокламована аутономија, слобода

у раду и изражавању различитих и критичких мишљења остала је пука демагогија. У прилог томе говори и чињеница да су за сарадњу и размену мишљења погодни само они који су подобни. Унутар самог Универзитета формирају се струје и организације, по моделу квази-студента Чедомира Јовановића, које нису спремне да прате дух било каквих промена већ да воде политику додворавања и испуњавања наметнутих им решења.

Бунт је постао крајње неподобна и непожељна универзитетска делатност, јер то је био саставни део нашег школовања онда када је требало запалити неко друго жито, јер ово новоникло кукоља "наравно" нема.

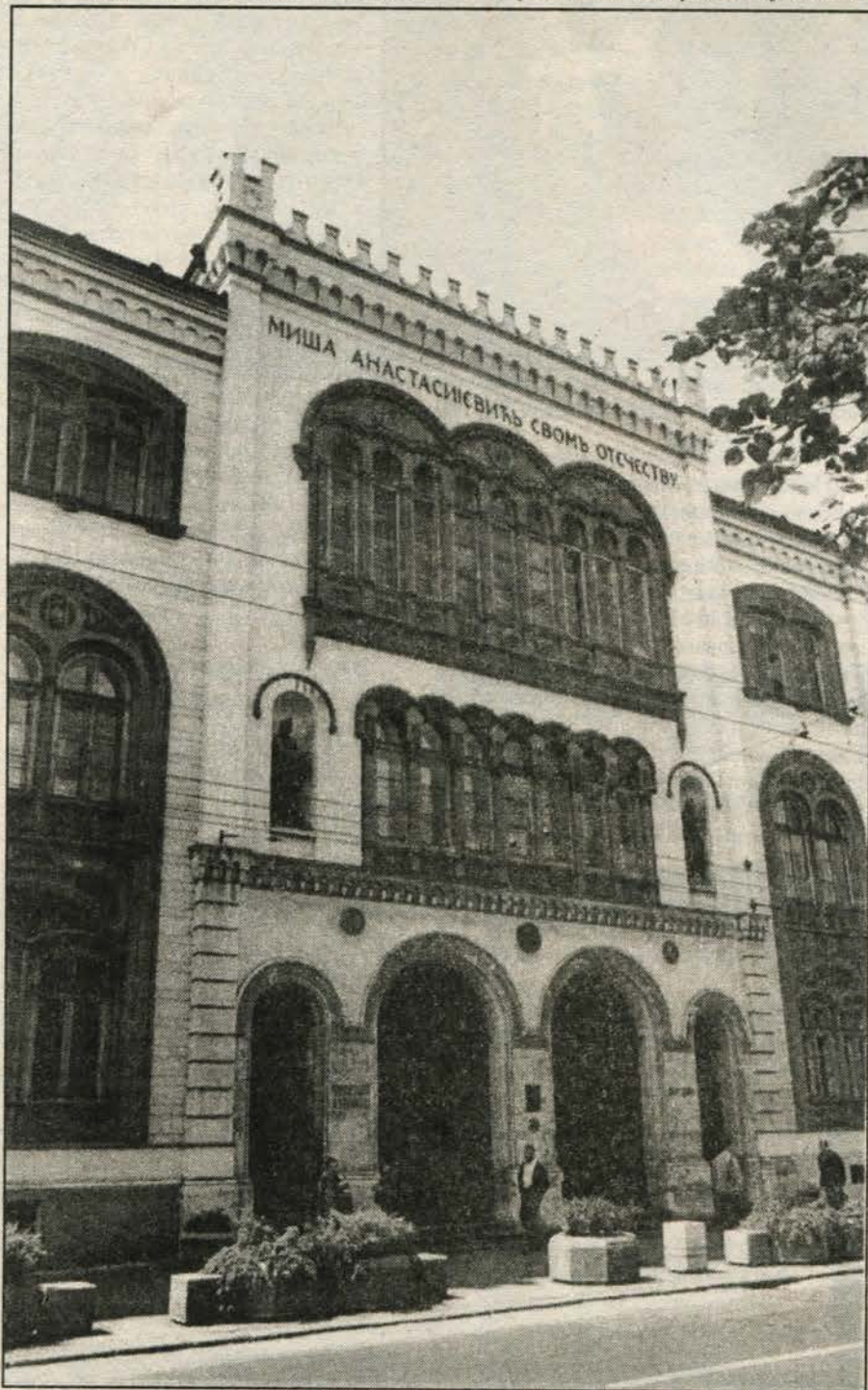
Министар просвете, прошавши скраћени мађионичарски курс, почео је да изводи такве трикове у образовању да би му на њима позавидео и сам Худини. Износећи тврдње да факултет не спада под обавезу, у старту показује колико му је стало до студената, које је током исцрпљујућих протестних шетњи врло радо називао својим. Куд ли се деде присвојна заменица? Изгледа да се образовањем сада бави искључиво спорта ради.

Примедбе дате на раније законе о универзитету, у односу на овај у коме се лицитира нашим школаринама, по принципу ко даје више, ко даје мање, делују више него смешно. Тај самозвани стручњак за такозвано право странаца, једино што је искрено решио да научи и подучи студенте, јесте да буду странци у сопственој земљи. Апатриди - без држављанства, корена, националне свести и порекла.

Засигурно се греши, ако се мисли да ће студентска популација опет подлећи новонасталим манипулацијама, политици испирања мозга и губљења идентитета. Студенти Београдског универзитета, универзитета у Србији, као и читава овдашња јавност треба да су дубоко узнемирени оним што се дешава, а и оним што је свакако у припреми. Толико пута смо били покусни кунџи и служили за експерименте разним креатурама, да би окретање леђа стварности и допуштање да нам се по ко зна који пут баца прашина у очи, имало неслагљиве последице.

У сваком случају, све се више кристалише и показује као истинита чињеница да багер револуција јесте и да је свима нама у сваком погледу донела мач са две оштрице. Не дозволимо му да нас сасече!

Владимир Ђукановић
и Татјана Ђекић

МИХАЈЛОВИЋЕВ СЦЕНАРИО

Шта је стварни разлог измишљања масовних гробница са лешевима Шиптара које Душан Михајловић тражи по Србији

Често само име или назив одређене акције открије и задње намере покретача. И подсвесни мотив, поготову ако је назив шифрован, јер сама шифра више открива него што сакрије.

Недавно су под шифром "Дубина један" и "Дубина два" промовисане две акције Министарства унутрашњих послова, на конференцијама за штампу министра Михајловића и њему врло оданих капетана полиције. Зашто капетана, поставља се врло логично питање.

Па вероватно Душан Михајловић није могао међу полицајцима са вишим чиновима наћи никога ко би се спустио тако ниско да свој народ изложи тако прљавим и подлим лажним оггужбама и блаћењу. Но кренимо редом. У готово свим средствима информисања недавно је осванула вест да је један од дунавских пеџароша и ронилаца проговорио да је пре две године, за време најжешћих бомбардовања, из Дунава негде код Кладова извађен камион хладњача у којој су се налазили лешевиди.

По систему циљног дозирања вест, поменути безимени ронилац се сутрадан сетио да је међу лешевима било и деце, а дан или два касније да су лешевиди били обучени у цивилна одела и пилваре, а да их је било тачно 86. Како их је овај успео избројати, онако на гомили и то у затвореној и разбијеној хладњачи и под водом, стварно није јасно. Кад је та "информација" изашла у јавност, појавио се и текст у коме је, савним при крају, речено да је ту било и неколико лешева у униформи ОВК. Тек толико да се одмах не препознају намере наручилаца ове "информације".

У Србији гроб до гроба

И ова прича, као уосталом и свака друга, која има претензију да читаоци из ње извуку одређене ставове и поверују у њу, мора имати увод, разраду и закључак. И мора имати добро при-

премљен сценарио са чиновима, у којима ће се радња одвијати полако и уверљиво. Сценарио за ову причу су писали најбољи стручњаци које је Запад имао тог тренутка на располагању.

Стручњаци од искуства, које су стицали по Вијетнаму, Камбоџи, Ираку, Панаме и ко зна где још, тако да нико не посумња у њену истинитост. Душан Михајловић је добио све припремљено и упаковано у фасциклу и коверат, као што је уосталом сваког месеца све до "славне" октобарске "булдожер револуције" са пријавнице Соршовог универзитета, подизао пуне коверте. Није морао да броји и проверава.

Ни он, ни било ко други из Сегединске групе, чији се сад добар део зове Влада Србије. То је ипак Запад. Нису то "балканци", који хоће да закину и преваре. Е кад је увертира завршена, Михајловић, као главни режисер, отвара други чин, ствара зашлет и грађане Србије води кроз драму онако како сценарио налаже. У другом чину се, опет преко верних средстава информисања, пушта прича да су ти лешевиди негде закопани и да се улажу максимални напори да се они пронађу.

У међувремену се цифра од неко-

лико десетина пење на неколико стотина, да би Михајловић најавио да има више гробница и да број прелази хиљаду. Сценарио се затим развија тако што се евентуалне локације масовних гробница дају само у назнакама. Као негде у околини Београда, негде око Кладова и тако даље. Чак се и термин евентуалне сахране своди на период, како се у средствима дезинформисања наводи, "негде у доба бомбардовања".

Чињеница да је цела Србија у то време била подвргнута сателитском осматрању терена управом од Михајловићевих газда и налогодаваца све време рата, тако да није могло ништа остати непримећено, вр-

лом министру није важна. Да је масовних гробница било на територији Србије, прво би они објавили, и тако пред светом нашли оправдање за злочиначко бомбардовање, које су извршили. Масовних гробница има и оне се налазе на Косову и Метохији, а у њима се налазе лешевиди српских цивила, српских жена и деце. Они, међутим, министар Михајловића не интересују.

Он је добио задатак да "нађе" шиптарске лешевиде. И упутство како да их "нађе". Пошто је одредио ужу локацију, негде око Крњаче, па затим с друге стране Дунава, министар је коначно лоцирао насеље "13. мај". При том обавезно наглашава код Батајнице, у Батајници, у близини Батајнице и тако даље, иако насеље "13. мај" нема никакве везе са Батајницом, осим што су у

У среду, 20. 6. 2001. године, на конференцији за штампу у Министарству унутрашњих послова, новинару Б 92 украдена је торбица са документима и новцем. Торбица је, после два сата претреса, пронађена, али без новца. Претресу су подвргнути сви у сали, осим министра Михајловића. Пошто новац није пронађен, остаје читаоцима да сами закључе ко је овде био у улози уличног џепароша и сецикесе.

истој општини. Нимало случајно и нимало наивно.

Михајловићеве докази са штанц машина

Пошто ова једна "пронађена масовна гробница" није довољна да код грађана, осим наравно код шаке издајника и полтрона, изазове масовно згражање и хистерiju, министар Михајловић проналази још једну и то још "масовнију" гробницу негде на Мирочу. И проналазиће их још, све док толике "масовне гробнице" не изазову ефекат какав он и његови налогодавци очекују.

Наравно да ће министар увек гробнице везивати за шиптарску популацију и наравно да ће их увек "проналазити" у кругу касарни војске и полиције, у кругу војних и полицијских складишта или полигона, као што је и овде случај и то из више разлога. Прво, то су места где цивилима није дозвољен приступ, па самим тим нико није ни могао видети ни ископавање гробнице ни сахрану лешева.

Друго, треба на наше борце, припаднике војске и полиције који су на Косову и Метохији ратовали, и бранили српски народ и државу од највеће војне машинерије и помахниталог шиптарлука, бацити лагу како су масовне убице, етнички чистачи и кољачи "незаштитеног мирног" албанског цивилног становништва, чиме ће ставити знак једнакости између стварних српских и измишљених шиптарских жртава.

Треће, овим Михајловић себи отвара врата да из полиције, чији је на несрећу министар, почисти све одане и држави лојалне патриоте и да на руководеће функције доведе своје кадрове,

полтроне и послушнике, људе којима ништа није свето и који ће на сваки његов миг бити спремни да кидишу на све и свакога на кога Михајловић прстом покаже.

А то што лешева у тим масовним гробницама нема, тачније није их било ни кад су оне, кобајаги, пронађене и откопаване, јер да их је било, све белосветске телевизије би већ објавиле слике са терена. То, додуше, Михајловићу и његовима ствара одређене проблеме, али и за то министар има решење. Ако су газде наредиле да их буде, биће их.

Франкенштајнов изум Сорошевог ученика

У Србији, готово у свим градовима поред Дунава и Саве, постоје гробља на којима су сахрањивани лешеве који су вађени из ових река у време рата у Хрватској и Босни, чији идентитет није било могуће утврдити, а за које се претпоставља да су Срби које су побиљу усташе или мухаџидини.

С обзиром на већ доказани морални суноврат министра полиције, може се очекивати да он и њему одани капетани ископају ове лешеве, обуку их у трулу шиптарску гардеробу и представе светској јавности као Шиптаре, које су побили и измасакирали наша војска и полиција и сахрањили на овим местима. Могуће је да се уз подршку и сарадњу Михајловићевих налогодаваца ископа и нека масовна гробница са дела Косова и Метохије, који је био под контролом шиптарских терориста и у којима су они сахрањивали побијене Србе, па да се исто поступи.

Могуће је, такође, да се на некој од локација налази нека гробница, настала још у време Другог светског рата, јер су овај део Срема држале усташе. Старост лешева од неколико десетина година Михајловићу неће представљати проблем. Основно питање које из ове министрове акције произилази је, зашто ово министар Михајловић ради и шта представљају шифровани називи "Дубина један" и "Дубина два". Разлог, тачније разлози су у оним Сегединским ковертама, а "Дубина један" и "Дубина два" само показују дубину моралног посрнућа и људског пада актуелног министра.

Истовремено, називи откривају колико је он упловио у издајничке воде и колико је сада обавезан да обавља најпрљавије послове за оне који су га годинама плаћали и држали, како се то у шпијунском жаргону каже "успаваног", сада, су га активирали и довели на власт.

Резиме, или шта ко добија

И кад се ове "гробнице" прикажу нашој и белосветској јавности у светлу у коме их припрема за приказивање министар, и Срби добију епитет геноцидног народа, корист ће извући Запад, пре свега Сједињене Америчке Државе, јер ће овим добити легитимитет и оправдање за бомбардовање па неће као организатор, иницијатор и коловођа бомбардовања Србије морати да плате ратну одштету која се само у материјалном делу процењује на преко тридесет милијарди долара. Код израчунавања нематеријалне штете цифра се множи са два па се сабира и тако добија укупна штета. Овако ће бити у потпуности аболирани.

Успут ће им Михајловић и остале досманлије, окупљене у Влади Србије, за багателну цену продати све од српских потенцијала и ресурса на које баце око. А већ бацају и лево и десно. Србија ће са својим рудним и сировинским ресурсима и потенцијалом и великим бројем незапослених, врло стручних кадрова, поготову после примене закона које досовци убрзано форсирају кроз Скупштину Србије, када ће огроман број запослених остати без посла, постати полигон погодан за претварање у колонију. Неоимперијализам, као најокрутнији облик поробљавања и експлоатације, већ је на делу, па смо сада ми, и као земља и као народ, дошли на ред.

Михајловић и још неки из сегединске групе, коју овде неки називају Влада Србије, добиће за обављени посао по неколико милиона долара, а држава изгубити могућност да од злочинаца наплати ратну одштету.

Момир Марковић

U selu nedaleko od Kladova pronađeno još jedno mesto sa nepoznatim telima

Masovna grobnica kod Petrovog Sela

KLADOVO - U blizini Vojnog poligona za obuku antiterorističkih jedinica MUP-a Srbije u Petrovom Selu kraj Kladova, otkrivena je masovna grobnica sa nepoznatim leševima. Uviđaj obavlja istražni sudija Okružnog suda u Negotinu Milorad Momčilović, ko-

ji će tek po završetku čitavog posla saopštiti prve detalje o ovom slučaju.

U nedostatku zvaničnih informacija, izvor blizak istražnim organima kaže da se ne radi o leševima pronađenim u hladnjači koja je 6. aprila 1999. godine pronađena

u Dunavu kod Tekije. Identitet novootkrivenih leševa tek bi trebalo da se utvrdi. Tragajući za bilo kakvim pouzdanim saznanjima o ovom slučaju, "Blicu" je potvrđeno da ovo nije i jedina masovna grobnica u brdima oko Kladova.

Osim istražnog sudije iz Negotina Milorada Momčilovića, na mestu uviđaja juče su bili i operativci Odeljenja MUP-a u Kladovu, kao i radnici pogrebne službe preduzeća „Komunalac“. U Petrovo Selo, kako je najavljeno, trebalo bi da stignu i eksperti za ekshumaciju iz Beograda i Niša koji će pružiti detaljnije podatke o žrtvama.

Kako je javila agencija Beta, u grobnici u Petrovom Selu zakopano je između 25 i 30 tela. Izvori u pravosuđu rekli su Beti da nadležni organi istražuju izjavu zasad neimenovane osobe koja je rekla da je od sukoba na Kosovu kamionom na područje Srbije prevezeno oko 1.000 leševa. S. K.

FOTO: M. PERIĆ

Prvi radovi na otkopavanju u „13. maju“

ДИНКИЋ У ИМА КО ДА ПИШЕ

Уместио да сиречи њачку, Динкић зајворио банку и разјурио раднике

Када је ономад петооктобарски багер узмуљао српску опозициону жабокречину, на површину су са дна баруштине испливали многи кадрови са већ излепљеним етикетама на којима је обавезно стајао префикс **нај**. Најбољи, најквалитетнији, најнепоткупљивији, најнекорумпиранији, најексперт, најквалитетнији и томе слично. Све **нај** до **наја**. Просто да се човек изненади колико је тих и таквих **најова** чамило по опозиционим будаџима и чекало ову поплаву која их је избадила.

А да све и није баш тако нај, да и написан на етикети не гарантује и квалитет, врло брзо ће се српска јавност уверити. За сада се још уверава, тачније, уверавају је и згражавају потези тих њихових **нај**. У том мутљагу испливао је са највише залепљених етикета Млађани Динкић. Са етикетама на којима је писало највећи финансијски стручњак, најнекорумпиранији млади експерт, најспособнији економиста, најпотпреседник групе **Геј 17** плус и тако даље. Просто је човек био уфалцован. Једва му се очи виделе.

У општем грабежу и отимачини око функција он, са толико **нај**, успео је да се докопа столице гувернера Народне банке. И кад је већ сео ту где јесте, грађани Србије су очекивали да бар тај посао ради онолико часно и поштено, колико функција налаже, и колико је говорио да је частан и поштен док није ту сео. Каже стара народна да о поштењу највише говоре управо оне категорије људи које тога најмање имају. Представнице најстаријег заната на пример. То, међутим, за тему овог чланка није важно. Овде се нећемо тиме бавити. Нећемо се бавити ни његовим поклањањем огромне количине златних полуга које су биле власништво Краљевине Србије, бившим републикама оне покојне Југославије. О тој штети и другим штетама које је он нанео Србији и њеном народу писаће се романи.

Овде ћемо само мало осветлити једну од финансијских махинација и малверзација коју је дотични господин,

у својству гувернера, обавио. И поставити логично питање – за колико пара, јер је и ланку јасно да се овакве радње морају претходно дебело подмазати. По могућству девизно, јер тако лакше клизи и једноставније је донети одлуку.

Банка коју су појели скакавци

Непосредно после усталичења Млађаног Динкића у столицу гувернера, обратили су му се радници Унион банке и доставили му хрпу документације из које се јасно види да је ова банка, која је узгред имала превасходни задатак да помаже, финансира и кредитира развој пољопривреде, чигаву деценију немилосрдно пљачкана од стране њеног директора, његове најближе родбине и групе њему блиских и пробраних људи. Из документације се видело да је директор Драгољуб Вукосављевић

отворио у земљи и иностранству чигав низ приватних фирми, што на своје име, што на име своје деце, што на име најближих сродника, сарадника и пријатеља, а да му Унион банка служи само као трансмисија за трансакције, махинације и малверзације. И за прање и подмазивање. Прање новца и подмазивање пословних и осталих пријатеља.

По изјавама, сада већ бивших радни-

Безобзирно черупање Унион банке

Последњу, у низу њачки банке (каже се у њисму које су радници ујутили Динкићу), извршили су Душан Забуновић, у својству самозваној санатору банке, и Драгољуб Вукосављевић, иако ишћо су ишћовину зграду банке, у улици Михајла Божићевића број 7, ипродали ипредузећима "Брезна", власнишћиво дирекћоровој сина, и ипредузећу "MPS Group", чији је власник Душан Забуновић.

Прва раића за ишћилаћу зграде досћева шест и месеци и ипреузимању, а друћа ишћек за две године. Јасно је било да ће банка већ за који месец ишћи у ликвидацију и да они неће имаићи коме да ишћаће.

Са банком ће, дакле, умреићи и њихов дућ.

ка Унион банке и чланова синдиката банке, у власништву директора се налазе фирме: "Брезна" (власништво сина Дејана Вукосављевића), "Tudor Trusts", Limasol, власништво директора "Talentino Trading", Limasol, исти власник, "Piglio Trading", Limasol, исти власник, "DDSD", исти власник (назив фирме добијен од првих слова имена чланова породице, Драгољуб, Славица, Данијела, Дејан).

Поред ових фирми, послове су преко Унион Банке обављали (читај черупали је где и како стигну), и: "Banek Trade Internacional", (власништво Бранислава Цвијовића, директорског кума), "Драге Интернационал", (власништво Драгојла Лековића, шурак директора плазмана Милана Алексића), "Mag Intertrade", (власништво извесног Агатоновића), и "МПС Електроник", (власништво Душана, односно Душмира Забуновића), који је уједно и највећи акционар Унион банке. Ово је, изгледа и кључни човек целог замешателства.

Синдикат радника Унион банке је, уз прво писмо, доставио гувернеру читаву хрпу документације у којој се јасно види како је банка пљачкана. И колико, јер је само преко синовљевог предузећа "Брезна" директор кроз кредите отео више десетина милиона динара.

Деонице за паре, пословни простор за цабе

Посебну погодност су уживали и највећи акционари, који су уз пакете, врло повољно купљених акција, добијали, онако на поклон, и пословни простор у Бачванској улици бр. 21. Тако је "Шумадија коп", Аранђеловац, добила на поклон 16,64 квадрата пословног простора, "Југокоп", Београд, 142 квадрата, фирме "Ферос" и "Мехатроник" 151,48 метара квадратних. Фирма "Baneks Trade" је у овој подели најбоље прошла. Добила је 310,55 квадрата. Ако се узме у обзир да је власник поменуте фирме, како радници банке кажу, кум директора, онда је то и било нормално, јер кум није дугме.

Нова пљачка банке је извршена и на тај начин што је директор пренео ненаплативе кредите у вредности од преко 10.000.000 немачких марака са своје фир-

ме "Talentino Trading" на Унион банку. Као, уосталом, и све кредите које су добили "Интерпромекс" и други компанио-ни директора Вукосављевића.

Забуновићева забуна Динкића

Ипак, најмаснији колач у виду невраћених кредита, кредита које је у старту појела инфлација и безброј других погодности, добила је фирма "Mrs group", фирма којој је Унион банка само у једном случају дала кредит од око 900.000 немачких марака, а који никада није враћен. Подсећамо да је власник фирме Душмир Душан Забуновић. Онај исти Забуновић који је грађанима Србије познат по томе што је 5. октобра, током "кристалне ноћи", уз помоћ наоружане банде извесног капетана Драгана, ушао у Савезну управу царина и заузео је у име ДОС-а. И у своје име, јер током операције, а нарочито после ње, из зграде Савезне управе царина нестала је сва документација која се односи на поменутог Забуновића и његову фирму. Тачније, само она по којој је Забуновић требао да плати царину за робу коју је увезао. Нестало је том приликом и доста документације која се односи на неке друге фирме, а и позапашна количина новца и робе, али то се подводи под назив "коллатерална штета" и "ратни плен".

Све ове податке и документацију је гувернер добио још уз прво писмо, а запослени и синдикат су му послали још два писма и нову гомилу докумената. Специјална јединица Министарства унутрашњих послова **Поскок** је све ове, и многе друге наводе из дописа и докумената проверила и извештаји се налазе на столу гувернера Млађаног Динкића. Или

можда под столом јер, после склопљеног дила, а и врапшима на грани је јасно да је овде дил постојао, уместо да предузме све мере да се виновници ове невиђене пљачке нађу иза браве, гувернер одузима лиценцу банци и уводи ликвидациони поступак. Банку је на овај начин појела маца, радницима су уручени отпази, паре и пословни простор припали су онима којима их је наменио директор, а ликвидациони поступак спроводи ликвидациони управник Милун Ђурић, коме здушно помажу директор Вукосављевић и екипа људи оданих њему. Помажу и успут уништавају компромитујући материјал и документацију, уколико је нешто од тога промакло у претходном "чишћењу".

Има, дакле, разлога за дебелу сумњу да је и гувернер "омастио брке" у овом послу и радници Унион банке с разлогом постављају питање зашто гувернер не решава проблем онако како Бог и закон налажу, већ ликвидацијом банке и уништењем доказа аферу забашурује. И колики су разлози да овако уради. Добро сте прочитали, не какви, не који, не ни које боје, већ колики. Или, што би реко Чанак – "Ди су новци гувернеру"?

Момир Марковић

Паре спашене, али банка није?!

Извлачењем депозита из Унион банке предузећа "Брезна", "Banex trade", "Декс ДС", "LES" и преношењем на другу банку, директори и лешињари око њега задали су последњи, смртни ударац Унион банци и ипак докрајчили посао због кога су се и окупили.

ДОС ТЕРА

ЗАПОСЛЕНЕ НА УЛИЦЕ

Закони које ДОС-овска власт намеће директно уичу на брзи пад живоиног стандарда. ДОС није испунио предизборна обећања зајосленима у јавном сектору. Шћирајкови просветних, здравствених радника, шаксисиа произвођача малина...

Закон о приватизацији предузећа испераће „само“ око 600.000 зајослених на улице, а где су њихове породице?

Није требало чекати дуго, од доласка ДОС-а на власт, да се велики број незадовољних и преварених запослених људи нађе на улици. Протестују људи, јер су она обећања која су припадници ДОС-а нештедимице расипали у предизборној кампањи остала неиспуњена.

Обећавана су брда и долине и било је то лако чинити. Говорити људима да ће бити решено све оно што их тишти, да ће преко ноћи бити решени горући проблеми.

Причате и ништа вас не кошта. Можда се на ту слаткоречивост грађани не би тако ни упецали, јер су на празна обећања навикли одавно, да се челници ДОС-а нису маштовито досетили да машу милијардама стране помоћи кад

год им се за то укаже (пардон - указала, јер откада су добили власт замењују махање туђим парам туђим грешкама) прилика.

Говорили су да паре чекају на граници и да западне земље баш воле Србе и хоће да им помогну, само не воле наш режим. Поверовали су сироти грађани (наравно не сви већ само већина оних који су изашли на гласање што представља мање од половине свих оних који имају право гласа,) и помогли да ДОС победи на изборима.

И тако ДОС дође на власт. Грађани су задовољно коментарисали како ће се нешто напакон променити и како ће моћи боље да живе. Па су онда морали да чекају да престане кукњава на претходну власт и да те паре стигну за

који дан, само док се конституише ово или оно тело.

Међутим, вађење на грешке "из претходних 10 година" не престаје, а паре из иностранства нису стигле, јер нико није ни имао озбиљну намеру да да новац.

Што се тиче промена, променило се много, али за оне који су на изборима бирали ДОС, неочекивано на горе. Слушали су грађани изјаве чланова Владе и ДОС-а на седницама Скупштине и нису могли да поверују да ће ДОС усвојити све оне одредбе нових закона који их завијају у црно. Рекоше многи: "Ми смо их бирали, а они нам овако раде."

Чувени порези на све што имате или користите и многобројна велика покупљена су учинила да грађани живе још горе него што су живели. Поменимо само струју и оријентацију муком натераних савесних домаћица да се попут Пепелуге, после поноћи, уместо да спавају, претварају у лик који тумара по кући и укључује кућне апарате, пегла и кува по јефтинијој струји не знајући како ће и то да плате.

Где на свету постоји још овакав облик понижавања и тлачења грађанства? Али, чланови ДОС-а ће рећи да нису криви, јер је такво стање оставила претходна власт. Прво, то није тачно, јер грађани су могли удобно да троше струју и да плаћају потрошено. Друго, зашто је ДОС обећавао бајке силно желевши власт, јер је и тада морао да зна и знао је какво је стање које ће наследити? Испада да их је неко нешто преварио, што није истина, јер је стање у земљи било познато свима.

Истина је да је електропривреда захтевала велика и хитна улагања, а поз-

нато је да новац из иностранства за такве намене није обезбеђен и остало је перфидно решење-малтретирање грађана, рачунајући, при том, да ће број оних који ће издржати да ноћу буду будни и радни бити мали као и да ће потрошња струје бити смањена тиме што ће многи избегавати да је троше дану.

Поставши потпуно свесни да их је ДОС преварио, изашли су поново на улице и наставници, и здравствени раници, и таксисти. Појавили су се и нови, одгајивачи малина, и неки други. Изашли су сви, очајни, да траже да им ДОС-ова власт омогући да преживе од плате до

плате. ДОС је, наравно, заборавивши на све што је обећавао када му је требала подршка грађана, остао глув за захтеве штрајкача. Тера по своме, законски уређује једну по једну област и стеже обруч око грађана све више.

Преко 600.000 незапослених

Није тачно да ДОС нема намеру да се бави проблемима незадовољног запосленог становништва. Ову проблематику уврстио је у нова законска решења, као што је, на пример, Закон о приватизацији предузећа. Проблеме радника који их узнемиравају због своје ма-

ле зараде решиће тако што они више уопште неће радити, па самим тим неће моћи ни да се жале да су незадовољни платом, јер за њу ДОС неће више сносити никакву одговорност. На овај начин "скинуће" себи са грбаче чак, како сами најављују, и преко 600.000 запослених.

Оно што је овде добро јесте то да једном делу овако отпуштених радника неће морати ни пензију да дају, јер по одредбама новог закона сви који, захваљујући транспарентној и демократској политици ДОС-овске власти, доспеју на биро имају право на новчану надокнаду најдуже две године, а после тога... Под претпоставком да ће страни инвеститор отпустити старије раднике и да их баш због "прегераног" искуства нико неће запослити поново, велике су шансе да ће многи који су били баш на домак пензије сада остати без ње.

Стварна дејства ових закона изазивају панику. Број радно способног, али незапосленог становништва ће се енормно увећати, а истовремено број оних који ће успети да добију пензију ће се смањити због чувених новина у ДОС-овском радном законодавству. Срећно свима који су свој животни век провели радећи негде. Да ли ће имати ту срећу да дочекају и тужну ДОС-овску пензију?

Приватизација, онако како ДОС-овска Влада намерава да је спроведе, неће добро, али само власницима и онима који су им помогли да то постану, а радницима...

Драгана Глушац

Штрајк радника запослених у здравству одржан 19. 6. 2001. године испред Владе Републике Србије и Скупштине Србије

• Шта штрајкачи траже и како размишљају о својим захтевима у светлу нове, ДОС-овске власти најбоље говоре сами.

Др Градимир Петровић: Ми од Владе захтевамо да се поштује институција колективног уговора, која се од доласка нове власти уопште не поштује. Увели су институцију платног разреда, што може довести до погоршања положаја здравствених радника. Ми никако не можемо да прихватимо ту цивилизацијски превазиђену компоненту одређивања зарада. Велика је опасност што Влада једнострано одређује све оно што је витално за запослене у здравству и социјалној заштити. Влада одређује основицу за сва примања и тиме не поштује свог социјалног партнера.

• **Какво је стање у здравству откада је ДОС дошао на власт?**

Др Градимир Петровић: Сигурно је погоршано. Има много илустрација које иду томе у прилог. Први пут се десило да у здравству цена основице рада буде нижа него у другим делатностима. За то нема никаквог објашњења. У овом моменту је у здравству нешто што није било у последњој деценији. Законским решењима које сервира Влада, на мала врата се погоршавају могућности за статус здравства у целини.

ЗАУСТАВИМО

ВЛАДУ И НАРОДНУ СКУПШТИНУ СРБИЈЕ
У ПРЕДЛАГАЊУ И ДОНОШЕЊУ ЗАКОНА
И УРЕДБИ КОЈИМА СЕ УКИДАЈУ И УМАЊУЈУ
ПРАВА ЗАПОСЛЕНИХ (И ГРАЂАНА)
И ПОГОРШАВА МАТЕРИЈАЛНИ ПОЛОЖАЈ

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
И
НАРОДНА СКУПШТИНА СРБИЈЕ
НЕ ПОШТУЈУ УСТАВ, ЗАКОН, КОНВЕНЦИЈЕ
МЕЂУНАРОДНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ РАДА
И КОЛЕКТИВНЕ УГОВОРЕ
НЕ ДОЗВОЛИМО ИМ

Синдикат запослених у здравству
и социјалној заштити Србије

Београд, 19. 6. 2001.

ПИТАМО

- ДЕМОКРАТСКУ ОПОЗИЦИЈУ СРБИЈЕ
- ВЛАДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
- ПОСЛАНИКЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ

ШТА СТЕ УЧИНИЛИ ДЕМОКРАТИЈИ ?

Синдикат запослених у здравству

и социјалној заштити Србије

Београд, 19. 6. 2001.

БРАВАР ЈЕ ИПАК БИО БОЉИ

Пошто су га ловочувари неколико година уназад хватали десетак пута у криволову и шумској крађи, Драган Веселинов је одмах, пошто је постао министар, одлучио да направи сопствено ловиште у коме ће упражњавати свој хоби до миле воље и без опасности да га опет ухвате и прогласе ловокрадицом

У нека стара времена, кад је становништво ове земље било подељено на властелу и кметове, основно занимање властеле је, поред ратова, био лов. Ту су они иживљавали своје убилачке нагоне до крајњих граница. Само у једном дану лова убијали су и по неколико десетина животиња. Да ловишта, после оваквих похода, не би остала празна и опустошена, кметови, посебно задужени за одржавање, доводили су, доносили и у ловишта пуштали нове животиње, које су посебно неговали и узгајали у за то посебно одвојеном делу, у који ни властела није улазила.

Наравно, ловишта су била лично власништво властеле, па према томе нико, осим побигне дивљачи, није трпео штегу, а ловиштима се домаћински газдовало, да не би опустела. И лов је у оно време био хуманији јер је од оружја коришћено углавном копље, стрела, секира и сл., а властелин ловац користио је у лову псе и евентуално соколе. Животиње су имале далеко веће шансе да из лова изађу и као победници.

Временом је властела полако нестајала, нестајало је и кметство, а задњем међу њима, „Јосипу Величанственом“, кметови, који су се тад већ звали радници у удруженом раду, морали су дивљач да везују за ногу да би је он одстрелио. У тим лововима последњег властелина учествовали су као скутоноше и керовође, отац, стриц, тетка, стрина и остала многобројна родбина данашњег министра пољопривреде и шумарства, Драгана Веселинова. Да ли је он гледао слике из лова, да ли је као мали некој од тих ловних теревенки присуствовао, или је само слушао кад су ови евоцирали успомене, остаје нам само да нагађамо. Тек, још код малог Драгана развила се њевероватна љубав

према лову. И према ловини, што ће рећи, срнећем паприкашу, шпикованом буту од дивље свиње, шницлама од јелена, а о паткама на разне начине да и не говоримо.

Чим је стасао до пушке и тракторског волана, Драган је кренуо да окуша срећу, да лично осети сласт лова, да омирише крв убијене ловине. То што није имао дозволу и то што је забрањено убијати дивљач за слепљену тракторским фаровима, и на крају што се због тога иде у затвор, није га много бринуло. Па није цабе из чувене породице. Ко ће се усудити да њега хапси и пресреће кад се „слагодобитно“, враћа из лова. Њему је, дакле, лов, љубав према лову и ловини оставиштина од предака. У генима му је, што би се рекло.

Друга велика Драганова љубав, такође је делимично везана за ову прву. Да ли је и ова љубав генетског или само емпиријског карактера, још није утврђено. Ради се, наиме, о љубави према доброј капљици (што се на министру Веселинову и види). Доброј и квалитативно и квантитативно и материјално, што ће рећи: квалитетно, много и цабе.

Драганова љубав према пољопривреди

Изгледа да су гени умешани у профилсање још једне Драганове љубави. Љубави према земљи, пољопривреди и свему ономе што земља роди. Па није он бадава од лозе Веселинових. Истих оних који су формирали прве селачке радне задруге по Војводини и оних истих који су се истакли у прикупљању тзв. принудних откупа, при којима су метлом скупљали свако зрно

житга из паорских амбара. И чупали бркове паорима, где год су нашли макар кило житга, сакривено за славско кољиво. Због њих и њима сличних, Илија Певац и многе друге Илије су завршавали, како су завршавали. Све је то, дакле, оставиштина, записана у геному Драгана Веселинова, то је та покретачка снага која га је натерала да се посвети и бављењу политиком и да формира странку са атрибутом „селачка“ и да заплочи политичким водама.

На површину и у министарску фотелју га је, као и многе друге из жутог предузећа „ДОС“, донела петооктобарска поплава, која је дебело узмутила српску политичку сцену и, као и свака друга поплава на обалу изнела сав талог са дна. У подели министарских портфеља, Драган Веселинов се лавовски борио да баш њему припадне министарство пољопривреде, е да би на крају задовољио све своје пориве, љубави, инстинкте и нагоне.

Кад су ономад пољопривредници затражили да се у откупу пољоприв-

Можда ће Драган Веселинов продајом дела дивљачи која се налази у овом ловишту успети да извади штету коју је имао кад су му оно одузели трактор, пушке и прикалицу јер су га ухватили у криволову и крађи.

вредних производа мало поведе рачуна о њиховим интересима и да министар испуни предизборно обећање, да се пензије пољопривредника исплате, на површину је испливала права природа лозе Веселинов. „Нека они то траже од свог хаће”, одбрусио им је преко новина. Јакако бато. Шта има сад да се сећају шта је све обећано. И ко их је терао да обећањима верују. А ако наставе да извољевају, па затреба, а све су прилике да ће затребати јер сељаци се не смирују, пашиће поново чупање бркова. Министар је сад власт и као такав мора да поради доста на за-

довољавању и других потреба. Пре свега својих, јер како се оно каже: „Ако ниси за себе, ко ће за тебе бити”.

Цело ловиште, министарска прђија

Поред привилегија и удобности које му функција министра сама са собом носи, имајући у виду његову незадовољену љубав према лову, ловини и ловачким специјалитетима, Веселинов је одлучио да себи обезбеди место где ће ову своју љубав упражњавати, одмарајући се од државничких брига и проблема.

И нађе министар место. Врло згодно и погодно. Богато и пуно дивљачи, како високе тако и оне ниске. Пошто су му Бог и ДОС дали да сам одлучује о томе, министар одлучи и своју одлуку потписа и објави у Службеном гласнику. А та одлука гласи: Од ловишта „Лалинске ливаде”, у атару насеља Оџаци, одузима се 867 хектара ловних

терена и припаја се новоформираном ловишту „Горња шума”. У Службеном листу не пише, али се подразумева да више нико, сем наравно министра и његових гостију и пајташа, неће смети у овај део да привири. Оно јесте да пише да ће новоформирано ловиште служити као центар за прихват и лов шљука и јаребица, али ко још да верује написаном. Можда министар подразумева да су јелени, срне, дивље свиње и остала крупна дивљач у овом ловишту штеточинске па ће их по том основу трепити.

Било како било, тек ловци из ловачког друштва Мостонга из Оџака, који су ловиштем Лалинске ливаде до сада врло домаћински газдовали, осталоше без најбољег дела свог ловишта. А о газдовању досадашњих власника само један податак. За претходних пет година није одобрен одстрел ниједне дивљачи осим шумске шљуке. Поред тога, редовно су организоване акције одстрела штеточина и попуње хранилишта и солишта. Нарочито је повећан број срна и јаребица, тако да се рачуна да је ово једно од најбогатијих ловишта. Чували људи и неговали као своје.

Овом одлуком то њихово „своје” постаде његово. А можда су га баш на том делу ловишта ловочувари раније хватали, па пошто је сад власт, надошло му да им се освети. Било како било, тек ловци из ловачког удружења Мостонга осталоше без скоро 900 хектара најбољих и најбогатијих ловних терена, без ловне дивљачи коју су пет година неговали, пазили, хранили и чували. То што је, у тренутку отимања, ловиште вредело више стотина хиљада марака, Веселинову, кад је потписао ону одлуку, и није било битно. Или можда баш јесте.

Драган Брека, дипл. инж., иначе председник ловачког удружења Мостонга, потписао је допис у коме ловци Оџака захтевају од министра да повуче своју одлуку, јер ће они у противном престати да се баве узгојем и негом дивљачи и неће дозволити да њихов вишегодишњи рад неко други експлоатише. Из последњег дела писма наслућује се претња да ће ловци дивљач коју су годинама неговали половити и опустошити ловиште. И то ће бити најгора последица, јер ће се сви ови часни и поштени ловци свести на ниво Драгана Веселинова.

А што се повлачења одлуке тиче, знајући министра, знам да од тога нема ништа, јер да је хтео да је повлачи, не би је ни писао. Могу само да очекују да им поручи да се жале хаћи, као и пољопривредним пензионерима. И на крају, Бравар је имао ловишта у која је водио читаву булументу других да лове, гледају и уживају. Министар је ово ловиште планирао само за себе. Бравар је, дакле, ипак био бољи.

Момир Марковић

МАРШ МАРШАЛА ЧОВИЋА

Искористишиши широманско-багерски револуционарни марш на Београд, у коме су перјанице ДОС-а освајале већ освојено, шиптарски штерористи су, уз обилату логистичку помоћ и подршку окупиатора, ушетали у шиве, шамшон зону и шако отишли од Србије неколико стотина хиљада хектара. Чињеница да је шипросићор изван Косова, да је штериторија Србије, да никад и ни по једном документу није доведена у шипање, досовским револуционарима није шипог шпренушка била важна. Они су имали шпреча шпосла. Такође им није било важно шипо је српски живаљ у шипом делу Србије, од самог упада наоружаних штерориста био животно угрожен и шипо су одмах шпочела шипмања, шљачке, силовања, узимање шипалаца

Није далеко од памети ни размишљање неких аналитичара, које говори о постојању договора између терориста, НАТО-а и ДОС-а, по коме би се неком радикалном акцијом скренула пажња српског народа, док се ови не учврсте на власти. ДОС би се, одмах након тога жестоко ангажовао на "решавању проблема" па би се терористи повукли, и тако код народа створио привид да ДОС брине о заштити Срба и српских националних интереса. Требао је замаглити ситуацију и тако сакрити чињеницу да их је на власт довео Запад и да ће они убудуће бити само пуки извршиоци налога НАТО-а и Америке.

Е сад, пошто су у тој игри и шиптарски терористи имали своје рачуне и своје интересе, није им ни на крај памети падало да на немуште сигнале Ђинђића, Коштунице и Батића изађу из окупираног простора, одмах су своје групе прекрстиди у тзв. Ослободилачку војску Прешева, Бујановца и Медвеђе, стављајући овима јасно до знања како ће изгледати даљи развој догађаја.

У ту тзв. војску су, из ОВК регрутовали највеће крволоке истрениране у претходним борбама и спремне на највећа разбојништва и злочине, и тако су досовске главешине, дубоко разочарани у непоштовање договора који су имали, морали да предузму неке конкретне кораке.

Специјална мисија за "Малог од палубе"

Разматрајући новонасталу ситуацију, досов осамнаестерац са НАТО кормиларом, тачније прва веслачка четворка, Ђинђић-Коштуница-Батић-Михајловић, одлучује да на просторе већ захваћене ратним пожаром упуту двоје, у том тренутку, а и иначе, најнепотребнијих револуционара. Избор пада на Небојшу Човића и Бисерку Матић. За овакав избор има више разлога.

Прво, тамо се пуца, па ако који метак и погоди једно од њих, или рецимо обоје, неће бити велике штете, а ДОС ће од њих моћи да направи хероје. Наравно мртве хероје, којима, осим хвалоспева, сахране на државни рачун и евентуално споменика на гробљу, неће морати

да дају ништа. А и власт ће се делити на мањи број. Остали ће моћи да се бусају у груди како су за српство проливали крв. Наравно туђу, јер тако су увек радили. Тако су навикли.

Све афере Небојше Човића

Да су се перјанице ДОС-а превариле у рачуну, показало се врло брзо. Небојша Човић је био много већи играч (читај много покваренији), него што су они мислили. Заборавили су на огромно искуство које је Човић стекао на претходним функцијама и да се и у претходним режимима изванредно сналазио. Човек је занат пекао у њима мрском СПС-у, на месту градоначелника, а иза њега су остале бројне нерашчишћене афере. Рецимо она око крађе фабрике крунских затварача из Белог Манастира, или она око рекетирања Јездимира Васиљевића за више од 200.000 марака, или она са складиштењем више од 2.000 тона отрова у Београду, или она око склапања послова са Дуда и Електроник и Паркинг плус, из које се Београд још није искобељао.

Било је ту мутних радњи и око топлодалековода, око београдског метроа, око конзерви за војску. Заборавили су да је искусан и вистрен. Права лисица. Њега сигурно неће бити тамо где падају гранате и звижде куршуми. Тамо где се пуца. Бар док се пуца. Неша ће долазити увек после, кад пуцњава престане, кад се све стиша, заједно са свитом и камерама, нарогушен и спреман да оспе паљбу (вербалну, наравно, јер је гадљив на пушку) по прекршиоцима примирја.

Пошто није могао по шиптарским терористима (нису му били доступни), Неша је на пасја уста исповао наше војнике, укључујући и легенду косовског ратишта, генерала Лазаревића. Борце из рова називао је псима рата, ратним профитерима, пљачкашима. Оваквим понашањем, мали Неша је

радио на више фронтова. Извршавао је налоге својих западних газда, и благио војску и полицију којој читава НАТО армада није могла наудити свих 78 дана.

То што нису могли авиони, бомбе, ракете и шиптарски терористи, мораће Неша. Истовремено је преговарао са разним Лешијима и осталим вођама

терориста, попуштајући ту и тамо, без икакве потребе и разлога. Или баш са разлогом, јер Срби са Косова и Метохије врло добро знају да код Шиптара све има цену.

Какву и колику, никад се вероватно неће сазнати, јер су преговори вођени увек у четири ока или преко поузданих посредника. Како другачије објаснити чињеницу да су се терористи ушетали у још више од 200.000 хектара и тако проширили раније заузету територију на неколико стотина хиљада хектара. Како тумачити његов налог да се ни по коју цену не узвраћа ватра, иако су положаји стално нападани и дневно је гинуло или било рањено и по неколико војника и полицајаца. Знајући за ове налоге, терористи су се, према речима очевидаца шепурили, излазити из рова и провоцирали.

Ко год се усудио да у таквој ситуацији узврати, био је брзопотезно најурен са ратишта, а кад дође у матичну јединицу и са посла. Кад је требало, Неша их је окривио и за пљачку, као ономад у селу Лужану. Кад неко, коме је дато да одлучује, повлачи овакве потезе, или је потплаћен, или је будала.

За Небојшу Човића се може рећи све, осим да је будала. Кад су му недавно новинари приговорили да преговара са терористима, јер су једног препознали, он је одговорио: "Тај кога помињете је био у цивилном оделу и седео је у другом реду". Алал му критеријум.

Пришивање генералских еполета

Конац и иглу, којом ће Небојша Човић пришити генералске еполете, донео му је лично НАТО шнајдер Кристофер Дел, још 21. фебруара, кад је пренео поруку да Запад неће дозволити припајање Прешевске долине Косову. Трбало је само опет замаглили ситуацију па да изгледа да је Неша лично изборио овај уступак, затим тај балон надувати до неслућених размера и тако сакрити чињеницу да ни по једном слову споразума тај простор и не може бити припојен, да је све скувано у Цијиној кухињи, и тако донето у Бујановац.

Ова или ОНА (медаљи се у зубе не гледа)

Да би комедија била доведена до краја, Небојша Човић је од војног врха прво изразио да га предложе за неко високо одликовање, а кад је генерал Павковић био обелоданио, Небојша је љушшио одговорио: "Од ове војске орден ми не треба".

Можда он није ни изразио орден од ове војске, већ од ОНЕ. (Тако се, наиме, зове шиптарска војска у Македонији)

ШИНТЕР

"ПСИ
РАТА"
МОРАЈУ ДА
ОДУ !!!

Небојша је само требало да дигне поклопац, промеша кутлачом неколико пута, па да испадне да је он главни кувар. Требало је створити привид да је он тврд преговарач, те да ће касније, искључиво његовом заслугом, војска и полиција ући у зоне А, Б, Ц, Д, и друге. Зависно од тога како ће НАТО делимити тај део Србије око Косова, тако ће и он дизати свој рејтинг. То што ће војници и полицајци ући само са лаким наоружањем и што ће улазити у ровове заједно са терористима, које ће Небојша обући у полицијске униформе, стварајући мултиетничку полицију, и тако бити изложени ватри са свих страна, њему није важно.

Питање је само ко ће смети у ров са оним ко је до пре пар дана био с оне стране рова. Мисли Човић да и они попут њега, мењајући дрес, мењају схватања и циљеве. Пошто овако уведе Шиптаре у полицију, моћи ће убијање српских војника и полицајаца да назове међусобним обрачунима и то образлаже нетолеранцијом, пијанством и ко зна како још. Тиме Неша пере руке од крви, која ће

сигурно пасти, и тако спроводи налоге западних налогодаваца крчећи себи пут за даље аванзовање.

Маршалске гранчице главног оперативца ДОС-а

Јесте да Небојша Човић нема појма ни о стратегији ни о тактици, јесте да је могао, а није, једноставно пустити да војска и полиција најуре терористе одмах пошто су ушли на српску територију, јесте да га нико није био по ушима да преговара са терористима и, на крају, његово блаћење војника и полицајаца директно је извршавање налога западних ментора. Али, није он отишао доле да би само то радио. Отишао је, првенствено, да себи створи имиџ, да створи име, да учврсти столицу у ДОС-у, и, онако успут, да мало заради. Мало од Републике Србије,

мало од западних налогодаваца, мало од преговарача с друге стране стола (читај терориста), па мало помало, више није мало. А ако на свежњевима новчаница буде и српске крви, то им неће смањити вредност.

Напротив. Важно је да их буде што

више. По могућству искључиво плавих и зелених. Зелено, волим те зелено, што рече покојни Лорка. Толико што се новца тиче.

Што се тиче непобедивости његове стратегије, створиће он сам прилику. Пре неки дан, пошто је претходно сам пустио терористе у село Ораовицу, Небојша је, заједно са Халимијем и са камерама државне телевизије, дошао до пред село и емисару терориста (врло строго) наредио да се сви који носе оружје и униформе под хитно повуку из села. Ми ћемо у село ући у толико и толико сати. И послушаше га терористи. Напустише село.

Снимила их камера како одлазе. У селу оста само народ. Истина је да је добар део оних који су носили оружје и униформу искористио време које им је Човић дао да се пресвуку, сакрију оружје и готово незаинтересовано седе у центру села, грицкају семенке и прате Небојшин славодобитан улазак у село. Са камерама и свитом, разуме се.

Свака част Нешо. Тако се то ради. Тако се стиче слава. Па не зове га народ цабе маршал Човић. Јесте додуше поспрдно, али није битно. Неша се овим делом још једном препоручио и Западу и својима из ДОС-а.

Дечко који обећава. Не треба само сметнути с ума ни то да је један маршал био на српској грбачи па га после бог казнио, те му одсекли ногу. Неће ме изненадити ако Небојша Човић ускоро почне да храмље.

Момир Марковић

Две године после НАТО бомбардовања, становници Стражевице и даље у ишчекивању "наднице за сирах"

ЗАБОРАВЉЕНИ ОД СВИХ

Почетак НАТО агресије на СР Југославију, 24. марта 1999. године, означила је сираховића ексцелозија на Стражевици, насељу у оштини Раковица

Тешки пројектил, ГБУ-27, са великом количином експлозива за пробијање дебелог слоја земље и бетона испален је у 19 часова и 55 минута, пет минута пре оглашавања ваздушне опасности. Током 78-дневног НАТО бомбардовања СР Југославије, само је на Стражевицу пало 36 бомби разних врста и тежине.

Потреси који су изазвани детонацијама били су равни земљотресу, и могли су се мерити степенима Рихтерове скале, а страх, неизвесност и трауме деце, али и одраслих, не могу се ничим мерити.

Брдо "заробило" бомбу

На срећу, људских жртава није било, али је зато материјална штета огромна. Ниједна кућа у насељу није без оштећења, већег или мањег, а две куће су срушене. Што је најгоре, испод темеља једне срушене куће, дубоко у утроби земље, и данас се налази неексплодирани пројектил. Кажу да му је тежина 2,5 тоне. Шта би било да се, не дај Боже, којим случајем бомба активира, становници Стражевице не смеју ни да помисле.

Још за време агресије долазиле су разне комисије да би записнички утврдиле висину штете, а људи су живели у нади да ће им општина, град и Република притећи у помоћ, јер нису у финансијској могућности да сами санирају насталу штету на својим објектима.

Међутим, од свега тога није било ништа.

Додуше, било је неколико хуманитарних помоћи у храни, најлону за прозоре и грађевинском материјалу, али ту помоћ су, првенствено, поделили између себе активисти СПС-а.

Дечје игралиште уместо крова над главом

По престанку НАТО агресије, житељи Стражевице су се надали да ће, уз помоћ надлежних органа, решити своје проблеме. Били су донекле у праву. Њиховој деци СПС је подарио мало

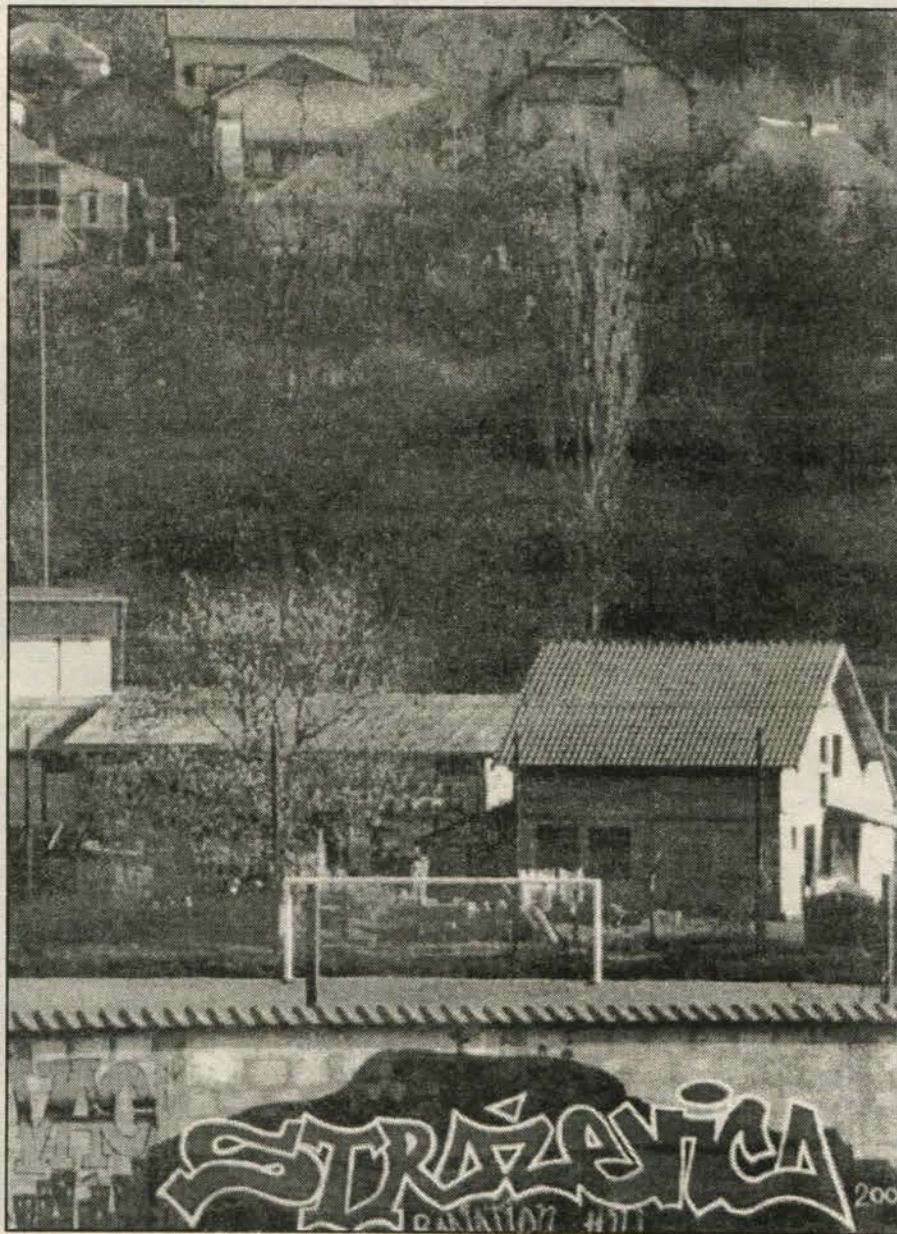
игралиште за фудбал и кошарку. Боље ништа него ништа.

Родитељи су ти који морају да мисле на своју децу, па нека им они обезбеде кров над главом који не прокишњава. А то што родитељи нису у могућности да им пруже нормалне услове за живот,

никога се не тиче. Ко им је крив што не знају којој страни да се приклоне.

Нова опасност

Да једна несрећа сустиже другу, потврдило се и овог пута. Мнобројне детонације и потреси учинили су своје. У

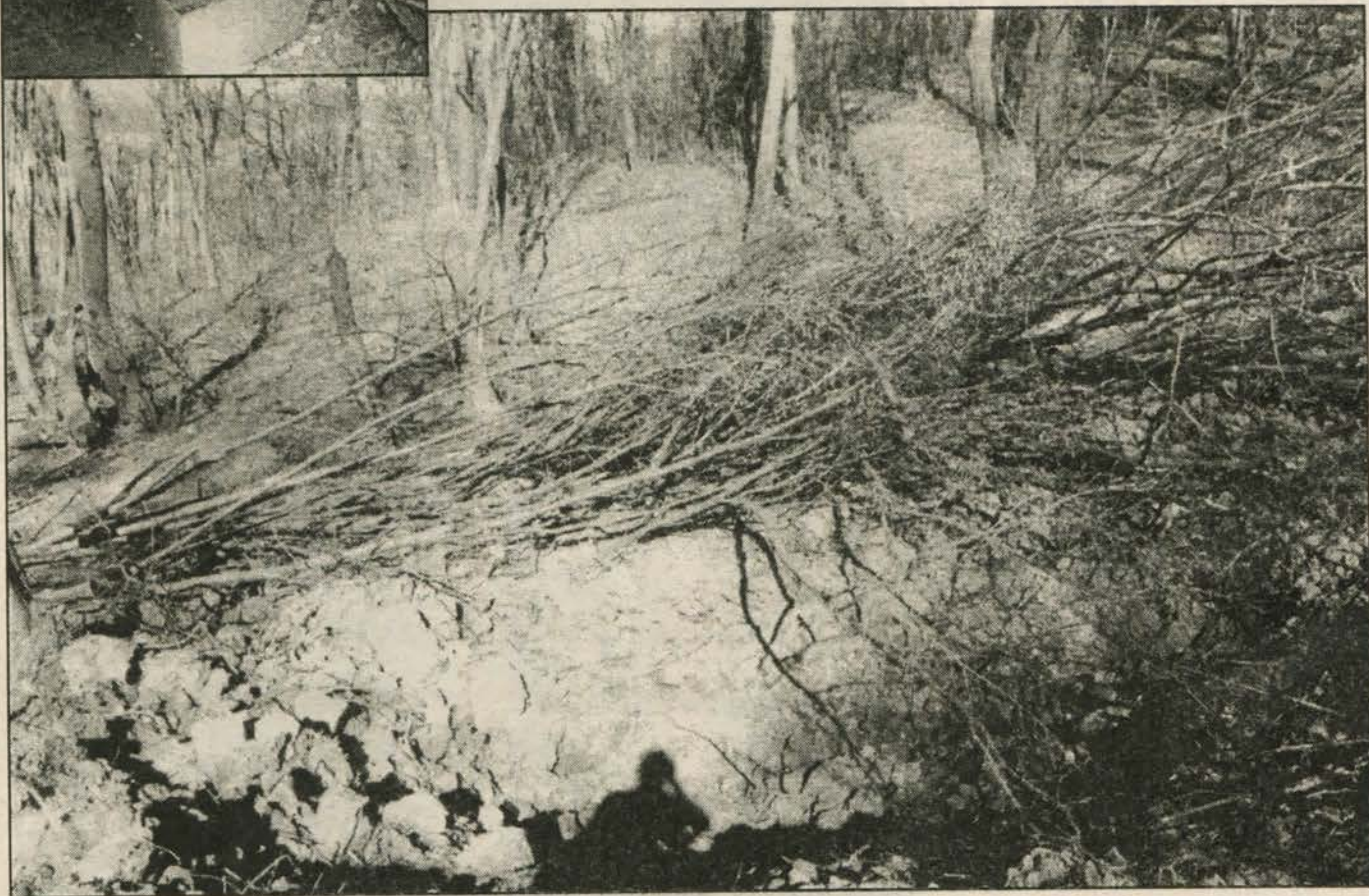

насељу су се појавиле подземне воде које житељима Стражевице стварају нове невоље.

У скоро свим кућама појавила се влага, зидови су потамнели од буђи, а почео је и малтер да опада са њих. Воду су стручњаци узимали на анализу, и речено је да је вода бактериолошки изузетно здрава, чак здравија и од оне из градског водовода. Бар нека добра вест.

Станова ће бити, али када, не знамо

Бивша општинска СПО-овска власт започела је, 1999. године, изградњу станова за најугроженије породице са Стражевице, мада није баш јасно по каквим се критеријумима одређивао степен оштећености објеката. Ове, 2001. године, после две године чекања, одлуком нових градских власти, одлучено је да се у зграду у улици Хасанагинице број 1 у Раковици усели десет породица са Стражевице.

Порез на извор

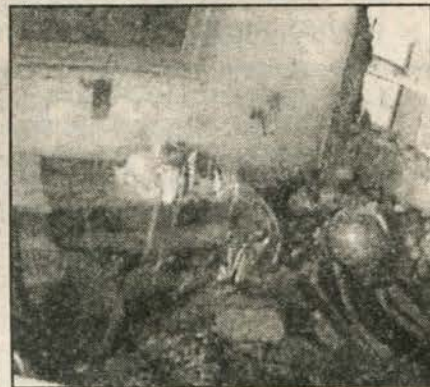
Известан број кућа на Стражевици грађен је уз потребну грађевинску дозволу, а приликом издавања поменутих дозвола нико од надлежних није нашао за потребно да обавести грађане да је брдо војни објекат. Важно је да грађани уредно плаћају порез, комуналне и друге дажбине.

Можда ће им сада рачуни за воду бити много већи, с обзиром да је нова подземна вода много здравија од оне из градског водовода. Једини проблем је што њу не могу да пију, јер се она "безобразно улива" у темеље и зидове постојећих кућа.

Међутим, најновија вест је да ће се у те станове уселити само четири породице. Време ће показати да ли ће се и ове породице уопште у њих уселити. Ништа нас не би изненадило, с обзиром каква је била прошла градска СПО-овска власт, али и ова садашња, "демократска" и "транспарентна".

Љубомир Анђелковић, потпредседник градске владе, у "Блицу" од 9. јуна 2001. године, каже да ће се станови овим породицама дати у својину, а да ће плачеви на Стражевици бити "прикључени" фонду градског грађевинског земљишта.

– Ово је практично компензација за порушене објекте. Скупштина града је искључиво својим средствима изградила те станове, а услов да ове породице добију решење био је да њихово земљиште и оно што је остало од кућа припадне градском фонду, рекао је Анђелковић.

Не знамо да ли су људи свесни шта ово значи. Станове од 50-60 квадрата добиће дајући своје куће које имају више квадрата од наведених станова, а уз то и неколико ари плаца. Да ли је ово "поштено"?!

Весна Марић

Култура у знаку промена: после једног закона и у ишчекивању нових

"ПЛИШАНИ" МИНИСТАР ПРЕД "ВУНЕНИМ" ПИТАЊИМА

У Србији је култура увек била споредна ствар без које се не може. Без ње не бисмо имали ни прошлост којом би се свако поносио, али ако наставимо да је убијамо или да је се одричемо преостаје нам прикладнији назив - Неалбанија

Култура у Срба је овог пролећа доживела неколико значајних промена: најпре је усвојен чувени закон о опорезивању свега са 20 одсто, што је у области културе посебно погодило издавачке куће, штампаре и књижаре, највише је и Закон о издаваштву о коме издавачи ништа не знају, јер нико од њих није консултован, затим још није донет најављивани закон о позоришту и вероватно ће бити одложен до јесени (кад већ почне нова позоришна сезона), а и сам министар за културу се променио - није више онакав какав је био док није постао министар, јер најчешће "није у току" са догађајима и задацима у култури, који су на крају затражили и његову смену.

Можда би било и смешно да није трагично, али изгледа да ова напета ситуација тренутно највише погађа наш национални театар, мада ни остала позоришта у Београду и по Србији нису у

много бољем положају, о осталим установама културе да и не говоримо.

Преспивање улога у Народном позоришту

Ишчекујући и п(р)озивајући свог ресорног министра, Народно позориште у Београду је почетком јуна, ваљда први пут у својој историји, упутило и проглас грађанству, позивајући и око 300 потенцијалних спонзора, од којих се одазвало само тридесетак. На састанку са министром су посленици Народног позоришта и министрове колеге затражиле обећану промену, то јест преко потребни новац, а министар Лечић је одговорио да је неопходна "рационализација у самој кући и бољи увид у трошење, као и да жели да види резултате њиховог рада".

Поводом резултата рада предпреча

овом састанку је да је Народно позориште припремило пет премијера за почетак наредне позоришне сезоне, од чега су у реалној опцији остале само две, и то због недостатка новца. Зато је овом приликом министру недвосмислено упућен позив да неки пут дође рецимо, на представу опере и увери се како то изгледа када се на сцени види само 200 костима, а неупоредивост плаћања балетских и фудбалерских ногу је, наравно, увек на штету првих.

Прича која следи за овим састанком је да је и премијера више пута најављиване и одлагане представе "Амадеус" неизвесна, јер су два главна глумца дала оставке на своје улоге, зато што је опет финансирање било под знаком питања. После свега, глумци ће се можда вратити ако се премијера можда одржи.

Министар "није у току" али ће да "притисне"

Некако баш тих дана је у Београд дошао и познати амерички виолиниста Најдел Кенеди да одржи концерт у Сава центру. Кенеди је извео и неформални концерт на Платоу испред Филозофског факултета у поноћ, одмах

Брисање памћења и правна држава

После многих обећања култура је и овог пута остала у зајечку, турбулентна у сирани пред много важнијим темама као што су (не)сарадња са Хашким трибуналом, (албански цивили?) лешеви у новим јамама које су избрисале све познате локове и јама, маљеве, крематоријуме и каме, са тежењем да избришу и наших 78 дана с пролећа 1999. године, а све због бриселског 29. јуна, односно несрећних пара које нећемо добити, као што их нисмо добили ни 6. октобра, ни 24. децембра, ни 1. априла... Нижу се "дани после" продајних дајума, нижу се закони који производе лоше последице. После свега, можда је и боље да се неки дуго обећавани и ишчекивани закони и не донесу, јер од ових усвојених све се теже и горе живи... Уосталом, у последње време се све чешће сјомиче и варијаната да се ипак "може учинити и без закона, ако се мора", односно ако се не ситиће на време. Толико о правној држави какву смо желели.

Култура на раскршћу

после званичног у Сава центру. Осим студената и младих, на Платоу је примећен и министар Лечић како игра уз звуке Кенедијеве виолине која је те ноћи трпела и ударце симпатичног уметника у заносу, познатог и по томе да за њу (своју виолину) увек закупује и додатни апартман у коме је чува на идеалној температури од 27°C (извињавам се ако сам незнатно погрешила у податку о висини температуре, прим.

аутора). Овај податак можда и не би био вредан пажње, а камоли ироније, да наредних дана није био најављен протест синдиката културе, јер је месец дана чекао на одговор министра Лечића поводом законске уредбе о платним разредима, како и она не би у међувремену ушла у скупштинску процедуру. На протесту који је прошао незапажено у медијима (можда због протеста таксиста, малинара и здрав-

ствених радника који су се одржавали истог дана), упућен је захтев председнику републичке владе Ђинђићу да смени министра Лечића и зато што је на сва питања одговарао да "није у току".

Да захтев за смену министра Лечића није заснован само на неупућености у сопствени ресор, показују и претходни догађаји у вези са Законом о опорезивању. Истина, у том случају није једини кривац, али је свакако један од њих. Изгласавањем овог закона опорезоване су, између свега осталог, и све књиге и публикације, и то подједнако - са 20 одсто. Иако су издавачи, штампари и књижари претходно и благовремено тражили да се изузму "дела од посебног и изузетног значаја за науку, уметност и културу", Министарство културе (или министар) ништа није учинило да се ти захтеви благовремено и проследи. Тако су опорезовани истом мером дела нобеловаца и шунд литература, дела класичне књижевности и стрипови.

Пошто је уследило и незадовољство и реакција шире јавности, почело се са накнадним упутствима типа - опорезујте све, а после ћемо видети, утврдићемо критеријуме за вредновање дела од посебног значаја за културу, формирали смо комисију за утврђивање критеријума, кад одредимо која су дела од посебног значаја вратићемо средства од пореза, утврђивање критеријума је тежак посао, а дела по критеријумима још тежи, предлог је у Министарству финансија, предлог је у Министарству за културу, предлог је у Секретаријату за законодавство, предлог није ни код једних ни код других, да би на крају министар Лечић великодушно обећао да ће "притиснути да се читава ствар убрза". При том се не спомиње ненадокнадива штета због пада продаје књига од тада за око 70 одсто, што је толико смањило очекивану суму од пореза да је овај закон, бар на књизи, у стварности потпуно пропао.

Разумљиво је да је Бранислав Лечић глумац, разумљиво је и да је пожељно да буде министар онда када је мислио да је то лако и лагодно занимање у коме ће имати решења за све. Психолошки је објашњиво и да један "плишани револуционар" не жели да зна за "вунене проблеме" па се окреће пријатним темама и догађајима. Ипак, време пролази, нерешени проблеми се нагомилavaju, а захтев за смену министра Лечића постоји. Логичку везу између ових чињеница није тешко успоставити.

Весна Арсић

До коначне одлуке и даље по 20 одсто

Разрешење овог галиматијаса требало би да буде Правилник о условима за ослобађање од пореза на промет публикација од посебног значаја за уметност и културу у "Службеном гласнику" од 13. јуна.

Затражили смо објашњење од Јагоде Стаменковић, саветника републичког министра за културу. Љубазно нам је објаснила да комисији која ће одлучивати о ослобађању од пореза на промет предстоји обиман посао који ће sukcesивно решавати како буду стизале пријаве и очекују разумевање издавача. При том је неизвесно када ће се све окончати, али, према ономе што пише у Привредном саветнику који тумачи и овај правилник, док петочлана комисија не обави свој посао и проследи мишљење и даље ће се убирати порез од 20 одсто на све публикације. До сада је прошло тек два - три месеца.

КО ЋЕ ОРГАНИЗОВАТИ САЈАМ КЊИГА?

За сада је једино утврђен датум одржавања 46. међународног сајма књижа у Београду, од 23. до 29. октобра, а и месито се зна. Једино се не зна ко ће бити организатор, а како ће то учинити, после свега ваљда то само он зна

Издавачи и књижари су имали бурно пролеће. После усвојеног Закона о опорезивању, морало је да прође два месеца да би се мањкавости тог закона исправљале уредбом, односно Правилником о условима за ослобађање од пореза на промет, а време ће тек показати квалитет Правилника и начин примене.

Почетком лета већ је касно за припреме и организацију предстојећег Међународног сајма књижа у Београду, али они који су најпућенији, издавачи, свакако нису криви. Борећи се истовремено са споменутим Законом о опорезивању и трпећи последице, издавачи су на време подсетили новопостављеног директора Београдског сајма, Слободана Петровића, на потписивање уговора око организације. Али, све је на томе и остало. Некадашњи организатор и оснивач Међународног сајма књижа Пословна заједница издавача и књижара Југославије, на чијем је челу сада Огњен Лакићевић, пререгистрована је 1991. године у предузеће Удружење књижара и издавача Југославије. Током прошлогodiшњег сајма књижа основано је Удружење издавача и књижара Србије и Црне Горе чији су чланови тридесетак најеминентнијих издавача и који

су већ тада договорили припреме око овогодишњег сајма.

Напетост око потписивања уговора расте, јер директор Сајма одуговлачи. Огњен Лакићевић је већ отворио сајт на Интернету у коме се најављује као организатор, а из Удружења издавача и књижара Србије и Црне Горе најављују да неће учествовати на сајму књижа који они не организују, с обзиром на повољнију понуду и новчане манипулације Огњена Лакићевића од претходне године.

"Непристојне понуде" из Београдског сајма

Директор Београдског сајма је за сада само позвао на састанак представнике обе органи-

зације у различито време. О резултатима тих састанака се ништа није знало све док Бранислав Гојковић, извршни директор Удружења књижара и издавача Србије и Црне Горе није саопштио јавности да га је позвао заменик директора Београдског сајма Миодраг Плећаш и рекао му да је "са врло високог места" наложено да се овај спор реши и понудио му 15 одсто провизије за Удружење да би разговарали са Огњеном Лакићевићем. Осим тога, СКЗ и Завод за издавање уџбеника су затражили од овог удружења заштиту јер су већ искоришћени за регистрацију приватног предузећа, а још пет издавача је претходно добило "нечасне понуде".

Огњен Лакићевић је првобитно прибавио писмо из Женева којим га Међу-

народно удружење priznaје као јединог организатора, а затим саопштио да је његов уговор о организацији трајно заштићен. Тиме је дао до знања да је његово право на организацију неприкосновено. Како организација сајма књига није једина обавеза удружења, поводом исхитреног опорезивања књига се изјаснио као заштитник својих чланова на нивоу: препустиће да се тиме позабави УНЕСКО, мада ће минимум "чекања у реду" бити шест месеци.

О свему је обавештен и министар културе Бранислав Лечић. За последњих недељу дана, до закључења овог броја "Велике Србије", реакције поводом ове теме није било, осим што је Бранислав Лечић изабрао као приоритет да се састане са естрадним уметницима да би прибележио њихове проблеме. Без икакве жеље да увредимо часне и достојне посленике естраде, који (они ће се препознати) такође припадају културном миљеу ове земље, ипак је за организацију 46. међународног сајма књига у Београду већ дванаест и пет. Да ли ће се министар за културу позабавити овим проблемом и разрешити га док не буде касно, или то припада надлежности "оних одозго", или "оних са сајма" који то покушавају да реше конкретним цифрама сазнаћемо ускоро. За сада је једино утврђен датум одржавања сајма књига, од 23. до 29. октобра - ако га буде.

Весна Арсић

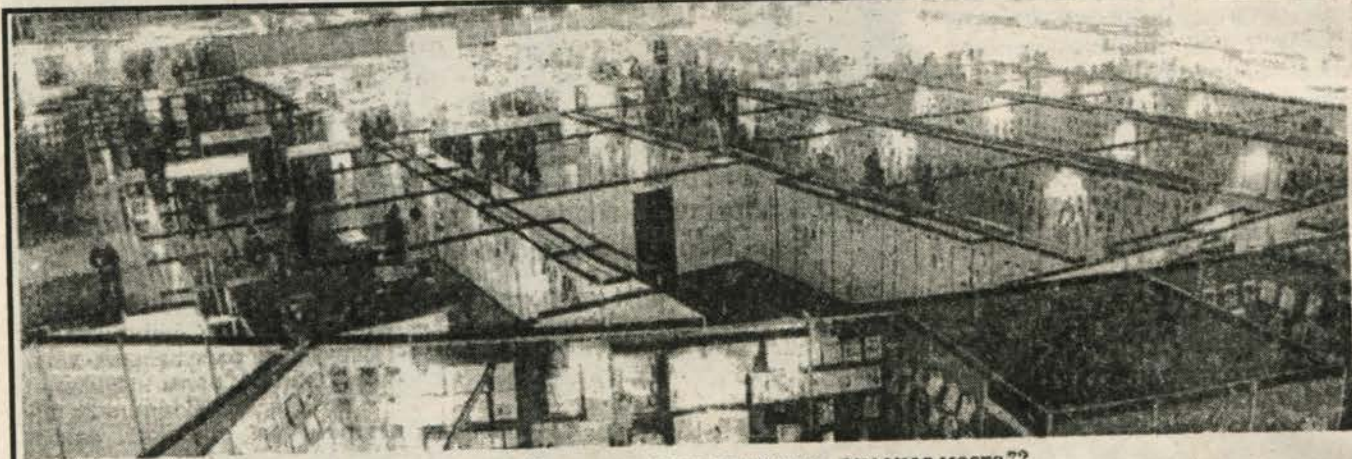
Сви су сигурни, а све је несигурно

Потрудили смо се да добијемо информације од свих који учествују у овој теми или је у њиховој надлежности. У Министарству културе су нам рекли да прате развој догађаја у вези са организацијом Међународног сајма књига у Београду, али да о томе коначну одлуку доноси директор Београдског сајма.

Са директором Београдског сајма, Слободаном Петровићем, никако нисмо могли да успоставимо контакт, иако нам је речено да је за све информације око организовања сајма књига искључиво он надлежан. Његовог заменика, Миодрага Плећаша, једног од актера "непристојне понуде" такође нисмо успели да пронађемо, мада је понуда од 15 одсто можда и пристojна у данашњим условима.

Огњен Лакићевић нам је такође био недоступан, али смо од Удружења књижара и издавача Југославије добили саопштење њиховог управног одбора у коме се, осим кратког историјата (постоје од 1954. године) наводи да је "саставни део Уговора од 24. 5. 2000. године, закљученог између ДП "Београдски сајам" и Удружења издавача и књижара Југославије о издавању у закуп простора Београдског сајма ради организације 45. међународног сајма књига у Београду, од 24-30. 10. 2000. године, био и ценовник техничких услуга за 2000. годину, и утврђени термини за одржавање следећа два Међународна сајма књига и то: 2001. од 23-29. 10. и 2002. од 22-28. 10. то је Међународна асоцијација издавача прихватила ове термине и ускладила их са другим међународним сајмовима књига". Осим тога, Управни одбор овог удружења је одбацио све инсинуације и оптужбе као неосноване.

Код појединих чланова Удружења издавача и књижара Србије и Црне Горе смо могли да добијемо углавном потврду да су изјавили све што је објављено, као и да тренутно имају око четрдесетак чланова, с тим што се тај број повећава.

Сајам књига у Београду: спор стигао до „високог места“?

ПРОБЛЕМ ОКО САЈМА КЊИГА У БЕОГРАДУ СЕ ЗАОШТРАВА

Нечасни предлог

Бранислав Гојковић, извршни директор Пословног удружења издавача и књижара Србије и Црне Горе, тврди да му је заменик директора Београдског сајма нудио проценат од зараде. – Издавачи из Удружења неће учествовати ни на каквом сајму који Удружење не буде организовало

МАСКИРАЊЕ У СВЕЛОСТ

Велики број тзв. западних учитеља покушава манипулацијом и преваром да освоји и задржи своје следбенике, као и да их изолује од породице и пријатеља одвајањем од националне традиције

Већ неколико година у свим књижарама код нас присутни су амерички бестселери из области западне психологије са саветима како да остварите све своје циљеве у најкраћем временском року. Књиге тог жанра, по речима аутора, настале су као резултат вишегодишњег проучавања источњачке филозофије и религије.

Савет који се протеже кроз сва дела је: „Замислите да је све у реду“. Сад ви замислите просечног Американца који нема посао, новац, пријатеље и да при том он, по савету психолога, замисли да има добар посао, новца колико му је потребно, неколико добрих пријатеља и све то постиже уз помоћ креативне визуелизације као најефикаснијег метода за остваривање ових циљева (по савету Шакти Гавејн, ауторке истоимене књиге, која такође каже: „Ретко користим реч Бог, јер она у себи садржи много збуњујућих конотација“). Скот Пек у књизи „Пут којим се ређе иде“ наводи: „Било би разумно закључити да је Бог илузија у умовима људи – деструктивна илузија, и да је веровање у Бога заједничка форма људске психопатологије коју треба лечити“.

Преко тих издана готово све западне секте, које су присутне и на нашим просторима, на индиректан начин проналазе своје нове жртве. Некоме ко има нерешив проблем у књижари се укаже решење видљиво одмах у наслову, који

гласи: како да постанете милионер, како да се удате за човека свог живота, како да постанете омиљени у друштву, да се бавите послом који волите.

Поред креативне визуелизације неизоставне су медитације и мантре које сами измишљате у зависности од тога шта вам је потребно. Све мантре, било да се користе у некој од источњачких религија или у било којој секти, имају за циљ измену свести, тако што се непрестаним механичким понављањем задржавају у подсвести.

Човекова свест је у таквом стању подложнија утицајима, што користе секте како би најлакше дошле до нових чланова. Мир који доносе је мир отупело-

Супротно од срца које је пуно љубави, стоји хладна прорачунатост, а то доводи до разних превара, претварања, злоупотреба

сти и неосетљивости на патње ближњих, што човека искључује из стварног света.

Међутим, тзв. психолози са Запада су заборавили да ми нисмо ни Исток ни Запад. То потврђује и Владика Николај Велимировић: „Запад неуморно уређује спољашње ствари, док унутрашње вредности једна за другом ишчезавају, Исток неуморно култивира унутрашње

вредности, док спољашње пропадају. Запад зида чудовишне вавилонске куле, но пошто се те куле зидају од неотесаног камена и увек нагнуте на једну страну, куле се брзо сурвавају. Исток знојно глача камен по камен, и успео је углачати прекрасно камење, но нико не може да га сложи у једну грађевину“.

Христова вера предана од апостола не допушта ни додавање ни одузимање, иако многи самозвани пророци или месије често тумаче делове Светог писма на начин који им одговара. Најважније је остати трезвен и не дозволити да завлада одушевљење оваквим причама. Иза маске „верника“ покушавају да сакрију своје праве намере, које откривају само онима које доведу до стадијума да безусловно прихватају све њихове наредбе. Уместо да прихвате божје моралне законе, они их прилагођавају својим себичним интересима. Супротно од срца које је пуно љубави, стоји хладна прорачунатост, а то доводи до разних превара, претварања и злоупотреба. Хришћански симболи крст и икона су анатемисани.

Негирају основне људске вредности попут породице и пријатељства. Суштина људске личности је општење са другим људима кроз слободу и љубав. Насупрот томе, Запад све подређује задовољењу човековог ега. Демант причама о слободи и напретку су инвизиција, мржња, насиље, ратови. Једино путем насиља Запад шаље поруку осталом делу света.

Свето писмо у Јеванђељу по Матеју (гл. 7, 15-20) упозорава: „Чувајте се од лажних пророка, који долазе к вама у овчој кожи, а унутра су вуци грабљиви. По родовима њиховим познаћете их. Е да ли се бере с трња грождје, или с чичка смокве? Тако свако дрво добро родове добре рађа, а зло дрво родове зле рађа. Не може дрво добро родова злих рађати, ни дрво зло родова добрих рађати. Свако дакле дрво које не рађа рода добра, секу и у огањ бацају. И тако дакле по родовима њиховим познаћете их“.

Никада не смео заборавити да смо потомци Светог Саве, Светог кнеза Лазара, Владике Николаја, Светог Василија. Управо познавање и поштовање православља (вере љубави и милосрђа) као и нашег културног наслеђа, истиснуће све што нам пласирају са Запада са циљем да униште све што је вековима стварано у српском народу.

Весна Марковић

Како је фудбалски коментатор, повереник сваке власти и свих директора "Политикине" куће, постао заљубљеник у "хашку правду"

МОРАЛНИ СЛОМ ДОБРИВОЈА-БОБИЈА ЈАНКОВИЋА

Кад сам крочио у сјорџску редакцију, ње деценију, пошћени њамејни људи научили су ме одмах њри основна њосћулаша њрофесије – њаћносћ, исћишћносћ и родољубље. Боби Јанковић, ни њосле мноћо деценија, еснафске законе није усвојио. Можда му је њако и лакше, јер он верује у – "хашке њринције"

Мудри људи (а њих никад није било обиље ни у једном друштву, нити у једном народу) схватили су тог несрећног петог октобра минуле године – да тај датум јесте "гранични камен" нечега, али то нешто свакако није оно што пропагатори тог новог "датума револуционарног ослобођења" желе да наметну и прикажу: напротив, тај дан је срушио и последње остатке остатака зрнца морала у српском друштву! Ни деценијама није било много боље, али "петооктобарски преврат", показаће се, национално је погубнији од оног двадесетседмомартовског, из 1941. године. Људи су, преко ноћи, од тог петог октобра, изгубили "компасе", почели да се пресалдумљују, да гамижу, да плују по себи, по свему што су годинама уназад мислили, рекли или, што је најгоре, написали... Остало на папиру.

То није била обична промена мишљења, већ истинска "антикатарза", уистину "маоцедунговског" или "полпотовског" типа...

Нормално, новинари слабијег морала и карактера, вероватно и због кукавичлука, први су посрнули, поклекли пред налетима моћне револуције (англосаксонски немилосрдне, баш као и те 1941). По природи свог посла, новинари су пре свих почели да своје дугогодишње битисање у јавном животу преко својих брижљиво писаних и љубоморно "негованих" колумни и писанија, доводе у питање. Самим тим, и сами себе, и своју личност, расцепили на два дела, хистерично и сумануто дворављајући се преко ноћи насталим новим и то обавезујућим "правилима" жестоке револуционарне тортуре.

Остаће за историју забележен дан кад је нови уреднички тим државног "Танјуга" саопштио да се "кају и изви-

„Njujork tajms“ o američkim uslovima SR Jugoslaviji

Milošević mora u zatvor do kraja marta

Ne insistira se na momentalnom izručenju bivšeg predsednika

VAŠINGTON (FoNet) - SAD su saopštile demokratskim vlastima u Beogradu da, ako očekuju nastavak američke finansijske pomoći nakon 31. marta, do kraja meseca moraju uhapsiti Slobodana Miloševića i istovremeno saradivati u izručenju u Hag najmanje jedne osobe optužene za ratne zločine, koja se nalazi na teritoriji Jugoslavije, piše jučerašnji „Njujork tajms“, pozivajući se na zapadne izvore.

„Vašington ne insistira na momentalnom izručenju Miloševića u Hag. Amerikanci žele da jugoslovenske vlasti javno saopšte da će bezuslovno saradivati s Tribunalom oko međunarodnih optužnica protiv Miloševića, da će takođe saradivati sa sudom u Hagu oko istrage u pogledu Miloševićeve imovine, kao i da će Tribunalu omogućiti uvid u dokumenta koja zaista imaju neki značaj“, ukazuje „Tajms“.

Njujorški dnevnik navodi da je američki ambasador u Jugoslaviji Vilijem Montgomeri prošle nedelje, nakon konsultacija u Vašingtonu, jugoslovenskom predsedniku Vojislavu Koštunici i predsedniku Vlade Srbije Zoranu Đinđiću predao tri strane dugu listu zahteva.

„Lista nosi naziv 'Specifične akcije' koje bi trebalo da doprinesu pozitivnoj oceni 31. marta i u njoj se, između ostalog, traže koraci za ekstradiciju optuženih

parentnost u vojnoj saradnji za Vojskom Republike Srpske. Na listi se, takođe, pominje potreba za boljim informisanjem srpskog naroda o zločinima protiv čovečnosti koje je počinio Slobodan Milošević, kao i oslobađanje svih albanskih zatvorenika“, navodi „Tajms“.

List dodaje da američki zvaničnici listu doživljavaju kao upustvo a ne diktat, dodajući da predsednik Đorđž Buš želi da nastavi pomoć postmiloševićevskoj Srbiji.

„Medutim, američki zvaničnici dodaju da se predsednik Buš nalazi pod velikim pritiskom raznih organizacija za zaštitu ljudskih prava, nevladinih organizacija, pa i nekih članova američkog Kongresa, koji od nje traže da uskrati dalju pomoć, pošto smatraju da Vojislav Koštunica pokušava da blokira Miloševićevo hapšenje i ekstradiciju u Hag“, zaključuje „Njujork tajms“.

њавају што су до петог октобра онако извештавали, и обећавају да ће од данас бити на страни истине"! Боже, какво лудила. Истине? Хм, како то лепо звучи... Боже господе, како је то све релативно. Ко ће "танјуговцима" да верује: да ли су деценију раније истинито извештавали кад су потенцирали "борбу српског народа и Југославије за слободу и опстанак", или... од "петог октобра", или – сад кад траже лешеве на све стране (додуше, не баш на све – на Космету и у Крајини, на Озрену... их баш и не траже!)? Шта ли ће им тек деца рећи?

У општем суноврату, десила се још једна траума, посрнуо, суновратио се и један доајен. Доајен спортског, тачније фудбалског, још тачније "звездашког" новинарства. Штета! Ако је икоме жао, онда је то аутору овог скромног коментара. Добривоје-Боби Јанковић није било ко, али – заувек се и коначно "оклизнуо" о истину, стропоштао се на патос морала. Као гром из ведрога неба, освануо је кратак текст, коментар у петак, овог 15. јуна, на спортским страницама "Политике", листа у коме је Боби и уредник спортске рубрике, свакако стопроцентно "досовски" постављен, баш непосредно после преузимања власти у Србији Вилијама Монтгомерија (великог србомрца и опасног човека), а кроз параван тандема Коштунџица-Ђинђић. Наслов није

много откривао: "Шта ће то бити су-тра у Железнику": тема занимљива, суштина (наравно закукуљена и замуљена у Бобијевом стилу, а он, кад неће одлично да пише, кад хоће да се обичним језиком казано "курва" ("prostituише" новинарски), увек је умео и тако да пише – интелигентан напад на оне који подгревају мржњу у фудбалу, нарочито у односима два љута ривала Звезде и Партизана, поготову у борби за шампионску титулу која, де факто и де јуре, кад је у игри велики новац, постаје из године у годину све безобзирнија, као никад пре...

Да скратим, Боби је прозвао Ненада Бјековића, најгласнијег из табора Партизана, а да име није споменуо у коментару. Ипак, дилеме нема, зна се то на најобавештенијем месту у граду – у кафани "Шуматовац". И, сви то знају. Аутор овог текста се чак и слаже са првим делом кратке Бобијеве колумне...

Неочекивано, при крају мале колумне али велике отровности, стиже "плус", цитат: "Било би најгоре и трагично да изречено буде анализирано тек ако се догађај у Железнику (ради се о утакмици која је одлучила првака, Железник-Звезда, оп. а.) отме "високом ризику", и уколико произвођачи хушкачке атмосфере хладно постану сведоци о броју жртава једне, ипак обичне спортске утакмице".

Даље, наставља Боби: "Уосталом, ако неко има праксу у хушкању народа на ратове, на изгубљене ратове у протеклој деценији, имамо је заправо ми. Медијски мач је неко држао. Страдали су, наравно, недужни људи. Али, родбина погинулих и страдалне избеглице (каква лажна патетика, оп. а.), од кинских цркава до Пећке патријаршије, неће пред судове, ни овдашње ни хашке. А позивари на несрећу хоће, један по један". (Крај овог мрачњачког цитата)

Да ли је могуће? Боби Јанковић, доајен спортског новинарства, да ово напише. Ни да трепне, да му застане кнедла у грлу, од оволике количине незнања, злобе, злонамерности, лицемерја, лажи, и зашто не рећи пре свега – издаје и народа, и државе, а богами и професије!

Ко је то, Боби, "хушкао на ратове"! Не знаш одговор, а тако је једноставан: Американци!

Тај ко је наоружао и, пре свега, осмислио и формирао усташе "Зенге", балисте "УЂК", Јанеза Јаншу, "ОБ-ПМБ" у Бујановцу и Прешеву, "капетана Лешија", Адема Јашарија, Мирка Норца, Фрању Туђмана... е, тај је, Боби незналицо (да ли само то?), хушкао и на ратове. Ти су, ако је веровати статистици, произвели у свету, после Другог светског рата (а који је такође био ве-

**произвођачи хушкачке атмосфере хладно по-
стану сведоци о броју жртава једне, ипак обич-
не спортске утакмице.**

**Уосталом, ако неко има праксу у хушкању
народа на ратове, на изгубљене ратове у про-
теклој деценији, имамо је заправо ми. Медиј-
ски мач је неко држао. Страдали су, наравно,
недужни људи. Али, родбина погинулих и
страдалне избеглице, од книнских цркава до
Пећке патријаршије, неће пред судове, ни ов-
дашње ни хашке. А позивари на несрећу хоће,
један по један.**

лика игра светских банкарских центара моћи), срачунато и осмишљено двестотине педесет (250) оружаних интервенција широм ове мале земаљске лопте (говорим ти фудбалским речником – јер то разумеш)!

Даље, не знаш да је амерички новинар, твој и мој колега, који је био присуган на додели награда у Бостону, баш у тренутку кад је Ричард Холбрук од радости ђипио до плафона са столице, јер му је јављено тог трена да је погођена зграда нашег РТС-а (макар, Милановић био директор, а СПС-ЈУЛ "уредник": уосталом, ти си тада здупно писао за Хаџи-Анџића, и то против Ђинђића, очи меча Звезда-Динамо Кијев, ако се сећаш...), поставио питање Холбруку – "зар је и телевизија ратни циљ"? Настао је мук у сали, све америчке колеге су га исповале, Холбрук му кроз зубе процедио: "Губи се". Данас, човек живи у Београду, ожењен Београђанком, Српкињом. Ти, Боби, то не знаш, као што не знаш ни ко изазива ратове, "хушка" народе.

Ко је Боби "хушкао народе" 1914. године? Ко је послао ултиматум Србији у девет тачака. Србија је прихватила (да ти напоменем, Никола Пашић је био жив, да не побркаш са последњом деценијом) – осам тачака, али, авај, девета је била довољна да највећа светска католичка империја (до данас) постави шездесет хиљада (60.000!) вешала за Србе, тачно четири у Београду, једно на сред Теразија...

Ти не знаш суштинску улогу Волфганга Петрича у српској Босни, нити Кушнера и Хакерупа, али имај бар обзира према јавно написаној речи, имај бар резерве и аутоцензуре према сопственој глупости и незнању. Ово што си написао, брука је и срамота. Права "досовска".

Кажеш, "медијски мач је неко држао".

Ха, ха, ха... Комедија. Толико година новинар, и то спортски, а појма немаш ко су светски господари медијске моћи (и сваке друге). Свашта. Колико

незнања. Веруј ми, баш сам разочаран, јер читам твоје текстове скоро двадесет година.

На судовима, нашим и "хашким", неће бити Клинтон, Олбрајтове и Солане. Ти то добро знаш (бар се надам). А, ево шта не знаш:

– Бившем председнику СРЈ окачена о решетке стоји оптужница Хашког трибунала (какво језуитско име за окупаторски казни изум), једна тачка оптужнице, такозване, прецизира: "Депортација, убиство као кршење ратних закона и обичаја и прогони на политичкој, расној или верској основи, почињени у настојању да се обезбеди(!) даља српска контрола у покрајини".

Е, мој Боби... О ратним законима причају они који су бацили 33.000 тона бомби (већином – уранијумских), убили дете на ноши, срушили мостове, побиле цивиле у РТС-у. Притом, испада да су Срби окупатори на Космету. Перфидно названом, без именице и придева, неодређено – "покрајином". Као да је на Марсу...

Е, мој Боби, знаш шта је најтужније од свега, грђе од твог незнања?

То што те није чак ни срамота.

А, ипак си уредник познате спортске рубрике. Био си и доајен, а сад си... и сам знаш шта. Што рече једном твој кум и земљак, из "НИН"-а: "**Јесте ми кум, али је увек био п...**"!

За крај: тај Монтомери, коме ти свесно, подсвесно, несвесно или бесвесно служиш (а да и не знаш), тај који господари медијима у окупираној Југославији, служио је војску од 1967. до 1970, једну годину и њега је захватио "демократски синдром" – "вијетнамски" – где је провео ту сезону (опет морам да ти напишем фудбалским жаргоном, јер ти то једино разумеш).

Да ли си заборавио пренемагање Лестер Сигија, и најаву револуције која ће се десити у твојој земљи, тик испред "Мадере" где седиш и Ташмајдана где станујеш, из уста фудбалског тренера тог енглеског клуба, Питера

Тејлора, кад су вршили кампању да избегну дуел против Звезде на Маракани нашој? И тај фудбалски тренер, баш као и ти сада, и, нажалост, ја сада, отишао је из фудбалских тема у неке много опасније, мрачније. Да ли си заборавио шта си тих дана написао? Ниси тад споменуо ко "хушка" народе на ратове"...

А, повратак, заправо протеривање, репрезентације из Шведске? Ниси, ваљда, толико наиван да помислиш како смо "ми" – "медијски мач држали". Размисли, ако смеш...

Ђинђића си некад називао "јефтиним политикантом", и агитовао да "такви не треба да долазе на Звездине утакмице да би куповали јефтине политичке поене", поготову ако раније нису долазили на утакмице. Нападао си га јавно да "**Ђинђић хоће да испровоцира nerede на стадиону на утакмици Звезда – Динамо Кијев, како би скренуо пажњу на себе, а УЕФА Звезду елиминисала, због политике на стадиону, из даљег такмичења**". Заборавио си све то... Додуше, испод тог текста, од прошлог лета, стидљиво си се потписао "Д.Ј.", иницијалима... као да си желео да кажеш – "нисам мислио то што сам написао"... Видим, сад си се револуционарно охрабрио, ниси више висок 165 сантиметара, нагло "растеш" – што је више "хашких оптужница" за "кривце" који ће сви "један по један". Чак и речник окупатора, Аушвиц-речник, Јасеновац-речник, Јадовно-речник, користиш...

Узалуд сад Ђинђићу пијеш из длана, глорификујеш његову заслугу због одигравања "вечитог" дербија, сликама "Ђинђолиним" илуструјеш спортске стране своје рубрике.

Узалуд...

Јер не знаш да је "Патер Лоран", главни у овдашњем Реду дружбе Исусове, шеф католичке елите у Београду – Језуитске, јавно обелоданио да је "Зоран Ђинђић – Србин који најбоље познаје језуите" (истакнуто у антрфилеу, "Блиц", 11. март 2001. године)! Узалуд, твоја, Боби, закаснела "досовштина"...

Још си ти, мада у поодмаклим годинама, језуитски шегрт, приправник.

Искористили те за једнократну употребу. Штета! А, био си баш фудбалско перо... (додуше, увек мало замуфлирано). Сад су те разголитили. Језуитски. Наивно си искоришћени. Шта ћеш, живот тече даље... И, утехе ради, ниси једини искоришћени "петоктобарцац". Биће вас све више у очима народа српског.

"Један по један"...

Дејан Анђус

ПОВРАТАК МИЛАНА ТОМИЋА

*Како се "емигрант" (да не буде забуне, побегло из вишепартијске, а не некадашње "црвене" Србије), из далеке Монголије (Зимбабвеа) обрео у Кошћуницином шабору
Човек УДБЕ, Савеза комуниста, на почешку и СПС – сада високи функционер ДСС-а*

Фрапантна чињеница, која ће, историјски гледано, скупо и прескупо коштати српски народ, јесте – повратак "титоистичких" кадрова буквално у свим сегментима живота и друштва у Србији: наравно, и у – спорту!

Ствари се по систему "домина" одвијају. Дешавања преглићу једно друго. Сценарио као у филму "Балканска правила": велики "камбек" "старе, добре" брозовске УДБЕ, неумрле, и велика освета која се спроводи над оним политичким и безбедносним снагама и структурама друштва које су, у протеклих нешто више од десет година, бар покушале да обнове државност и Србији и српском народу у целини: брозовска, антисрпска УДБА (обновљена под параваном, демагошском кованицом – Демократска опозиција Србије, а која се одмах после неооболшевничке револуције, у складу са старим УДБА-шким традицијама и тековинама, намах претворила у – жестоку једнопартијску диктатуру), вратила се и у – спорт. Овај пут на још перфиднији начин него пре пет деценија, са "демократским" префиксом и плаштом.

Пример над примерима: пре неколико недеља, у редовном термину назови спортског канала "СОС" (узгред, власника Драгише Ковачевића, који је за неколико година прешао "трновит пут" од мезимца полицијског клуба "Милиционар" и Човићевог кадровског уредника, у време успона ЈУЛ-а, на тадашњем Студију Б, до садашњег наслањача, углавном, на Кошћуничину струју у тзв. ДОС-у), у сталној рубрици "Сведоци историје", коју води стари бољшевик и лицемер, Миле Кос, познат у својој језуитској новинарској каријери по томе што је као рани "звездаш" постао фанатични "партизанавац" (јединствен случај у историји београдског новинарства!), а најпознатији по томе што је давно волшебном избегао точкове аутомобила славног Драгослава Шекуларца, а који више није могао да издржи да му

Милан Томић,
кадровик за сва времена

Партизанов човек, Кос, из пакости и ко зна још чега, благи и омаловажава фудбалски значај и каријеру некад једног од најспектакуларнијих светских асова фудбала, довео је широј јавности не тако познатог човека – Милана-Милета Томића. Наводно, да нове генерације сазнају нешто више о нашој чувеној спортској прошлости.

Повратак "старог" кадра – М. Томића!

Милан-Миле Томић, бивши дугогодишњи генерални секретар Спортског друштва "Црвена звезда", међутим, добро је знан и презнан хроничарима спорта, бившим спортистима, ревносним навигачима, многобројним спортским званичницима. Како и зашто?

Прво, позитивна историја: реч је о некадашњем врском атлетичару, шампиону, репрезентативцу, "стиллчезисти", средње и дугопругашу! Родом из Шаторње, мирног села надомак Тополе.

Али, сад следи други део "каријере": сарадник старих удбашких кадрова, увек присутних у најпопуларнијем српском

клубу свих времена. Пре свих, извесног Веље Марковића. Они који дуго памте злехуда времена Брозовог терора, сетиће се дотичног Веље као председника Звездиног спортског друштва, али и као главног кадровика тадашње тајне политичке полиције, за постављање кадрова на директорска места најзначајнијих предузећа. Без Вељиног "бефела" – директор, мајци, ниси могао постати.

Пре много година десило се чудо: Миле Томић победио бившег истакнутог другог спортисту "црвено-белих", такође кандидованог за најзначајније место великог спортског друштва, тесно, "минималцем" – 6:5, у гласању, и постао "генсек" Звездин. Кажу, они који дуго памте и много знају, да су та шесторица гласача били мало, и модерним речником закамouflирано казано, "лобирани".

Истина је тешко докучива, али она постоји, тек било је у то време и чудних "коинциденција": и Веља Марковић, као и Милан Томић, Миле (као и Кос, те су се тепали целих четрдесет пет минута у емисији), родом су из исте, малопре поменуте Шаторње, код Тополе. Уз информацију приде: отац бившег одличног атлетичара био је учитељ у школи потоњем удбином кадровику за сва "директоровања" широм Србије!

Истина је и да је побеђени, тј. надгласани, противкандидат за тадашње место "генсека" СД Црвена звезда, такође познати спортиста велике Звездине породице, био, као и касније, помало "неподобан": без икаквих "леђа", што би он сам рекао "мирне савести", и без икаквих талената за "лобирање"; и, што је за тадашње (изгледа као и садашње) прилике било пресудно, није био "члан" ("библиотеке"); нормално, за разлику од "правоверног" и амбициозног атлетичара.

Прича о кандидатурама у та једнопартијска времена завршена је, сећају се многи, и овако.

Бивши хокејаш, касније најпознатији тренер у овом спорту, давио је лукавог и "лисичастиг" Милета Томића, и то у –

купатилу. Било не поновило се.

Али, залуд, било је одвећ касно: Миле је постао први! Оперативац "нумеро уно", "капо гранде" Црвене звезде.

Стара времена и стари удбашаи сада се силно обнављају, уз амерички окупаторски ветар, и уз Кошгуничино фигурирање у овој крупној игри најкрупнијег капитала, и економске и националне ускоро тешко надокнадиве "цене". Отприлике, Кошгунича подсећа на Броза неколико година уочи смрти, по систему – "он је добар", "не зна шта ови око њега раде", "не пита се он много" и, нарочито, "не меша се у своје послове" – једном речи прави параван за ове спектакулар-

и код Кошгуниче, "легалисте" и "антикомунисте" (мало морген)! Ето Милета – сад као високог функционера ДСС-а! У "Сведоцима историје" забележена је и ова Милетова мисао: "ДСС сам одабрао јер та партија једина обједињује – национално, демократско и европско у себи"! Стара УДБА баш зна како да се додвори.

Националиста новинар, који пише овај текст, тврди, убеђен у своје десетогодишње политичко искуство (морам да признам Милету да му је политички стаж знатно дужи и разноврснији од мог скромног – радикалског, српског, родољубивог, антиинтернационалистичког,

ника Тијанића до владара из сенке Јовице Станишића. И других.

Милан Томић се није случајно учланио тамо где се учланио.

Средњопругаш из Шаторње игра на дуге стазе, на "рекорде" (у граду се прича да је намеравао неке новине, рецимо бивше "Борбине" куће, чим заживи назови закон о приватизацији медија – односно велика превара и плачка америчких играча пласираних после "демократског октобра").

Да ли је баш најстарији спортски дневник "Спорт" на Милетовој листи жеља? Новине у којима је Томић некада јео хлеб "седме силе".

Сазнаћемо ускоро. До тада, за млађе нараштаје српских конзумената спортских програма, нека знају да није историја све што Миле Кос саопшти. То је само њен део, и, углавном, тачан онај који подсећа искључиво на спортска достигнућа.

Други део историје "Сведока историје" вешто лавира и рачуна "за сутра", с обзиром на необориву чињеницу да – врхунски спорт и политика никада неће ићи одвојено. То је само фраза за маломне.

Знају то веома добро двојица Милета, један "звездаш" други "партизановац", један Томић други Кос. Власт је велика страст, а повратак старе удбе на трон српског друштва јесте велика победа и тековина нове (додуше, копија никад не може бити "ориџинале") "социјалистичке" ("досовске") револуције (Кошгунича је приликом посете Шредеру, недавно, баш тај термин употребио).

Ипак, времена се мењају, и даље важи оно – време је, али и "серве" се мењају (као у тенису), а има и оних који, на жалост таквих "повратника" као што је Томић, дуго и ревносно памте и суштинске ствари познају.

И, питање, велика загонетка: зашто је Милан-Миле Томић, стари компартијац, тако муњевито, пре шест година, спаковао кофере што даље од Србије?

Да ли ћемо гледати други део, наставак, "Сведока историје"?

Хоћемо, наравно!

Дејан Анђус

Вељко Марковић, некадашњи Милетов заштитник и члан председништва СР Србије

не полицијске предигре и игре у борби за великим пленом – узети привреду и ресурсе Србији! Заувек, народе!

Преткрај приче је веома тужан, крај, видећете, најтужнији. Прво је почело озбиљно да посрће и да руинира најомиленије "у Срба" спортско друштво, колектив звучног имена – Црвена звезда. Зарибали су црвено-бели у многим гранама. У многим, такође, никад се нису до дана данашњег опоравили. О периоду Милетовог "секретаровања" стотине обавештених људи могли би штошта да кажу и напишу. Тек, једног неочекиваног дана, отприлике пре шест година, "гордијев чвор" пресекао је један легендарни командант "тигрова" (сад покојни). Послао је поруку у просторије Црвене звезде...

За тачно месец дана, Миле Томић, спакованих кофера, био је житељ – Зимбабвеа. По занимању економиста, ето њега и у мултинационалним корпорацијама! Ето њега и у – Монголији. Код потомака Џингис-кана!

И, на крају, пошто је терен у сваком смислу "чист", после преврата старих снага, после "петог октобра" (Лењин им је "деда", а Броз "тата"), ето Милета и у Београду, ето Милета, од пре пет месеци,

антиамеричког, антипитоистичког, све у свему – "анти удбашко-томићевског!!"), тврди да Томић нема појма о националном, демократском и европском.

Вратио се из Монголије, право па у ДСС!?

Томић једно, несумњиво, зна – да ради око "лове" и са њом... ако Кошгунича ни о томе наводно не зна ништа, има оних који то изврсно разумеју: од савет-

Посрнуле легенде: Џајић и Ђурковић постројени код канцелара Ђинђића

НА СЕВЕРУ СЕ СРПСТВО НЕ ГАСИ!

Прича момака из "старе гарде" Звездиног севера о љубави према отаџбини и Црвеној звезди

Звездин север је место где су се одувек скупљали момци који ма је љубав према Српству, наравно и Црвеној Звезди, увек била на првом месту. Од момента када се на овим просторима почело са организованим навијањем, звездини навијачи су међу првима кренули са испољавањем српске идеје, певањем српских песама и супростављањем антинационалном комунистичком режиму, који је као куга захватио Србију од 1945. године.

У времену када је то било најопасније, а то је оно време када си и због шајкаче ишао на информативни разговор, звездине "Делије" су како на Маракани, тако и тамо где су одлазили на гостовања, поготову у Загреб, Сплит и остале

градове у Хрватској, са поносом истицали свој национализам и љубав према српству. Велики број ових младића је, у периоду отаџбинских ратова које је наш народ водио ради одбране Републике Српске Крајине, Републике Српске и Косова и Метохије, положио своје животе и тиме на делу доказао своје родољубље. Управо из тих разлога разговарали смо са припадницима "старије гарде" звездиних "Делија", Браниславом Зељковићем-Зељом и Владишом Симоновићем-Симоном.

• Кажите нам како је то све кренуло? Шта је то што је на вас утицало да кренете на Звездине утакмице и да почнете, у оно време, да истичете своју љубав према Србији и српству?

Зеља: Па још смо као клинци почели да долазимо на север. Ту смо се дружили и учили неке ствари. Имали смо, рецимо, од шеснаест до осамнаест година и сви смо учили један од другог. Набављали смо видео касете страних

„Делије” за „Велику Србију”

навијача, почели смо да на "кварно" слушамо четничке песме. Не могу сада да кажем да је све то кренуло од нас, јер је било тога и пре, али ми смо са тим први јавно кренули.

Симона: Свако је тај национализам донео из куће, као ствар кућног васпитања.

• **Колико је то јавно истицање српства било опасно у то време када сте ви кренули са тим?**

Зеља: Било је много опасно. Рецимо, приликом једног привођења од ондашње полиције, у пријави су ми написали да су код мене нашли шајкачу. То је био разлог да те гоне. Ниси смео да запеваш ниједну српску песму. Ако би то запевао онда би ти написали да изазиваш верску и националну мржњу. Одмах би постао непријатељ "државе и народа".

Симона: Било је толико опасно, да ове садашње генерације не могу ни да претпоставе тако нешто.

• **Видите ли данас неку разлику у понашању државе по питању национализма?**

Зеља: Нема неке велике разлике. У овој земљи изгледа можеш све да будеш осим националисте. По мени је реч националиста најдивнија реч, и сваки човек који није националиста није баш чист.

Симона: Ја ћу искрено да ти кажем. Мислим да је данас много теже бити националиста него онда. Рецимо, када хоћу да се обучем свечано, обучем српску народну ношњу, и сви ме гледају бело, јер немају појма шта је то. То је проблем јер се наша традиција заборавља. Данас је то баш интензивно изражено.

• **У време СФРЈ била је једна јака фудбалска лига. Наравно, то је био изазов да се оде на гостовање у Хрватску, Босну, Словенију... Међутим, поред жеље за гледањем утакмице, таква гостовања су предвиђала и сукобе на националној основи. Како је изгледало једно такво гостовање? Да ли је рецимо постојало "братство и јединство" које је онда било пропагирано, или је то било замазивање очију?**

Зеља: Ма какво "братство и јединство". То никада није постојало. Искрен да будем, то није постојало ни са наше стране, ни са њихове. Приче како је до тих сукоба навијача долазило услед неког хулиганства или нечег сличног је било само бежање од стварности. Сви ти сукоби су били на националној

основи. Они су били Хрвати, ми смо били Срби и то је било довољно за сукоб. Што се тиче самог одласка на таква гостовања, за нас је то представљало доживљај. Ми се њих никада нисмо бојали.

Хрвати као Хрвати, увек су били и остали кукавице. Најбољи пример се осликава код навијача Динама из Загреба, које је у суштини направила сплитска "Торцида". Они су били, што се оно каже, прави индијанци. Њих смо стално тукли. Рецимо, најавимо им се телефоном да долазимо у то и то време. Ми дођемо у Загреб баш у време када смо им се најавили и покажемо им да са Србима нема шале. Лично мени, Сплит је био најопаснији за гостовање у Хрватској. Мали град, сви навијају за Хајдук, и сви те мрзе када тамо дођеш. Али, и поред тога, ми смо тамо ишли и са шест људи, и са шесто људи. Значи, оно, у различитим етапама.

Симона: Мени је највећи доживљај био када смо нас пет били на кошарка-

шком гостовању у Задру и Шибенику. Нас пет испред четири хиљаде разјарених устани. Тада је најлепши ужитак да истичеш српство. Ово што је Зеља причао, то је заиста тако било. Рецимо, што се тиче тих заказивања туча. Ми смо их, на пример, звали сваки пут када долазимо у Загреб или када, на путу на неко друго гостовање, пролазимо кроз њега. Никада нисмо изневерили што се тога тиче. Закажемо им тучу у Максимирској шуми, ми као по обича-

ју дођемо и осветламо образ српству.

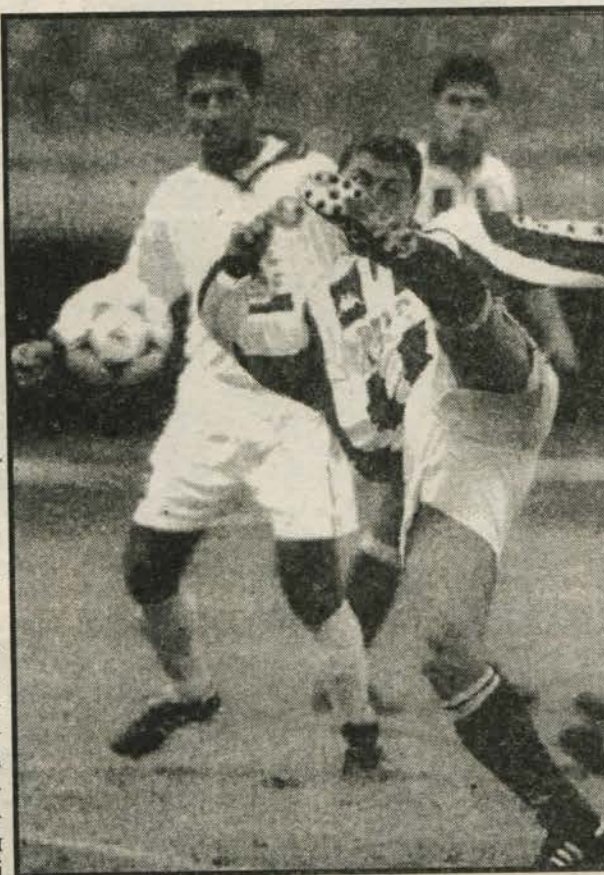
Што се тиче Сплита, ту је рецимо био проблем, што Зеља каже, јер цео град навија за Хајдук. Ту си морао да се бориш и са обичним житељима од седам, до седамдесет седам година, са њиховом полицијом. Имали смо ту једном праву авантуру, када смо у самом Сплиту боравили пуна четири дана, и то у хотелу "Дујилово". Цео Сплит је знао да смо ту. Једном су, додуше, дошли да пробају неки сукоб, али ми смо ипак остали пуна четири дана, и нису нам ништа могли.

• **Колико је то што се дешавало на стадионима широм оне Југославије, било предсказање за касније догађаје?**

Зеља: Свако иоле свестан је знао да је само питање тренутка када ће доћи до неког рата. Није било питање да ли ће доћи, него када ће доћи.

Симона: Ја сам то већ једном испричао за вашу емисију, када смо причали о догађају на Максимиру у Загребу. То је био, слободно могу да кажем, један историјски догађај. То је била заиста једна права најавна свега што ће се догодити, и овога што се још увек догађа. Наравно, тих "Максимира" је било и раније, али се тада први пут осетило да нешто мора да се деси.

Пошло нас је мало више него обично тада у Загреб, управо због тога. Заиста, када смо дошли та-

мо, схватили смо колико смо били у праву, јер смо нашли гомиле цакова са шупом, камењем и питај Бога чиме још. Све је било спремно за сукоб.

• **Долази период рата. Требало је прећи са речи на дела. Како су "Делије" дочекале рат?**

Зеља: Комплетна прва екипа "Делија" је отишла на ратиште. Прво у Источну Славонију, а касније и на остала ратишта. Ми смо знали, и били смо свесни да ће до тога доћи, тако да смо потпуно спремни то дочекали. Били смо у разним формацијама и сви смо се борили за исту ствар. Заиста, пуно је "Делија" положило своје животе или је било рањено. Свим погинулим нека је вечна слава.

Симона: Ја лично из објективних разлога нисам могао да идем на ратиште, и то заиста жалим, али сам свим силама на друге начине помогао своје другове који су тамо ишли.

• **Поједине организације, попут ових невладиних, данас све више ниподаштавају тај ваш одлазак на ратиште. Сматрају вас људима који су били залуђени, људима мржње...? Како ви гледате на то?**

Зеља: Једна од таквих организација жели да изведе марш хомосексуалаца и лезбејки на улицама Београда, па нека буде уверена да јој то неће успети. Ето шта ми мислимо о тим организацијама. Ја бих опет ишао на ратиште, где год се брани српство. Ишао сам и некада, ишао бих опет, само из разлога да браним Србију.

Симона: Па ја не могу да схватим да неко може да омаловажава људе који су ишли да бране српство и српске земље.

Посебно ме нервира ова прича око Хага, које те организације потенцирају. Да ли они размишљају да ако почну

да се изручују наши људи, да у, не дај Боже, неком будућем сукобу нико неће хтети да иде да брани земљу, јер једног дана може да заврши у Хагу. Убија се традиција, убија се православље, убија се идеја о српству, и то је заиста опасно.

• **Верујете ли да ћемо се опет једног дана шетати по српском Книну, по Косову и Метохији и по свим оним територијама које су тренутно окупиране?**

Зеља: Наравно да верујем. Искрено се надам да ће то бити што пре.

Симона: Живот бих дао за тако нешто. Смрт је мала цена за враћање онога што је наше.

• **Са Звездом сте доживели једну од највећих радости коју може да доживи човек који живи за свој клуб. "Звезда" је 1991. године постала првак Европе. Како гледате на све то после десет година? Каква је разлика "Звезде" сада**

и оне из Барија?

Зеља: Па тада се заиста играо неки фудбал. То се са овим фудбалом, који се данас игра, не може поредити. Данас нити имамо фудбал, нити лигу, нити било шта.

Симона: Па све ово што је Зеља рекао у вези са тим поређењем стоји. Заиста, то су две ствари које се не могу поредити. Данас је лига равна катастрофи.

• **Има ли међу млађим "Делијама" достојних наследника који ће, као што сте ви некада чинили, пропагирати српство?**

Зеља: Има доста добрих момака, има доста добрих националиста. Нажалост, немају баш неку добру прилику, као што смо то ми имали, да негде то покажу. Ја мислим да север има веома добру перспективу, и док год смо ми, као старији тамо, ти дечаки ће имати од кога нешто да науче.

Симона: Има заиста доста добрих момака, доста заслужних и доста вредних. Мислим да су имали тај пех, јер је некадашња прва екипа отишла на ратиште, па ови младићи који сада стасавују нису имали прилику да од ових уче. Баш зато, и поред тога што их сматрам веома добрим младићима, морају још доста да уче.

Овако говоре момци који су са Звездом прошли сито и решето. На крају су нас замолили да објавимо један демант, јер су, како они кажу, у неким новинама прочитали да је Владан Батић био вођа навијача Црвене Звезде. Е, они у глас заједнички кажу: "Владан Батић никад није био вођа навијача Црвене звезде!!!"

Владимир Ђукановић

Владица Симоновић-Симона и Бранислав Зељковић- Зеља

ЋИЊЊАЊЕ КАО СУДБИНА

ЋиЊање вам је, ако нисте знали, ситари српски назив за *лицепрање*, тј. *продају* уштем јавног надметања.

Судећи по презимену данашњег председника Владе Србије, за њега би се слободно могло рећи да му је *ЋиЊање* као професија у крви, или, да се савременије изразимо – у женима. Заправо, презиме је наследио од *ЋиЊајућих* предака.

Но, док су ти преци *ЋиЊали* по сеоским ваиарима, а можда и као локални судски извршиоци, *Зоран ЋиЊић* је каријеру почео са *ЋиЊањем* и *мунђањем* *виндјакни*, а поштом је, мора се признаћи, заиста далеко догурао. Чак до НАТО ваиара и до титилуле хаиког извршиоца!

Најновији предмети председничковог међународног *ЋиЊања* су – његови сународници, и главом и брадом.

И, да видиће, убере Зоран понеку донацијицу, за сваку изручену српску главу, живе ваге. А народ се много и не буну. Ионако овде нема од чега да живи, па му дође као срећа у несрећи *бесилаћан* ситан и каква-таква храна у *Карлином* *аждајилишту*.

У међувремену, за *ЋиЊајућу* радњу појавио се међународни назив *тендер*. Да га сви Срби разумеју. С обзиром да је наш Зоки увек "у *шренду*" и вазда "ин" (још добро *паметно* његове доскорашње *минђуше* и *коњски*, или *мађарећи* реи), сасвим је реално очекивати да *ЋиЊић* ускоро најрасно постане – *Тендерић*. Светомир Момић

ОДА ДОСУ

Ја волим мој ДОС
и све моје ДОС-овце
Не сврби ме нос
и брига ме за новце
Волим цигаре, волим траву
и све што ме води забраву
Не стидим се ничега
као ни мој друг Чеда
Мом премијеру верујем
без обзира шта чујем
Волим и наше миле жене
па и оне распомамљене
Крадем, лажем и варам
не волим да се умарам
Ништа не разумем
и нико ми није јасан
па погледам у Чеду
и онда одмах гласам
Волим што не морам да се
за скупштину спремам
Монтгомери ми каже када да
дижем руку и да дремам
Волим кад кажу да ми верују
па и када ми јаму копају
Волим и оне људе у
белим колима са крстом
што са кошуљом у руци
упиру на мене са прстом

КО СЕ
БОЈИ
ВУКА
(И КОМИСИЈЕ)
ЈОШ !!!

СЕНЗАЦИОНАЛНО НАУЧНО ОТКРИЋЕ

Бујановац. Почетак јуна. Завршена је изградња највећег Потемкиновог села у Европи, изграђеног од новог материјала високе технологије чију смо лиценцу бесплатно добили од Американца – МИКРОБЕТОН: 95% микрофона и 5% бетона.

Главни извођач радова Мрки Човић се као тријумфални војсковођа враћа у престоницу.

Паника је завладала у редовима ДОС-оваца, па чије ли је место бацио око, а и Веља Илић се узмувао. Јавите хитно Монтгомерију побиће му се деца, функције су то, бре.

Специјална здравствена екипа разматра на који начин да Генералисимусу саопштити да су тзв. поражени Шинтарци сви обукли униформе мешовите полиције, да су узели и 6% Срба у полицију да им буду таоци. Слажемо се да му никако не треба саопштити да тзв. зона мора бити демилитаризована и да се наша војска мора повући у касарне у дубини Србије, Шлограће се.

Човић, Перишић, Михајловић су годинама седели до Слобе.

Нису причали о криминалу него су вредно радили. Сада причају много више него што би требало. Он их је створио као опозицију по својој потреби и лику.

Она је на нама лечила комплексе. Он их је годинама вукао за нос, терао да једни другима ломе кичме, подмећу ноге.

Они су гледајући њихову децу, замрзели и нашу.

Њихова мржња је неконтролисала.
Они на нама лече комплексе из задње деценије.
Нађимо им психијатра хитно.
Да ли свака револуција мора да поједе своју децу.
Радницима ће бити угашене фабрике.
Студенти неће моћи да плаћају школарине.
Војници и Полицајци ће ићи у Хаг.
Нико неће моћи да плати струју.
Браћо Срби, следећи пут добро размислите пред кутијом.

Александра Јоксимовић, помоћник Горана Свилановића, изјавила је да је пола наших амбасада празно. С обзиром на кадровска решења, било би боље да је празна и друга половина.

Зоран Ђинђић обишао срушени мост код Остружнице. Ишао човек да провери јесу ли немачки авиони стварно тако прецизни како се прича.

У чувену Митићеву рупу на Славији уселили се избегли Роми и сиротиња. Захваљујући ДОС-овој власти, ускоро ћемо сви живети у Ђинђићевој рупи.

Да ли је богиња правде везала повез преко очију пре избора Батића или после?

Имам утисак да, кад Чанак пита "Ди су новци", мисли на оних 6.000.000.000 долара.

Зоран Ђинђић је недавно изјавио да за просечну плату може да се купи потрошачка корпа. Може, али празна.

Небојша Човић је најавио мултиетничку полицију у зони безбедности. За сада је обезбедио етничку (албанску), а за (мулти) ћемо сачекати коју деценију.

Није ово са Лафаржом пукло због цене, већ због провизије.

Чудо да и ово са ванземаљцима у Сечњу Ђинђић већ није објавио као успех своје спољне политике.

Систем правичне расподеле заоставштине бивше СФРЈ по Лабусу и Митровићу. Ми њима дајемо амбасаде, они нама узимају конзулате.

Ко каже да нема струје? А голфска струја, па струје унутар ДОС-а.

Одређују се нови датуми за државне празнике. Сада ће први април бити петог октобра.

Часопис се може набавити у седишту
 Српске радикалне странке на Тргу победе 3
 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке.
 До сада је изашло осам бројева. Цена једног примерка
 издатог 2000. године износи 100 динара,
 а за 2001. годину 300 динара.

YU ISSN 1450-8753
 UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

8

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ
 ГОДИНА II БРОЈ 2 БЕОГРАД, МАРТ-АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ ЦЕНА 300 ДИНАРА

2/2001
 СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Књиге др Војислава Шешеља
 могу се купити у седишту
 Српске радикалне странке
 Трг победе 3, Земун

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
 ЈЕ 1000 ДИНАРА**

Све информације на телефон: 011/316-46-21

НАЈАМНИЦИ ХАШКОГ ТРИБУНАЛА

